

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

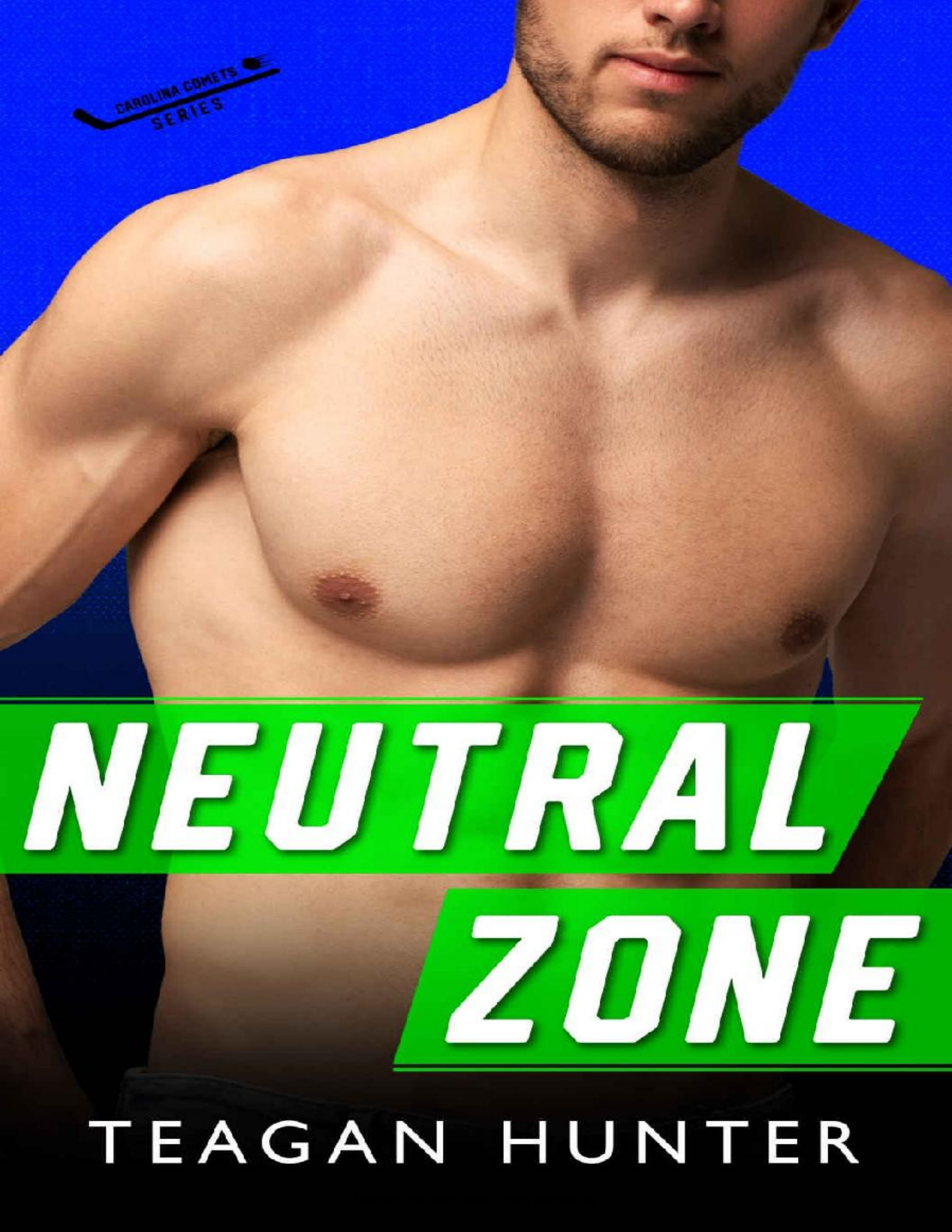
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAROLINA COMETS
SERIES

NEUTRAL ZONE

TEAGAN HUNTER

NÖTR BÖLGE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TEAGAN AVCISI

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Tarafsız Bölge yazar Teagan Hunter

Tüm hakları saklıdır. Sadece kişisel zevkiniz içindir. Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Korsan kullanmadığınız ve sayısız saatinize saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

yazar bu kitaba koymuş.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen teagan@teaganhunterwrites.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Kurgu: C. Marie'nin Kurgusu

Judy's Proofreading & Julia Griffis tarafından redaksiyon

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Fitz](#)
2. [Rosie](#)
3. [Fitz](#)
4. [Rosie](#)
5. [Fitz](#)
6. [Rosie](#)
7. [Fitz](#)
8. [Rosie](#)
9. [Fitz](#)
10. [Rosie](#)
11. [Fitz](#)
12. [Rosie](#)
13. [Fitz](#)
14. [Rosie](#)
15. [Fitz](#)
16. [Rosie](#)
17. [Fitz](#)
18. [Rosie](#)
19. [Fitz](#)
- [Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#) __

[Teagan Hunter'dan da](#) __

[Teşekkür Yazar](#) __

[Hakkında](#) _____

OceanofPDF.com

Senin için, seni belalı kaltak.

OceanofPDF.com

1
FITZ

"Buradayım! Buraya!" Sopamı buza vurup pas için yalvarıyorum.

Defans oyuncusu pakı kalenin arkasından bana doğru kaydırıyor ve ben de başımı yukarıda tutarak ve açıkta olduğumdan emin olarak son sürat havalanıyorum. "Tekerlekler, tekerlekler, tekerlekler!" diye bağılıyor biri yedek kulübesinden. Emin değilim.

Greer olabilir mi? Bu gece kalede değil ama orada oturup keskin gözlerle maçı izlediğini biliyorum. Her iki durumda da dinliyorum, buza doğru hücum ediyorum, bir LA oyuncusunun etrafında dönüyorum, sonra bir başkası. Pakın bıçağımın ucundan uçmasına izin verirken kaleciyle gözlerimi kilitliyorum.

Biletleri tükenmiş arenadaki yirmi bin kişi, top ağılara gittiğinde sevinçten havaya uçar.

"SİKTİR EVET!" Kuyruklu yıldızların geri kalanı yedek kulübesini boşaltıp etrafımda toplanırken, kaskımı kendi kasklarıyla çarpıştırıp beni itip kakarken bağııyorum.

"İşte *bu* bir uzatmalı galibiyet, bebeğim!" Rhodes kovasını benimkine vurarak söylüyor.

Bir diğer defans oyuncusu Wright beni tutup heyecanla sallarken ona "Hepsi senin sayende oldu," diyorum.

Rhodes bana saçmalıyormuşum gibi baktı ama saçmalamıyordum. Eğer o pası o şekilde okumasaydı, o şekilde kalkış yapamazdım. O hazırladı, ben de takip ettim.

Takım kaleciyle kafa tokuşturuyor, bu bizim kazandığımızda yaptığımız bir gelenek, ardından ev sahibi kalabalığın tezahüratlarından beslenerek buzdan çıkıyoruz. Tünelde durdurulup gülümsememi hazırlamam söylendiğinde bir iniltiyi zar zor tutuyorum. Medya tarafından bombardımana tutulmak üzereyim; bunu biliyorum.

"Bu gecenin ilk yıldızı, maçı kazandıran uzatma golüyle Ivan FIIIIITZGERALD!"

Buzun üzerine atlıyorum, birkaç hızlı daire çiziyorum ve yorumcumuz J.P.'nin yanına oturmadan önce elimdeki tişörtü kalabalığa fırlatıyorum.

"Harika bir maçı, Ivan! Uzatmada kazanmak nasıl bir duygu?"

Sırıyorum. "Güzel. Gerçekten iyi."

"Beast'in pakı sana vermesi için sopana dokunduğunu duydum. O boşluğu bir mil öteden gördün, değil mi koca adam?"

Ben yaptım. Disk için yalvarmadan önce bunu kafamda canlandırmıştım ama bunu ona söyleyemem. Çok ukala görünebilirim ve ben böyle biri değilim, özellikle de kameraların önünde.

"İşe yarayabilecek bir şey gördüm, ben de denedim."

"İyi atıştı da." Gülüyor. "Neyse, biz sizi yalnız bırakalım, gidip çocuklarla kutlayın. Konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkürler ve galibiyet golü için de teşekkürler. Harika bir maçtı, tebrikler Fitzy."

"Evet, teşekkürler, J.P."

Elini sıkıyorum, hâlâ kükreyen kalabalığa bir kez daha el sallıyorum ve sonra tünelden soyunma odasına doğru ilerliyorum, duşa girmeye ve gece için eve gitmeye fazlasıyla hazırım. Evimizdeki üç maçlık seriye devam etmeden önce yarın izinliyiz ve ben bunu dört gözle bekliyorum.

"Birkaçımız Slapshots'a gidiyoruz. Var mısın?" Soyunma odasına girer girmez Hayes sordu.

"Hayır, dostum. Ben eve gidiyorum." Kazağımı başımdan çekip çamaşır kutusuna attıktan sonra odama giriyorum.

"Emin misin? Orada istekli bir amcık bulacağın garanti." Kara kaşlarını bir aşağı bir yukarı kaldırıyor.

"Kadınlar hakkında böyle konuşma, aptal." Ateşli ellere sahip bir forvet olan Miller, Hayes'in yanından geçerken kafasının arkasına bir tokat atar.

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü Miller'ın, çörek kamyonu sahibi aşk romanı yazarı Scout ile evlenmeden önce bir zamanlar Hayes olduğuna eminim. Şimdi, onun parmağına dolanmış ve kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyor.

Hayes'e bakıp Miller'ı işaret ediyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onunla birlikteyim."

"Öyle misin?" Miller ağzını aralayarak sorar. Hızla kapatıyor, sonra göğsünü şişiriyor. "Yani, evet, tabii ki haklıyım ve sen de benimle aynı fikirdesin."

Güldüğümü saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Hayes gözlerini gökyüzüne kaldırır. "Güzel. Tecavüze uğramaktan hoşlanacak birkaç kadın bulacağımız kesin."

Başımı salladım. "Bu biraz daha iyi olsa da, hayır, teşekkürler." Hayes, "Hiç eğlenceli değilsin," diye yakınıyor ama neyse ki lafını kesiyor.

Dışarı çıkmak istemediğimi açıklamak istemiyorum çünkü dışarı çıkmaktan *nefret ediyorum*. Bu benim tarzım değil ve asla da olmayacak. Erkeklerle dışarı çıktığım birkaç sefer gerçekten benim fikrim değildi. İlk işe alındığımda bunu sadece ekip kaynaşması için yapmıştım. Aslında Slapshots'a en son Greer ve Hayes ile gitmiştim ve o gece Greer'in hayatının yönünü değiştirdi.

Bu şu anda aradığım bir şey değil.

Sahip olduklarımdan memnunum - hokey, hokey ve daha fazla hokey. Mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Bir gün yuva kurmak istemediğimden değil; bazıları gibi bu fikirden nefret etmiyorum ama aktif olarak bunun peşinde de değilim. Olursa olur ama şimdilik var olmuş en iyi oyunu oynamaktan ve bunun için iyi para almaktan mutluyum.

Ve bunların hiçbirinin kendimi ortaya koyma konusunda berbat olduğum gerçeğiyle bir ilgisi yok. Hayır. Hiç de öyle değil. Yalnız olmayı seviyorum.

"Fitz! Medya!" Koç Heller bağırıyor ve ben gözlerimin dolmasını engellemeye çalışıyorum.

Medya ile konuşmaktan *nefret ediyorum*. Hepsi aynı soruları soruyor ve beni yaratıcı bir şekilde aynı cevapları vermeye zorluyorlar. Bir araya gelip oyunculara yönelik bu saldırıyı koordine etmeliler. Bunu yapmamalarının imkanı yok.

Tüm teçhizatımı çıkarıp bir şort ve lacivert bir Comets tişörtü giydikten sonra görevimi yerine getirmek üzere yola çıkıyorum. Tahmin ettiğim gibi, aynı eski saçmalıklardan bir demet.

"Uzatmada kazanmak nasıl bir duyguydu?" *Berbat. Kazanmaktan nefret ediyorum.*

"Peki ya Rhodes'un pası? İnanılmazdı, değil mi? Bunu çalıştın mı?" *Hayır. Hiç çalışmadım. Asla pratik yapmayız. Bu tamamen doğal bir yetenek.*

"İkinci periyotta biraz zorlandınız. Bunun bir sebebi var mı?" *Çünkü berbatlık. Diğer takımdan daha iyi hokey oynamamız gerekirken kötü hokey oynamaktan başka gerçek bir neden yok.*

Verdiğim cevaplar bunlar olmasa da, kafamın içinde en yüksek sesle bağırانlar bunlar.

"Kahretsin, bu iş bazen çok zor oluyor," diye mırıldanıyorum soyunma odasına dönerken, kameranın karşısına geçmeye zorlandığım için kendimi tamamen bitkin hissediyorum. Evet, muhtemelen hayatımın sadece beş dakikasıydı ama bana yıllar gibi geldi. Profesyonel spor yapmanın bu kısmı için biçilmiş kaftan olmadığım kesin.

Rhodes çantasını omzuna atarken "Bunu hissediyorum," diyor. "Röportajım için para cezası alacağıma eminim."

Gülüyorum. "Yine mikrofonları suratından mı ittin?"

"Kesinlikle haklısın. Bir tanesindeki tükürüğün kokusunu alabiliyordum." Burnunu kırıstırıyor. "Ve tütün. Bunu yapmalarından nefret ediyorum. Saçmalık."

Gerçekten öyle.

"İkinci saniyedeki o saçma kararlar ilgili görüşlerimi de onlara bildirebilirdim. Ama, hey, sordular."

Başımı salladım. "Asla öğrenemeyecekler."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Omzuma vurdu. "Eve, karımın yanına gidiyorum. Bu gece harika bir maçtı. Görüşürüz, dostum."

"Evet, sonra," diyorum o odadan çıkarken.

Yakın olmadığım birkaç kişi daha var, bu yüzden çantamı doldurmayı bitirip ben de yola çıkıyorum. Yine rahatsız edilmeden 1971 model orman yeşili Chevy kamyonetime ulaşmayı başarıyorum - gerçekten bir mucize - ve ilk işim gece geç saatlerde çilek yemek için Smoothie Town'da durmak oluyor. İç saha maçlarından sonra bu benim küçük bir geleneğim. Kazansam da kaybetsem de eve dönerken bir smoothie alırım.

Kamyoneti park ediyorum ve maç öncesinden beri ilk kez telefonumu kontrol ediyorum. Birkaç mesajın beni beklediğini görünce şaşırmadım.

Anne: BEBEĞİM!

Anne: Bana bağırmadan önce, bebek olmadığını biliyorum ama sen her zaman benim bebeğim olacaksın.

Seninle gurur duyuyorum oğlum. Seni seviyorum. Sabah ararsın, tamam mı?

Eğer sözlükte "hokey annesi" kelimesine bakarsanız, Anya Fitzgerald ismi hemen yanında yer alır çünkü benim annem de tam olarak böyle bir hokey annesi. Buza ilk adımımı attığımdan beri benim en büyük amigom oldu ve bu bağlılığı hiç azalmadı. Hatta hokey kariyerimle babamdan daha fazla ilgileniyor ve bence bu aramızdaki bağı güçlendiriyor.

Beni yanlış anlamayın - babam beni çok seviyor ve destekliyor, ancak futbol onun kalbinin yattığı yer; hatta üniversite düzeyinde koçluk yapıyor. Bu yüzden sporcu olmamı takdir etse ve iş ahlakıma büyük saygı duysa da, bu özveriyi neden futbola veremediğimi anlamıyor.

hokey yerine futbol. Aramızda her zaman hassas bir konuydu ve annem futbola ara verip başka bir şeye odaklanacağı için heyecanlıydı.

Yani, evet, o maçtan sonra ondan haber almayı bekliyordum.

Ona birkaç mesaj attım, yazarken yüzümde bir sırıtma vardı.

Sabah ilk iş arayacağıma söz veriyorum.

Belki İLK şey değildir. Zaman farkı falan.

Ben: Ve ben her zaman senin bebeğin olacağım... Sadece bunu söylediğimi hiçbir erkeğe söyleme. Anlaştık mı? Ben de seni seviyorum.

Memnun bir şekilde kamyonetimi kapatıp dışarı çıkıyorum ve evde oyun oynamakla ilgili en sevdiğim şeylerden birine doğru ilerliyorum.

"Hey, Fitz. Bu gece harika bir gol attın," diyor pencerenin arkasındaki çocuk Dirk, yanına gittiğimde.

"Sağ ol dostum. Gerçi hepsi Rodos'tu."

"Gerçekten mi? Çünkü topun onun sopasından ağlara gittiğini görmedim. Senin yaptığına eminim."

Bu ilgi karşısında yanaklarım kızarıyor ve boğazımı temizliyorum. "Ben -"

"Yirmi onsluk çilekli smoothie alır mısın?"

Kıkırdıyorum. "Bu tahmin edilebilir mi?"

Omuz silkiyor. "Sana tahmin edilebilir yerine düzenli demeyi tercih ederim." "Bunu takdir ediyorum."

Yine de saçmalıyor. Ben tahmin edilebilirim. Bunu biliyorum ve o da biliyor.

Takım arkadaşlarım bile bunu biliyor. Tahmin edilebilir olmadığım tek yer buzun üstü, sanırım bu da iyi bir şey çünkü kalecileri diken üstünde tutuyorum.

Pist dışında da benimle ilgili her şey tutarlıdır. Her sabah beşte kalkıyorum, üç millik hızlı bir koşuya çıkıyorum, sonra her gün yaptığım kahvaltı için daireme dönüyorum: çilekle karıştırılmış yulaf ezmesi ve üzerine fıstık ezmesi ve daha da fazla çilek eklenmiş bir dilim kızarmış ekmek çünkü çilek takıntım canlı ve iyi durumda.

Kahvaltıdan sonra kahvemi demlemeye ayarlıyorum ve makine işini yaparken duşa giriyorum. Ondan sonra, her gün yaptığım şeyi yapıyorum-hokey. Sezon boyunca ve doğrusu yılın geri kalanında da tüm öğleden sonramı ve akşamımı kaplıyor.

Kimseyle konuşmadığım tek bir şey dışında hayatım oldukça sıkıcı.

"Buyurun," diyor Dirk, içkimi tezgâhın üzerinden kaydırırken beni kendi kafamdan çekip çıkararak. Kartımı uzatmaya çalıştığımda çocuk bana başını sallıyor. "Benden. Bize o iki puanı kazandırdığın için teşekkür etme şeklim."

Özellikle sezona üç maçlık bir mağlubiyet serisiyle başladıktan sonra ihtiyacımız olan puanlardı. Greer'in sakatlığı nedeniyle kadroda yer alamamasının ardından Playofflarda kaybetmenin şokunu hala üzerimizden atamamıştık, bu yüzden ilk üç maçımızı kaybettik. Şimdiden zorlu bir mücadelenin içindeyiz ve sezon daha yeni başladı.

"Teşekkürler, Dirk. İyi geceler." Bahşiş bardağına elli dolarlık bir banknot atıyorum ve o şikâyet edemeden kamyonetime dönüyorum.

Kendimi sürücü koltuğuna atıp eve doğru yola çıkıyorum. Beş dakikalık hızlı bir yolculuk ve farkına bile varmadan büyük canavarımı park ediyorum. Kapıcıya el sallayarak yanından geçip asansörlere doğru ilerliyorum. On altıya basıyorum ve araba beni yukarı çıkarırken içkimi yudumluyorum.

Asansör kapıları açıldığında sırtıyorum çünkü onu buradan duyabiliyorum.

Kapımın kilidini açıyorum ve sürünerek geçebileceğim kadar geniş açıyorum, dışarı çıkamam diye hızlı hareket ediyorum. Bunu benim hoşuma gitmeyecek kadar çok kez yaptı, özellikle de Bayan Drake koridorun sonunda yaşarken ve her fırsatta onu çok fazla ödül mamasıyla beslerken. Onu son götürdüğümde veterinerden azar işittim ve bunun tekrarlanmasını istemiyorum.

"Selam Carl," diyorum kabarık kahverengi-beyaz kediye kucağıma alarak. "Gecen nasıl geçti?"

Miyav.

"O kadar iyi, ha?" Çenesinin altını kaşıyorum. "Aç mısın?"

Miyav.

"Hadi, sana bir şeyler alalım."

Yere atlamasına izin veriyorum, sonra mutfğa gidiyorum, mamasını kendisine ayrılmış dolaptan çıkarıyorum ve küçük bir kepçeyle kabını dolduruyorum. Sırf yapabildiğim için üstüne küçük bir ödül ekliyorum. Carl teşekkür etmek için bacaklarına sürünüyor, sonra da sanki gitmeden önce ona ilk yemeğini bırakmamışım gibi hemen ikinci yemeğine dalıyor.

Carl işini yapıyor ve ben de kıyafetlerimi çıkararak yatak odama doğru ilerliyorum. Uzun bir gün oldu ve rahatlamaya fazlasıyla hazırım. Bir tişörtü atlayarak bir çift eşofman altı giyiyorum, sonra ofisim olarak kullandığım kötü dekore edilmiş boş yatak odasına geri dönüyorum ve

orada yatağıma uzanıyorum.

Masa sandalyesi. Üretken bir şey yapacakmışım gibi davranmaya bile zahmet etmiyorum. Burada ne için oturduğumu çok iyi biliyorum.

Onunla.

Bilgisayarımı uyandırmak için fareyi sallıyorum, sonra en sevdiğim yayın sitesine gidiyorum. Beklediğim gibi, çoktan açılmıştı.

RoPlaying yayında. İzlemek ister misiniz?

Katılmak değil. *İzle.*

Çünkü bu benim yapmayı sevdiğim şey, izlemekten zevk alıyorum.

Birkaç yıl öncesine kadar bunun ilgi duyduğum bir şey olduğunu fark etmemiştim, ta ki görüştüğüm kadınla seks yapmaktan çok onu izlemeye başladığım zamana kadar. Seksten hoşlanmadığımdan değil, çünkü kesinlikle hoşlanıyorum, ama sadece arkama yaslanıp izlemek benim için gayet iyi. Sesler, ışıklandırma, kıyafetler... benim için gerçek seks eyleminden daha fazlasını yapıyor. Bu sadece işin fiziksel yönüyle ilgili değil; her şeyiyle ilgili.

Bir gece ona sadece izleyip izleyemeyeceğimi sordum ve o da izin verdi. Garip olduğunu düşündü ama kabul etti. Ondan bir bara gidip başka bir adamla flört etmesini istedim, ona köşede oturacağımı ve oynamasına izin vereceğimi söyledim. Yine onun için garipti ama kabul etti. O gece harika bir seks yaptık, ama ona perdeleri açıkken evinin *dışında* oturup izleyip izleyemeyeceğimi sorduğumda... bu onun için çizgiyi aştı. Bana sapık olduğumu ve benim gibi "dişsiz bir ezikle" çıkmasının tek nedeninin profesyonel hokey oynamam olduğunu söyledi.

Ondan sonra, flört sahnesini geri çektim. Bu yeni keşfettiğim şeyin ortaya çıkmasını istemiyordum, özellikle de medyaya. İhtiyacım olan son şey bana röntgenci diyen bir manşetti.

O zamandan beri sadece ben, elim ve porno siteleri var. İnternette gezinirken izlemeye doyamadığım bu özel yayını da böyle buldum. İzlemeyi sevdiğimi fark ettim, o halde bir kamera kızını izlemekten daha iyi bir yol var mı?

Katıl'a tıklıyorum, ardından görüntüsü ekranı doldururken sandalyeme yerleşiyorum.

Her zamanki gibi bir maske takıyor. Siyah ve altın rengi Venedik tarzı bu maske yüzünün tamamını kapatmıyor ama gerçek kimliğini gizlemeye yetiyor. Yeşil gözlerini daha da parlatan ağır bir makyaj ve açık pembe bir perukla sokakta yanınızda yürürken onun yanında durduğunuza dair hiçbir ipucunuz olmayacak.

Ayak tırnaklarını boyarken gününden bahsederken sesini alçak tutuyor. Tamamen giyinik ama hayal gücüne pek bir şey bırakmayan bir iç çamaşırı giyiyor, özellikle de bacakları bükülmüş ve

Giydiği minik şortun alt kısmı, görmek için can attığım yerlerini göstererek flört ediyor.

Tek yaptığı bu. Ayak parmaklarını boyuyor ve konuşuyor. Ve ben buna kesinlikle bağımlıyım.

Nedenini hiç bilmiyorum. Bunu bu kadar ateşli bulmamın bende bir sorun olduğu anlamına gelip gelmediğinden emin değilim, ama öyle. Her dakikasını seviyorum ve sikim şimdiden eşofmanımın arkasında şişmeye başladı.

Kanalını bulalı iki ay oldu ve kanala bağlanmam sadece bir gecemi aldı. Şimdi, eğer bir yayını kaçırsam, kendimi kötü hissediyorum. Üzücü, biliyorum ama yine de buradayız.

Bu gece Slapshots'a gitmek istemememin nedeni onu izlemek değildi. Tamam, onu izlemek *de* bunun bir parçası ama ne olursa olsun Hayes'e hayır diyecektim, sadece burada oturmayı tercih ettiğim için değil, bir bara gitmekle hiç ilgilenmediğim için. Tek derdi birileriyle yatmak olan erkeklerden biri gibi davranmak gibi bir arzum yok. Evde kalıp kendi işimi yapmaktan mutluyum. Takımdaki diğer bazı erkeklerin istediği ilgiyi istemediğimi uzun zaman önce öğrendim.

Etrafta dolanırken bakışlarım ekrana geri dönüyor ve göğüslerinin üstünden nasıl daha da dışarı taşıdığını kaçırmıyorum. Neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen siyah bir sütyen giyiyor, izleyicilerinin kim olduğunun ve ne için orada olduklarının çok iyi farkında olduğunu gösteriyor... itiraf etmekten nefret etsem de ben de dahil.

Artık kaya gibi sertleşmiş olan sikiime bastırıyorum, artan ağrıyı biraz olsun dindirmeye çalışıyorum. Bunu izlemeye başladığımda kendime, izlerken asla ama asla kendime dokunmayacağıma dair söz vermiştim ve şimdiye kadar bu sözümü tuttum.

Bunu yaptığım, onu izlediğim ve bundan bu kadar keyif aldığım için utanmalıyım ama insanların izlemesini *istemeseydi* bu kameraya çıkmazdı, değil mi?

En azından kendimi daha iyi hissetmek için kendime böyle söylüyorum.

Fırçasını tekrar şişeye daldırıyor - koyu turuncu - ve yaptığı işe konsantre olurken dili ağzının köşesinden dışarı çıkıyor. Ayak parmaklarını bitirdikten sonra ellerine geçiyor ve her birini iki kez boyamasını özenle izliyorum.

Tüm bunların en tuhaf yanı da bu. Çok konuşmuyor ama bu onu izlemeyi daha az çekici kılmıyor. Etmeli ama etmiyor. Ben hâlâ buradayım, neredeyse her gece geliyorum.

birkaç iç çekiş dışında. Bazen bu gece olduğu gibi günüyle ilgili konuşuyor ama diğer zamanlarda sessiz kalıyor. Bu onu izlemeyi daha az heyecan verici yapmıyor.

Acınası bir durum.

Acınacak *haldeyim*. İnternette en sıradan şeyleri yapan birini izlemek için takım arkadaşlarımla geçireceğim bir geceden vazgeçtim.

"Ve bitti," diyor yumuşak bir sesle. Tamamladığı işe bakıp gülümsüyor, sonra kalçalarını sallayarak göğüslerinin bir kez daha sallanmasını sağlıyor. Ben de bir sapık gibi pür dikkat onu izliyorum.

Gözlerim aylardır benimle alay eden düğmeye kayıyor
Şimdi.

Özel Video İste.

Tıklamak istiyorum. O kadar çok tıklamak istiyorum ki ellerim ihtiyaçla karıncalanıyor.

Ama ben yapmam. Asla yapmam. Bu, geri alamayacağım bir çizgiyi aşmak olur.

Başkalarından gelen bu isteği kabul ettiği zamanları, o sohbetlerde yapabileceği şeyleri düşünmemeye çalışıyorum. Yapmıyormuş gibi davranmak istiyorum, sadece ben ve o varmışız ve başka kimse izlemiyormuş gibi davranmak istiyorum.

Arka plandaki duvarda asılı duran ve kullanmayı en sevdiği saatlerden biri olan saate bakıyor ve kameraya geri döndüğünde dişlerini alt dudağına gömüyor.

Oh, evet. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Geç oluyor," diyor boğuk bir fısıltıyla. "Sabah erken kalkacağım. Bu akşam bizi dinlediğiniz için teşekkürler."

Gözleri kameraya kayıyor ve sanki ruhuma bakıyormuş gibi hissediyorum. Sanki bu odada sadece *biz varmışız gibi*. Sanki onu izleyen başka insanlar yokmuş gibi.

Bazı geceler, bu gece olduğu gibi, yorumlarını açıyor ve gelen yorumların üzerinde gözleri geziniyor. Neredeyse hepsi saygılı, ancak bazıları ekrana uzanıp diğer taraftaki kişiyi yumruklamak istememe neden oluyor.

Ben de izlediğim her yayının sonunda yaptığım şeyi yaptım. Öne doğru oturdum, ellerim klavyemde ve ona bir mesaj yazdım.

ShootsAndScores: Turuncuyu seçtiğine sevindim. En sevdiğim renktir.
Umarım günün harika geçmiştir, Ro.

Mesajları okurken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve kendi kendime bunun benimkiler yüzünden olduğunu söylüyorum.

"İyi geceler," diyor.

Eliyle kamerayı kapattığında ve ekran karardığında, sözleri sadece benim içinmiş gibi davranıyorum.

"İyi geceler Rosie," diye cevap veriyorum.

OceanofPDF.com

2 ROSIE

"Orospu çocuğu..."

Yaklaşık son altı aydır neredeyse tek başıma işlettiğim donut kamyonunun zeminindeki dağınıklığa bakıyorum. Bu, bir kap dolusu şekerlemeyi ilk kez düşürüşüm değil ve eminim son da olmayacak ama bir sürahi dolusu soğuk demlemeyi de düşürmeseydim durum çok daha iyi olurdu.

Neden buzdolabından on şeyi aynı anda almanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm? Doğru ya, çünkü açılışa hazırlanmakta gecikiyorum ve birkaç şeyi aynı anda yapmak tamamen gerekli çünkü yapmazsam bu kamyonu zamanında açmam mümkün değil ve böyle bir şey olursa Scout beni öldürür.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra veriyorum.

İçeri.

Dışarı.

İçeri.

Dışarı.

Nefes al, Rosie. Bunu yapabilirsin. Bugün oyundan düştün, ama bunu düzeltebilirsin.

Kalp atışlarım doğal ritmini bulduğunda ve ağzımdan çıkacak bir sonraki sözün küfür olacağını hissetmediğimde, gözlerimi açıyorum, sonra da yaptığım pisliği temizlemeye başlıyorum.

Bugün bir Pazartesi sabahı ve sabah derken, *sabahtan* bahsediyorum. Şu anda saat 4:45, saat altıda açmam gerekiyor ve yapılacaklar listemde hâlâ on kadar iş var. Büyük işler. Bu kamyonu çalıştırmak için önemli şeyler. Yani, bugün *pazartesi*, *Tanrı* aşkına. Açılıştan beş dakika önce kuyruk oluşmamasına imkân yok ve bu kuyruğun bir noktada otoparka kadar uzanmamasına da imkân yok.

Burası yerel NHL takımımız Carolina Comets oyuncularının uğrak yeridir. Neredeyse her sabah yaptıkları gibi takımın en az yarısının buradan geçeceğini garanti ederim. Yapmak istediğim son şey, Scout'un buradaki deneyimini kötüleştirerek onları üzme. Büyük kalabalıklar getiriyorlar ve eğer

buranın boka battığını düşünüyorum... iyi olmayacağı kesin.

"Mahvoldum," diye mırıldanıyorum kendimden başka kimseye, çünkü en azından bir on beş dakika daha burada sadece ben varım.

Kamyonun sahibinin ablası Stevie, güne hazırlanmamıza yardımcı olmak için birazdan burada olacak. Genellikle kızını okula bırakmadan önce gelir, sonra da her zaman olduğu gibi öğle yemeği telaşı için geri döner. Öğlenleri çörek ve kahvenin bu kadar popüler olacağını kim bilebilirdi?

Kalan serpmeye ve kahve dağınıklığını havluyla temizlerken kocaman bir esneme sesi çıkardım, ardından sıırıslam ıslak bezi yıkama kutusuna attım.

"Çok kabasın," diyorum artık çatlamış olan kahve sürahisini tezgâhtan kaldırırken. "Bu sabah seni gerçekten dört gözle bekliyordum."

Yaklaşık dört saatlik uykuyla çalışıyorum, bu yüzden güzel bir sürahi jitter suyu adımlarıma bir moral katmak için ihtiyacım olan şeydi, ama bu şimdi gerçekleşmiyor.

"Sanırım sıcak kahveyle yetinmem gerekecek." Şu anda doldurulmakta olan cezveye bakarak alay ediyorum. "İğrençsin ama idare edersin."

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Arkamı döndüğümde Stevie'nin kamyonetin diğer ucundaki kapıdan içeri girdiğini görüyorum. Koyu kahverengi saçları yüksek, şık bir topuz haline getirilmişti ve üzerinde şirin bir kot pantolon ile uzun kollu yeşil bir kazak vardı.

Onun yanında dururken lanet olası bir çöp cini gibi görünüyorum. Sarı saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış ve üzerimdeki kıyafetlerin -bir kot pantolon ve uzun kollu çizgili basit bir gömlek- iki gün önce giydiklerimle aynı olduğundan eminim. Bu sabah rimel sürmeye ya da kaşlarıma bir şey yapmaya fırsatım bile olmadı.

Ben bir enkazım.

Hem de kafeinsiz bir enkaz.

"Erkencisin," diyorum selamlama amacıyla.

Bir omzunu kaldırıyor. "Greer koşuya çıktığında beni erkenden uyandırdı, ben de güne bir an önce başlayayım dedim. Macie'yi benim yerime okula götürecek çünkü benim 'dandik' SUV'uma binmeyi sevmiyor."

Burnumu kırıştırıyorum. "Koşmak çok iğrenç."

İnsanların bunu neden eğlenceli bulduğunu hiç anlamadım, ama herkes kendi zevkine göre. Ben paten kaymak ya da plajda voleybol oynamak gibi daha heyecan verici bir şey yaparak aktivitemi gerçekleştirmeyi tercih ederim. Oh adamım, plaj

Şu anda kulağa çok hoş geliyor. Belki *şimdi* değil çünkü Ekim ayındayız ama yine de.

"Değil mi? Michael Myers'tan ya da başka bir şeyden kaçmadığınız sürece yasaklanmalı. O zaman izin veririm."

"Ondan kaçır mıydın? Ben ona koşardım."

"Ama o tam bir psikopat katil Rosie, neden ona koşasın ki?"

"Psikopat bir katil, evet, ama *seksi bir* şekilde. Sadece yanlış anlaşılmalı."

Stevie gülüyor. "Harper'dan gerçekten uzak durmalısın. İkinci aynı odada tehlikeli olursunuz."

Scout's Sweets'i sık sık ziyaret eden Carolina Comets oyuncularından birinin eşi olan Harper, korkuyla ilgili her şeye takıntılı olmasıyla tanınıyor. Bunu o kadar çok seviyor ki korku filmleri için sahne malzemeleri ve ürpertici bebekler yaparak başarılı bir iş kurdu.

Hmm. Belki yayın kurulumum için bana bir şeyler yapmasını sağlayabilirim.

"Peki, burada neler oluyor?" Stevie'nin gözleri mekanın şu anda içinde bulunduğu kaotik durumda dolaşıyor.

"Serpintileri düşürdüm."

Yüzünü buruşturuyor.

"Olamaz."

"Ah, evet. Soğuk demliği de düşürdüğüm için daha da talihsiz oldu." Kırılmış sürahiyi gösteriyorum. "Kırılmış."

Stevie yine "Olamaz," diye mırıldanıyor. "İçeri giriyoruz..."

"Bir saatten az mı? Biliyorum." Derin bir nefes veriyorum, sonra kendimi bir silkeliyorum. "Pekâlâ, şöyle olacak: Markete gidip serpme şeker alacaksın. Kırmızı, beyaz ve mavi karışımına ihtiyacımız var, bulabileceğin en büyük küvette olsun. Hatta iki tane al. Sonra bize dört tane soğuk demleme lazım, şekersiz, koyu kavrulmuş. Ve tabii ki, bir sürahi daha. Ama kırk sekiz onsluk olmalı yoksa işe yaramaz." Ellerimi çırpıyorum. "Ve başla!"

Stevie hareket etmiyor. Orada öylece duruyor, kaşları kalkık. İşte o zaman fark ettim.

"Aman Tanrım. Sen patronun kız kardeşisin, yani aslında benim patronumsun ve ben tamamen haddimi aştım. I-"

Stevie'nin kahkahası sözlerimi kesiyor ve elini sallıyor. "Hayır, ondan değil. Sadece bana Scout'u hatırlatıyorsun, kontrolü ele alıp kışkırtmeliyorsun. Buna bayılıyorum. Bebeği konusunda sana bu kadar güvenmesine şaşmamalı."

Vay be. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Söz veriyorum, siz dönmeden önce her şeyi temizleyip hazır hale getireceğim."

"Oh, yapacağını biliyorum, seni küçük baş belası." Bana göz kırpmıyor, sonra çantasını askıdan alıp omzuna atıyor.

"Son zamanlarda kimse sana ne kadar harika olduğunu söyledi mi?"

Dudaklarında sakarin bir gülümseme kıvrılıyor ve gözleri sanki kısa bir süre önce aynı şeyi söyleyen birini hatırlıyormuş gibi parlıyor. "Sadece Greer."

Cevabından rahatsız olmak istiyorum. "*İğrenç*" diye düşünmek istiyorum. *Bu kadar aşık olmayı bırak.*

Ama Stevie'nin sadece kendi hayatında değil, bu yılın başlarında çıkmaya başladığı Carolina Comets'in kalecisi Greer ile yaşadığı onca şeyden sonra içimde bunu bulamıyorum. Birbirlerini hak ediyorlar ve bundan da öte mutlu olmayı hak ediyorlar.

Keşke bende de olsaydı.

"Hâlâ birlikte olduğunuza inanamıyorum."

Gülüyor. "Bana söylüyorsun. Özellikle de ondan nefret ettiğime yemin ettiğimden beri." "Seni ateşlendirmesinden nefret ediyordun belki ama ondan asla nefret etmedin."

Yanakları pembeleşiyor. "Sus yoksa *seni ayak* işlerine gönderirim ve kaçınılmaz olarak sabah hazırlığını mahvederim. Sonra Scout tek yıldızlı eleştiriler yüzünden çılgına döndüğünde ona hepsinin senin suçun olduğunu söylerim."

Nefesim kesildi. "Asla yapmazsın!"

Mükemmel biçimli bir kaşını kaldırıyor. "Bahse girmek ister misin?"

Yapmazdı, gerçekten yapmazdı ama bu beni korkutmadığı anlamına gelmiyor. "Peki." Dudaklarımı kıvrıp anahtarı fırlatır gibi yapıyorum.

Stevie kıkırdar. "Akıllıca bir hareket. Birazdan dönerim. Başka bir şey kırmamaya çalış ve kırarsan bana mesaj at!"

Nefesim kesildi. "Çok erken, Stevie! Çok erken!"

Gülümseyerek kamyonetten iniyor, benimkinin yanına park ettiği arabasına doğru koşuyor ve ben de herkesin sıraya gireceği tek şeyi, çörekleri hazırlamaya başlıyorum. Hamuru yoğurduktan sonra çörekleri şekillendirmeye geçiyorum. Bunu son bilmem kaç sabahtır yaptığımdan, yapılacaklar listemi hiçbir şey yokmuş gibi hızla geçiyorum.

Saate bakıyorum: açılışa yaklaşık yirmi dakika var. "Ben hallederim. Bunu yapabilirim."

Arkamda bir gırtlak sesi duyuluyor ve bu ani davetsiz misafir karşısında neredeyse bir kap *daha şekerleme* düşüyor.

Kim olduğunu gördüğümde gözlerimi kısıyorum. "Senin derdin ne, insanlara böyle sinsice yaklaşmak mı? Kalp krizi geçirebilirdim ve sonra gerçekten çok sinirlenirdim."

"Muhtemelen sen de ölmüş olurdun, yani gerçekten kızacak bir şey var mı?"

"Evet!"

Cevabıma sıırttı. "Günaydın, Rosie." O yumuşak, kadifemsi pürüzsüz sesi üzerimde kayıyor, en iyi yerlerimi gıdıklıyor.

Yemin ederim dizlerimin bükülmeye başladığını hissediyorum ve son anda kendimi düşmekten kurtarıyorum. Zaten kötü bir sabah geçirmiştım; Carolina Comets'in yıldız forvetlerinden birinin önünde kendimi aptal durumuna düşürerek buna bir yenisini eklemek istemezdim.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"İyi," diyorum ona, her ne kadar bu sabah hiç de iyi geçmemiş olsa da. "Birkaç dakika içinde açmaya hazır olacağız."

"Sorun değil. Biraz erken geldiğimi biliyorum ve acelem yok. Bugün her şey için erkenciyim."

Başımı salladım. "Stevie kahve ve şekerleme almak için dışarı çıktı. Dışarıdayız. Onları düşürdüm. Serpintileri yere düşürüp ortalığı dağıttım, sonra da kahveyi üstüne düşürüp sürahiyi kırdım ve ben-"

Saçmalıyorum. Şu ana kadar gördüğüm en çekici erkek olan profesyonel hokey oyuncusu Ivan Fitzgerald'ın önünde lanet bir aptal gibi saçmalıyorum. Ve televizyon ekranımda, çünkü evet, tüm maçlarını izliyorum.

Keşke dün gece daha erken uyusaydım. Bugün gerçekten dağılmış durumdayım çünkü saçmalamak bana göre değil. Artık değilim.

"Zor bir sabahtı o zaman?" Fitz soruyor.

Yapmacık bir kahkaha attım. "Öyle de diyebilirsin."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Ben her zaman sabahın beşinde uyanan adamım ve bu sabah psikopat gibi dört buçukta kalktım ve buraya gelirken sakıza bastığımdan yüzde doksan eminim." Ayakkabısını hâlâ çıkarmaya çalışıyormuş gibi çakıl taşlarına sürtüyor.

"Dört buçukta ayaktaydım."

Alarmım çalmış olsaydı dörtte kalkmış olacaktım. Görünüşe göre, bu fazladan yarım saat akıl sağlığım için gerçekten bir fark yaratıyor.

Yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüşür. "Ben... Ben istemedim..."

Ona el salladım. "Şaka yapıyorum. Yani, uyanık olmamla ilgili değil, çünkü kesinlikle uyanıktım, ama sadece seninle oynuyorum. Eğer o saatte işe gitmiyor olsaydım, ben de dört buçukta kalkmanın psikopatlar için olduğunu düşünürdüm."

"Yasaklanmalı."

"Koşmak gibi."

Başını yana eğiyor, parmaklarını geçirmeye değer kahverengi saçları hareketle birlikte dökülüyor. "Koşmak yasaklanmalı mı?" "Bebek bakıcısı takıntısı olan o seksi kız seni kovalamıyorsa, o zaman

Evet."

Neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi *bebek bakıcısı takıntısından* bahsediyor. Kafasını sallıyor. "Sadece kaçıyordum, kovalandığımı için değil."

"Kalktın, giyindin ve koşuya çıkmaya mı karar verdin?" "Üç mil."

"Üç mil mi?! *Bilerek mi?*" Gülüyor.

"Her gün bilerek." "Pazar günleri bile mi?"

"Pazar günleri bile."

Göğsümü tutuyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Pazar günleri tembellik yapmak içindir! Bu bir kural gibi!"

Göğsünü işaret ediyor. "Hokey sezonunun ortasında bir hokey oyuncusu."

"Yani sezon dışında koşmuyor musun?"

Yanaklarındaki renk yeniden derinleşiyor. "Evet, o zaman da koşuyorum." "Yani yıl boyunca sadece psikopat mısın?"

"Evet, sanırım öyle."

Başımı sallıyorum. "Sevimli dişsiz gülümsemenin ardında gizli bir yaramazlık olduğunu hep biliyordum."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ne yaptığımı anlıyorum. Elimi hain dudaklarıma vuruyorum, söylediklerim Fitz'e kaydedilirken gözlerim korkudan irileşiyor.

Genellikle parlak ve neşeli olan ela gözleri biraz kararır ve dudaklarındaki sırıtiş hafifçe duraksar. Yanakları koyu kırmızıya döner.

Onu utandırdım.

Kahretsin, *kendimi* utandırdım.

Ben bir aptalım. Tam bir aptal.

Bunu neden söyleyeyim ki? Neden mi? Bu Fitz. Fitz! Neredeyse her gün buraya geliyor. Onu hep görmek zorundayım. Her zaman. Zaman. Neden onun *tatlı* olduğunu söyleyerek aramızdaki ilişkiyi tamamen garipleştirdim ki? Ve *yaramaz* kelimesini kullanarak?

Ne. Ne. Yanlış olan. Ne. Benim.

En kötüsü de ne? Geri alamam, çünkü bu beni daha da kötü gösterir. Ona iltifat edip sonra iltifatını geri almak mı? Hayır. Bu çok adice.

Tanrım, daha fazla uykuya ihtiyacım var.

Fitz boğazını temizliyor ve o bana ne kadar aptal olduğumu söylemeden önce bir şey söylemek için acele ediyorum -herhangi bir şey-.

"Kahve bir dakika sürer. Şurada bekleyebilirsiniz." Piknik banklarını gösteriyorum.

Fitz omzunun üzerinden parmağımın gösterdiği yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Kaşları kalkık ve dudakları sanki dilinin ucuna gelen şeyi zar zor zapt ediyormuş gibi sıkıca birbirine sarılmış.

Ama beni tamamen şaşırtacak şekilde hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine topuğunun üzerinde dönüp boş bir banka yöneliyor, üzerine kayıyor, ellerini masanın üzerine koyuyor ve öylece oturuyor. Cebinden telefonunu çıkarıp oynamıyor ya da benimle konuşmaya çalışmıyor.

Sadece oturuyor. Aynı anda hem garip hem de rahatlatıcı.

İyi huylu ve hiç de beceriksiz olmayan bir insan gibi ona sırtımı dönüp işime geri dönüyorum ve o orada yokmuş gibi davranıyorum.

Gerçi bu imkansız çünkü o burada.

O burada ve gözlerini üzerimde *hissedebiliyorum*, sabah koşuşturması için çörekleri hazırlamayı bitirirken bakışlarını vücudumda gezdirirken ela bakışlarının içime *işlediğini hissedebiliyorum*. Elimdeki işe odaklanmamı zorlaştırıyor, özellikle de ona söylediklerimi düşünmeden edemezken.

"Sevimli dişsiz gülümsemenin ardında gizli bir yaramazlık olduğunu hep biliyordum."

Kim demiş bunu?!

Peki o zaman bu kişiyi kim gönderiyor?

Müşteri hizmetlerinde berbatım. Korkunç! Scout beni kovmalı. Burada çalışmayı hak etmiyorum.

"Dramatik davranıyorsun Rosie," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Önemli bir şey değil.

Fitz bir şey demek istemediğini biliyor. Sorun yok. *Sen iyisin.*"

Ama ben iyi değilim. İyi olmaktan *başka bir* şeyim. Profesyonel bir hokey oyuncusuyla işleri garipleştiren uykulu bir karmaşayım.

"Rosie?" Döndüğümde Stevie'nin her iki elinde birkaç poşetle yiyecek kamyonuna girdiğini görüyorum. Onları kaldırıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra bana dönüyor ve başını benimkine doğru eğiyor. "Fitz neden orada oturmuş, sanki biri ona Stanley Kupası'nı asla kazanamayacağını söylemiş gibi bakıyor?"

"Çünkü onu ben gönderdim."

"Ne yaptın?!"

Kelimeleri bağırarak söylüyor ve ben de sessiz olması için onu dövüyorum. "Şşşt!" Diyorum. "Bu kadar yüksek sesle değil."

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sadece *onu* neden gönderdiğini anlamaya çalışıyorum. Ve neden bu kadar erken geldi?"

Omuz silktim. "Erken kalkıp koşmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"Bu lanet hokey oyuncularının koşma olayı nedir? Çok iğrenç. Eve terli terli gelmeleri dışında - o kısım biraz sıcak."

Gözlerimi deviriyorum. "Hepimiz bununla kutsanmadık."

"Doğru," diyor hülyalı bir şekilde. Başını sallıyor ve az önce dalıp gittiğı hayal dünyasından gerçekliğe dönüyor. "Peki, ne oldu?"

Gözlerimi Fitz'e doğru kaydırıyorum. Hâlâ orada oturuyor. Ve bakıyor. Keşke ondan nefret etseydim, keşke tüylerimi diken diken etseydi ama hissettiklerim bunların hiçbirisi değil. Tam tersi, gerçekten.

Stevie'yi kolundan tutup kamyonun yan tarafına doğru çekiyorum.

"Ona yaramaz ve sevimli olduğunu söyledim."

Stevie'nin çenesi gevşiyor ve yemin ederim gözleri normalin iki katına çıkıyor.

boyut.

"Özür dilerim..." diyor yavaşça. "Ona *ne* dedin?"

"Ona yaramaz ve sevimli olduğunu söyledim," diye tekrar atıldım, bu kez üzerini örterek

ellerimle yüzümü yıkadım, yine dağınıklığı umursamadan. Bu sabah zaten berbat durumdayım; her şeyden sonra saçımdaki küçük bir kremanın ne önemi var?

"Nasıl? Yani, o şeyleri ona *tam olarak* nasıl söylediniz? Bağlamı neydi? Buna yol açan neydi? *Neden?*"

"Tamam, bir anda çok fazla soru oldu ama ona söylediğıme *inandığım* şey, *senin sevimli dişsiz gülümsemenin ardında gizli bir yaramazlık olduğunu her zaman biliyordum.*"

Bunu ona söylediğime *inanmıyorum*. S ö y l e d i ğ i m d e n eminim, çünkü bu sözler kalıcı olarak beynime kazınacak.

"Tamam... Peki bunu neden tekrar söyledin?" "Ona psikopat dediğim için mi?"

"Bekle, bekle." Stevie ellerini kaldırdı. "Ona yaramaz, sevimli, dişsiz bir psikopat mı dedin?"

"Sayılır mı?" Çekiniyorum. "Söylediğinde kulağa çok kötü geliyor."

"Evet, çünkü söylediğinde kulağa *hiç de* kötü gelmediğinden eminim."

"Bunu bağlamından kopararak söylüyorsun, yani evet, senden duymak daha kötü."

"Rosie!"

"Stevie!"

Gülüyor, sonra başını sallıyor. "*O kadar da* kötü olmadığına eminim. Yani, o hala burada. Bu da bir şeydir, değil mi?"

"Sanırım. Ama ona gidip şuraya oturmasını söyledim, belki de sadece iyi bir dinleyicidir?"

"Bunu söyleyebiliriz. Ya da belki -bu biraz abartılı olabilir, sadece bir tahmin- senin deli olduğunu düşünüyordur?"

"Bu akla yatkın." Fitz'in onu korkutup kaçırdığım için bir daha donut kamyonuna gelmeyeceği düşüncesiyle yüzümü buruşturuyorum. "Ben en kötüsüyüm."

"Hayır, değilsin. Sen... şey, sensin."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"İyi bir şey. Sanırım. Çoğu gün. Ama belki bugün değil çünkü sende bir şeyler ters gidiyor."

İrkildim, sonra ondan uzaklaştım, eldivenlerimi çıkardım ve yenileriyle değiştirdim. Onları ellerime geçirip çörekleri hazırlamaya koyuluyorum. "Biliyorum. Sadece yorgunum."

"Gece geç mi kaldın?" diye soruyor, market poşetlerine uzanıp Yıldızlar, Çizgiler ve Serpintiler çöreklerimiz için yeni bir kırmızı, beyaz ve mavi serpme kutusu ve kırılanın yerine yeni bir sürahi çıkarıyor.

"Bu yetersiz bir ifade," diye mırıldanıyorum.

Geç saate kadar ayakta kalmamın iyi bir nedeni olduğunu söylemek istiyorum, örneğin şu anda üzerinde çalıştığım lisans diploması için çalışmak ya da kamyon için daha fazla müşteri getirecek harika yeni bir çörek için beyin fırtınası yapmak gibi. Önemli bir şey. Ailemin gurur duyacağı bir şey.

Ama bunların hiçbirisi değildi.

"Her zamanki gibi mi?" Başımı salladım. "Ve? Nasıl gitti?"

"RoPlaying dün gece tırnaklarını boyarken bir sürü para getirdi." Eldivenimi çıkardım ve taze manikürümü göstermek için elimi kaldırdım.

"Bu renge bayıldım!" Stevie elimi tutuyor ve daha yakından bakıyor. "Keşke kendi tırnaklarımı boyayacak kadar yetenekli olsaydım ama lanet olası sol elimle hiçbir şey yapamıyorum. Her zaman yeni yürümeye başlayan bir çocuğu fırçayla serbest bırakmışım gibi görünüyor."

Gülüyorum çünkü eskiden ben de öyleydim ama kendimi bu konuda daha iyi olmak için eğittim.

"Yayınla ilgili bir sorunumuz olmadığını biliyorsunuz, ancak bu gece geç saatlerde..." Stevie o anne ses tonuyla başlıyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum, ne demek istediğini anlayarak. "Bu gece daha erken yatacağıma ve alarmımı üç kez kontrol edeceğime söz veriyorum."

MyFans'ta hesabımı açtığımda sadece fotoğraf yüklüyordum. İçlerinde tamamen çıplak değildim ama uysal da değildim. İnsanlar bunları satın almaya başladığında şok oldum, ancak *neden* satın *aldıklarını* gerçekten düşünmek istemedim. Eğlenceliydi ve beni iyi hissettiriyordu. Takdir edildim. *Arzulanan*.

Bu duyguyu o kadar sevdim ki, birkaç ay fotoğraf sattıktan sonra canlı yayın yapmayı denedim. İnsanlar fotoğraflara bu kadar para ödüyorsa, beni canlı görmek için ne kadar öderlerdi?

İlk başta, normal rutinime devam ederken üzerimde bir kameranın *olması* garipti ama bir süre sonra gözlerin üzerimde *olmaması* tuhaf hissettirdi. *Bundan* hoşlandım, hem de *çok*. İzlenmek... heyecan vericiydi. Bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyordu. Kendimi *seksi* hissettiriyordu, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Ayrıca diğer insanlara zevk vermekten de hoşlanıyordum. Açıkça cinsel bir şey yapmıyorum, çoğunlukla sadece vücudumu müstehcen şekillerde okşuyorum ve daha fazlasını istemelerini sağlayacak kadar tenimi göstermek için poz veriyorum. Aklınızı ve kalbinizi harekete geçirmek için yeterli. Benden birkaç özel video yapmam istendi, ama her zaman reddediyorum. Kamera önünde olmak ve sohbet etmek bir şeydir, ancak henüz daha fazlası için hazır olduğumdan emin değilim. Bunu sonsuza kadar yapmayı planlamıyorum, ama şimdilik eğlenceli ve derslerimin ücretini ödemek için harika bir yol.

Burada çalışmaya başladığımda, Scout'a gece geç saatlerde yaptığım aktiviteler hakkında açık sözlü davrandım. İtirafım destekten başka bir şeyle karşılanmadı ve çalışmak için mükemmel bir yer bulduğumu biliyordum.

Stevie sıcak bir gülümsemeyle, "Ben asla kendimi böyle ortaya koyacak kadar cesur olamazdım, bu yüzden seninle gurur duyuyorum," diyor.

Tedirginlik içime işliyor. Scout ve Stevie'ye *neden* bu kadar Bunu para için yapıyorum.

Beni yanlış anlamayın, Scout bana iyi para ödüyor ama üniversite ucuz değil. Bu dönemki harç faturamı aldığımda kusmak istedim ama bunun beni durdurmasına izin vermedim çünkü hayallerimi gerçekleştirmek, yani kendi fırınımı açmak istiyorsam bu diplomaya ve bilgiye *ihtiyacım var*.

Ama bana her şeyi veren insanlara kendi işimi kurmak istediğimi nasıl söyleyeceğim? Korkuyorum, uzun zaman önce bırakacağıma söz verdiğim bir şey. Sanırım eski alışkanlıklar falan.

Saate bakmadan önce sessizce "Teşekkürler," diye cevap veriyorum. Açılışa sadece birkaç dakika kalmıştı ve ben neredeyse hazırdım. "Fitz'e kaos başlamadan önce gelip çörek ve kahvesini alabileceğini söylemek ister misin?"

"Neden ona özel muamele yapılıns ki?"

Stevie ve ben yeni ses karşısında dönüp bakıyoruz.

"Greer!" diye bağırıyor iş arkadaşım heyecanla, sanki onu daha bu sabah görmemiş gibi. Kamyonun yanından geçip tezgâhın üzerine uzanıyor ve dudaklarını büzüyor. Erkek arkadaşı mutlu bir şekilde onu öpmek için karşılıyor ve ben bakışlarımı kaçırıyorum.

Ama ben o kadar zeki değilim çünkü *başka bir yere* bakmak yerine dikkatimi doğrudan Fitz'e *yöneltiyorum*.

O da bana bakıyor.

Tek yaptığımızın birbirimize bakmak olduğu bir an var. Onun ela gözleri benim yeşil gözlerime kilitleniyor ve ben cehennem kadar ateşli bir hokey oyuncusuyla lanet olası bir b a k ı ş m a yarışına hapsoluyorum.

Bugün kendimi onun önünde birkaç kez utandırmamış olsaydım harika olurdu.

Sadece bunu hatırlatması bile gözlerimi kaçırmama neden oluyor. En yakın havluyu kapıp Stevie'nin kışına vuruyorum, ki bu noktada neredeyse pencereden dışarı çıkmış oluyor.

"Bu kadar yeter."

Dudaklarını Greer'inkilerden çekip bana bir dudak bükme gönderiyor.

"Ama öpücükler." Greer her zamanki gibi huysuz bir pislik gibi bana ters ters bakıyor. "Evet,

Rosie, *öpücükler*."

Başımı sallıyorum. "İkiniz de saçmalıyorsunuz ve açılmamız gerekiyor, o yüzden bitirin yoksa Scout'a günü mahvettiğinizi söyleyen ben

olacağım," diyorum Stevie'ye

sivri bir bakışla.

İç geçiriyor, erkek arkadaşının dudaklarına hızlı bir öpücük daha konduruyor ve tezgahın üzerinden kamyonete doğru kayıyor. "Tamam. Ama sadece kızgın Scout beni biraz korkuttuğu için."

Greer, "Miller'dan duyduklarıma dayanarak, bu adil bir açıklama," diyor.

"Miller'ın söylediği hiçbir şeyi ciddiye alamayacağınıza eminim. Yola çıktığımızda hâlâ gece lambası takıyor." Fitz hafifçe kıkırdıyor, Stevie'ye dönmeden önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor. "Soğuk bir bira ve Strawber-licious çöreklerinden iki tane alabilir miyim?"

"Elbette, Fitzzy Baby," diyor ve birkaç taze çilekli çöreğin soğumakta olduğu çörek rafına doğru ilerliyor.

"Bebeğim?" Greer neredeyse hırlıyor.

Stevie onu görmezden geliyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Sosyal medyada herkes ona Fitzzy Baby diyor ve Stevie'nin bunu Greer'i kızdırmak için yaptığını biliyorum. Onu sinirlendirmeye bayılıyor.

Fitz'in kahvesini hazırlamaya başlıyorum. Geçen sezon Vancouver'dan takas edildiğinden beri buraya geliyor, bu yüzden siparişini ezbere biliyorum: bir pompa vanilyalı soğuk demleme, bir miktar yarı yarıya ve iki pembe paket şeker. Sonra, gününe göre, bir ya da iki çilekli çörek alır. Birini az önce terk ettiği piknik bankında otururken yer, sonra diğerini alıp gider. Kesinlikle bir alışkanlık yarattığı, buraya uğrayan tüm hokey oyuncularını hakkında öğrenmeye başladığım bir şey.

İçkisini bitirdim, sonra tezgahın üzerinden ona doğru kaydardım. Ben elimi çekmeden o uzanıyor ve parmaklarımız birbirine değdiğinde, yemin ederim ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Tam olarak anlayamadığım bir şeyin kıvılcımı içime doluyor.

O da fark ettiyse, söyleyemem. Yüzü hiçbir şey ele vermiyor.

"Teşekkürler Rosie," diyor sessizce, elini ve az önce içime akan tüm sıcaklığı geri çekerek. "Seçtiğin rengi beğendim."

Elime ve yeni boyanmış tırnaklarıma bakıyorum, bir abonem en sevdiği renk olduğu için önerdiği için seçmiştim. Bunu ona söylemiyorum çünkü o zaman ek iş olarak ne yaptığımı itiraf etmem gerekirdi. Bu utanmıştımdan değil, çünkü utanmıyorum, ama bunu duyurmaya da hazır değilim.

Kafamı kaldırdığımda Fitz gitmiş, konsantrasyonumun geri kalanını da beraberinde götürmüştü.

Bu uzun bir gün olacak.

OceanofPDF.com

3
FITZ

Anladım. Ben tam bir pisliğim.

İki aydır Rosie'nin yayını izliyorum, o siyah ve altın maskenin arkasında kimin olduğunu çok iyi biliyorum, onu her gün donut kamyonunda gördüğümü biliyorum.

En başta beni videolarına bağlayan şey de buydu. Özçekimlerine rastladığımda, peruk takmış ve ağır makyaj yapmış olmasına rağmen, o olduğunu biliyordum. Bakmaktan kendimi alamadığım o yeşil gözler beni ele veriyordu.

Denedim. Onun hesabına hiç rastlamamış gibi davranmak için gerçekten çok uğraştım. Kahretsin, onu aramadan bütün bir hafta geçirdim, ama daha fazla uzak kalamadım.

Ben de pes ettim. Pes ettim ve şimdi onun evinde iç çamaşırlarıyla dolaşmasını izlemek için her ay çok fazla para harcıyorum. Berbat bir durumda olan hasta bir adamım ve hepsi benim hatam.

Bugün donut kamyonuna bile gitmedim çünkü dün olanlardan sonra onunla yüzleşmek istemedim. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde yıpranmıştı ve *yaramaz* ve *sevimli* yorumunu ağzından kaçırırdıktan sonra daha da kötüleşti. Bunu beklemiyordum ve onun tepkisine bakılırsa o da bunu söylemeyi beklemiyordu. Ama söyledi ve birdenbire aramızda asılı kaldı ve işleri garipleştirdi. O zamandan beri bunu düşünmeden edemiyorum.

Yaramazlık kelimesi dudaklarından döküldüğü anda içimi bir utanç dalgası kapladı çünkü ne kadar yaramaz olduğuma dair hiçbir fikri yoktu, neredeyse her gece onu izliyordum ve ekranın diğer tarafında olduğumu bilmediğini çok iyi biliyordum.

Tabii, bunu dişsiz gülümsememe *şirin demesiyle birleştirdi*, daha önce kimsenin bana söylemediğinden emin olduğum bir şey, ama ben diğer kısma çok odaklandım.

Ona hesabını bulduğumu söylemeliyim. En kötü ne olabilir ki? Ayrıca, belki onu desteklememin çok hoş olduğunu düşünür ve benim tam bir sürüngen olduğumu düşünmez.

Evet, sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Bu benim kadınlarla olan şansım değil. Kadınlarla şansım *hiç yaver* gitmedi. Bu neden şimdi değişsin ki, özellikle de Rosie'yle, benim ligimin tamamen dışında olan biriyle? Demek istediğim, o seksi fotoğraflar paylaşıp yabancılara caka satacak kadar cesurken, ben kelimelerimi tökezletmeden onunla zar zor konuşabiliyorum. Biz tamamen farklı insanlarız.

"Geliyor!"

Tam zamanında kafamı kaldırdım. Bir disk yanımdan geçip gidiyor ve yüzüme çarpan rüzgâra bakılırsa bana çarpmasına ramak kalmıştı.

"Vay anasını!" Miller buzun üzerinde adım atarken bağılıyor. "Siktir, dostum. Bunun için üzgünüm. Göreceğini düşünmüştüm."

"Sorun değil," diyorum ona.

Yine de, gerçekten, iyi *değil*. Ciddi şekilde yaralanabilirdim ve hepsi benim hatam. Burada tamamen dikkatim dağıldı.

Birkaç saat boyunca video incelemeleri yaptık ve yaklaşan programımızı gözden geçirdik ve eminim ki ele aldığımız her şeyin yalnızca yüzde ellisini aklımda tutabildim. Miller bile not alıyordu ama ben uykusuz bir zombi gibi oturdum.

Şu anda buzun üzerindeyiz ve zihnim hâlâ koşturuyor. Olmam gerektiği gibi antrenmanlarıma odaklanamıyorum, oysa odaklanmam gerekiyor çünkü yarın Vancouver'la karşılaşacağız ve eski kulübüme karşı kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum.

"İyi misin?" Miller

soruyor. Başımı

sallıyorum. "İyiyim."

"Emin misin? Biraz dalgın görünüyorsun."

"Sadece yorgunum. Gece geç yattım."

"Sen mi? Bay Yaşlı Bir Adam Gibi Evde Oturan?"

Sırıyorum. "Bu oldukça ağız dolusu bir isim."

"Bay Sıkıcı İhtiyar'a ne dersiniz?"

"Neden ben hep yaşlı bir adamım? Aynı yaşa yakın değil miyiz?"

"Evet, ama sen hala yaşlısın ve ben hala lanet olası bir bahar tavuğuyum." Beni işaret ediyor. "Yaşlı adam."

"Eminim ki bu takımdaki her erkek, kaç yaşında olduklarından bahsettiğini duysa kışına tekme basar."

Göğsünü şişiriyor. "Pfft. Onları alabilirim."

"Eldivenleri bırak o zaman."

Döndüğümüzde Adrian "Beast" Rhodes'un Miller'a meydan okuyan bakışlarla baktığını görüyoruz. *Miller*'ın göt deliğinin büzüştüğünü buradan *duyabildiğime* yemin edebilirim ve gözleri normal çapının yaklaşık iki katına çıktığında gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu dumanı istemezsin," diyor Miller, sert görünmek için elinden geleni yapıyor, ama sesindeki titreme hiç de yanlış anlaşılmıyor.

Rhodes sırıtıyor ve bunun tehditkâr görünmesini istemediğinden emin olsam da, yüzünden aşağı doğru uzanan sivri yara izi öyle görünmesine neden oluyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Daha da komik olan şey ise Rhodes'un korkutucu görünmesine ve buz üzerinde kimsenin yapamayacağı şekilde ağırlığını ortaya koymasına rağmen, muhtemelen tanışabileceğiniz en nazik ve en sadık adamlardan biri olması.

Bana baktı. "Bugün neyin var senin? Keyifsiz görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Gece geç yattı," diye cevap verdi Miller, yüzünde iğrenç bir sırıtışla. yüz.

Canavar'ın kaşları havaya kalkıyor. "Öyle mi? Özel gece misafiri mi?" "Sadece Carl'ı sayarsan."

Cevabım karşısında kaşlarını çatı. "Dişi kedine bu ismi vermen çok garip.

Carl."

"Ona ben isim vermedim. O kendi adını koydu."

"Doğru." Gözlerini deviriyor. "Sadece başını dik tut. Bu buzun her yerinde diskleri sağa sola savuran aptallar var."

Sabahtan beri sürdürdüğü talimlere doğru geri adımlarla ilerliyor.

"Hey!" Miller, Rhodes'un kendisinden bahsettiğini nihayet anlayarak kayarak uzaklaştıktan tam otuz saniye sonra hakarete itiraz ediyor. "Ne kadar kaba," diyor ellerini Stephanie Tanner gibi kalçalarına koyarak.

Bu sefer gözlerini deviren ben oluyorum. "İşinin başına dön."

"Peki," diye homurdandı. "Ama başını dik tut, bugün kışımın dövülmesine ihtiyacım yok. Eve morarmış bir gözle dönersem Scout'un bundan hoşlanmayacağından eminim." Başını eğiyor, sonra dudaklarında yavaş bir sırıtış yayılıyor. "Bir daha düşündüm de, vur bana. Bu teoriyi test etmek istiyorum. Belki seksi olduğunu düşünür ve üstüme atlar."

Onu ittim. "Git buradan, Miller."

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum. Bugün kimse eğlenceli değil. Herkes sıkıcı-

ve çok yavaş hareket ediyor, ki bunu görmekten hiç hoşlanmıyorum."

Sadece bende olduğunu sanıyordum ama burada durup buza baktığımda tüm oyuncular biraz halsiz. Eğer bu sezona bu kadar çok şey bağlı olmasaydı bunu sorun etmezdim. Comets, kupayı son kazanışından bu yana birçok kez Playoff ilk turunda elendi. Başta koç ekibimiz olmak üzere herkes diken üstünde. Bu takımdaki tek bir kişi bile baş antrenörümüz Heller'a bir şey olmasını istemiyor.

Koç Heller ya da biz ona bazen Koç Cehennem diyoruz çünkü hayatı cehenneme çevirebiliyor, gelmiş geçmiş en iyi koç ve bizim hatalarımız yüzünden onu kaybetmek çok yazık olur. Bir takımın olması gerektiği gibi performans göstermemesinin işin doğası gereği olduğunu hepimiz biliyoruz, ancak bir şekilde bu hepimizin omuzlarında olacak.

Bu sezon kazanmamız gerekiyor. Kazanmak *zorundayız*. Koç için, kendimiz için.

Başka seçeneğimiz yok.

Aklıma bir fikir geldi ve bunu düşündüğüme bile şaşırdım çünkü dışarı çıkmaktan nefret ettiğimi söylediğimde ciddiylim. Bu benim en sevmediğim şey, özellikle de genellikle tüm çaylaklara bakıcılık yapmak zorunda kaldığım için, ama belki de bu takımın ihtiyacı olan şey tam olarak budur: biraz bağ kurma zamanı.

"Miller!"

Başını bana doğru kaldırıyor, sonra onu çağırdığımda bana doğru geri kayıyor.

"N'aber?"

"Haklısın, yavaşız. Muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

Gözleri parlıyor. "Oh! Ne yapabileceğimizi biliyorum-Slapshots.

Hepsi

bize."

Gülmemeye çalışıyorum çünkü onu düşündürmek çok kolaydı Bu onun fikriydi, ama Miller senin için.

Başımı salladım. "Bence bu iyi bir fikir."

"Yani, var mısın? Gerçekten bizimle gelecek misin?" "Yani, eğer takım içinse, sanırım bunu düşünebilirim."

Omzuma hafifçe vuruyor. "Dokuz iyi mi?"

Önerisine neredeyse karşı çıkıyordum. *Gece* dokuzda mı? Muhtemelen on bir ya da daha geç bir saate kadar ayrılamayız... RoPlaying yayınını tamamen özleyeceğim.

Ama sorun değil. Sorun değil. Takım için, değil mi? Ve takım için her şeyi yaparım, en sevdiğim gece aktivitesini kaçırısam bile.

"Programımı kontrol edeceğim," diyorum ona kuru bir sesle.

"Sanki gerçekten doluymuş gibi." Gülüyor ve bu yorumu beni incitmiyor bile çünkü adil bir değerlendirme. "Tamam o zaman, anlaştık. Askerleri toplayacağım."

Başımı sallıyorum, onun kayarak uzaklaşmasını ve heyecanla kabul eden Hayes'in yanına gitmesini izliyorum.

Kendimi içine soktuğum şeyden korkmamaya çalışarak talimlerime geri dönüyorum.

Yalan söylemeyeceğim, daha yeni geldik ve şimdiden telefonumu cebimden çıkarıp RoPlaying'in çevrimiçi olup olmadığını kontrol etmek için can atıyorum. Genelde bu saatlerde yayınlarına başlıyor ve ben de onu kontrol etmek için can atıyorum.

Çok saçma. Bu küçük takıntım yüzünden gülünç durumdayım ama bunu batıl inançlara bağlayacağım. Ne zaman bir yayın yakalasam, bir sonraki oyunu puanladığım dikkatimden kaçmadı. Bunu devam ettirebilirim, değil mi? Maçları kazanmamız için ne gerekiyorsa yapacağım. Henüz sezonun başındayız ama bizimki gibi sıkışık bir ligde alabileceğimiz tüm puanlara ihtiyacımız var.

Evet, öyle, kendime söyledim.

"İlk tur benden!" Miller ellerini kavuşturarak bağırıyor ve grubumuzdaki herkes alkışlayarak bardaki hemen hemen her müşterinin dikkatini çekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, kapıdan girdiğimiz andan beri dikkatleri üzerimize çekiyoruz. Elbette, Slapshots Comets'ın sık sık gittiği bir yer olarak biliniyor, ancak bu içeri girdiğimizde dikkatleri üzerimize çekmediğimiz anlamına gelmiyor. Burada yaklaşık on beş kişi olduğumuzu ve hep birlikte oturabilmek için üç farklı masayı birleştirmek zorunda kaldığımızı da eklersek, kesinlikle tüm salonun dikkatini çekiyoruz.

Takım kaptanımız Lowell'ın nişanlısı Hollis, "Benim için su," diye rica ediyor. Bir elini iri göbeğinin üzerine koyuyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor.

Lowell'la ikinci çocuklarını doğurmalarına günler kaldığı için, bu bir süre için ortaya çıkmak için son şansları olabilir. Bu benim için çılgınca çünkü hokey kariyerini sürdürmeye çalışırken bir çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyorum, bırakın iki tanesinin etrafta koşuşturmasını. Cesur oldukları kesin.

Miller siparişlerimizi vermek için bara gitmeden önce ona bir başparmak işareti gönderiyor. Buranın sahibi Rod ne istediğimizi bildiği için hepimiz buraya yeterince geldik. Bazen benim bir şey söylememe bile gerek kalmıyor, o da bana taze bir IPA uzatıyor.

"Çok fazla içki var. Biri gidip ona yardım etsin mi?" Wright konuşuyor. "Yani, o Miller..."

"Hey!" Miller'ın kız arkadaşı Scout onu savunmak için bağılıyor ama dudaklarındaki gülümsemeyi inkar etmek mümkün değil. Miller'ın hepimizin sevdiği ve sataşmaya bayıldığı bir adam olduğunun farkında. O buna alışkın, kız da öyle.

"Hayır. Bırakalım kendi başına çözsün."

"Adrian!" diye uyarıyor karısı, ona ters ters bakarak.

İç çeker, sonra masadan uzaklaşır ve Miller'a yardım etmek için bara doğru ilerler. Rhodes gibi iri yarı ve yaralı bir adamın karısının ayaklarına kapandığını görmek çok komik ama o Vegas'ta sarhoşken evlendiği kadına deliler gibi aşık. Bu haber çıktığında Vancouver'da oturduğumu hatırlıyorum. Tüm NHL web sitelerinde ve sosyal medya sayfalarında defalarca viral olmuştu. Yıllar sonra hala birlikte olacaklarını kimsenin düşündüğünden emin değilim ama bunun yakın zamanda değişmeyeceği gün gibi ortada.

"Hepimizi pist dışında bir araya getirmeyi başardığımıza inanamıyorum. O zamandan beri böyle bir şey olduğunu sanmıyorum..." Comets'in eski oyuncularından olan ve video koçluğu yapan Smith, bu konu hakkında düşünürken başını öne eğiyor. "Kahretsin, ne zaman olduğundan emin değilim. Belki de hala oynarken?"

Kız arkadaşı Emilia, eski kariyerinden bahsedildiğinde ona yumuşak bir gülümseme veriyor. Smith eskiden ligde deli gibi asist yapmasıyla tanınırdı ve herkes ona Granny Apple Smith derdi. Çılgın gollere imza attığı için bir efsane olarak anılacak.

Wright masanın bizim tarafına doğru başını sallayarak, "Hayes ve Fitzzy Baby ekibe katılmadan önce olmalı," diyor.

Lowell, "Sanırım haklı olabilirsin," diye araya girdi.

Greer homurdanıyor. "Çünkü kimse Miller'la toplum içinde görünmek istemez."

"Hey!" Scout tekrar söylüyor ve o da dahil hepimiz gülüyoruz. Stevie huysuz erkek arkadaşına "Kibar ol," diye fısıldıyor.

Komut sessiz, ama onun hemen yanında oturduğum için bunu kaçırmıyorum, bu da Greer'in yanaklarının utançla karardığını kaçırmadığım anlamına geliyor. Bu onun için o kadar nadir görülen bir

durum ki kendimi tutamayıp gülüyorum ve huysuz kaleciden güzel bir orta parmak yiyorum.

"Ne kaçırdım? Greer neden şimdi insanları tersliyor?"

Beni sürgün eden fırıncı karşımdaki boş sandalyeye oturuyor ve sanırım bu da yayın yapıp yapmadığı sorusunu yanıtlıyor.

Normalde dağınık bir topuz yaptığı sarı saçları omuzlarından gevşekçe sarkıyor. Genellikle bir önlüğün arkasına saklansa da, Rosie'nin çok fazla kıvrımı olduğu ve dar, dekolteli, omzu açık siyah üstünün de bunları örtmek için hiçbir şey yapmadığı hiçbir zaman yanlış olmamıştır. Bu görünüm, akışları sırasında giydiklerine çok daha yakın ve fark etmemek için elimden geleni yapıyorum - *aletimin* fark etmesine izin vermemek için.

Başarısız oluyorum çünkü onun güzelliğini görmezden gelmek *gerçekten* çok zor.

Rosie Stevie'ye tek koluyla sarılıyor, sonra masanın etrafına bakıyor, onu sık sık gittiğimiz donut kamyonundan tanıyan herkese el sallıyor ve gülümsüyor. Burada olduğumu fark ettiği an hiç şaşırmıyor ve bu kez yanakları kararıyor.

"Oh," diye mırıldanıyor. "Sen."

Bir kıkırdama duyuluyor çünkü geçen sabahki karşılaşmamızı düşündüğü çok açık.

"Ben," diye cevap verdim.

Stevie kıs kıs gülererek dikkatimizi çekiyor. Bakışları benimle Rosie arasında gidip geliyor ve bunun sebebinin ne olduğunu bildiğinden hiç şüphem yok. Ben masada otururken ikisinin bunu tartıştığı acı verici bir şekilde belliydi.

"İkinizin nesi var?" Greer aramızdaki gerginliği fark etmemiş olacak ki soruyor.

"Hiçbir şey!" Rosie çok yüksek sesle ve hızlıca söylüyor. Sonra o yeşim gözleri bana dikiliyor, daralıyor ve cevabına meydan okuyacak bir şey söylemem için bana meydan okuyor.

Annemin beni yetiştirdiği beyefendi gibi, dudaklarımı birleştirip sessiz kalıyorum.

"Doğru," diyor Greer, Rosie'nin söylediği hiçbir şeye inanmıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Rosie bu kadar kıpır kıpır davranırken ben de bize inanmazdım.

Gerçekten, bir hiç uğruna. Yani dili sürçtü ve bana yaramaz ve sevimli dedi... önemli değil. Telaşlanmaya gerek yok. Şimdiye kadar unutmuşumdur bile.

Tamam, hayır. Bu bir yalan. *Hâlâ* kafamın içinde dönüp duruyor ama neyse. Ben iyiyim. *Biz iyiyiz.*

"Selam Rosie," diyor Hayes, kolunu sandalyesinin arkasına geçirip ona doğru eğilerek.

Ona megawatt gücünde bir sırıtış atıyor, her sabah kafein almaya gittiğimde bana attığı sırıtışın aynısı. "Selam, Hayes."

Ona göz kırpmıyor ve o da kıkırdıyor.

Hayes'in Rosie'yle bu kadar samimi olmasından dolayı içimde bir sıkıntı belirliyor. Bundan hoşlanmıyorum çünkü genç forvetin kadınlara karşı nasıl olduğunu biliyorum. Onlara bir süreliğine oynayacakları bir şeymiş gibi davranıyor, sonra da toz içinde bırakıyor. Rosie bundan daha iyisini hak ediyor.

Ayrıca benim bir sürüngen olup onun yayınlarını izlememden daha iyisini hak ediyor ama şimdi bu konuya girmeyeceğiz.

"Size alkolü takdim ediyorum!" Miller masanın karşı ucunda bardaklarla dolu bir tepsiyi önümüze koyarken bağılıyor. Rhodes yanıma bir tepsî daha koyuyor ve ben otomatik olarak en yakınımda duran IPA'ya uzanıyorum.

"Selam Rosie. Bize katılabildiğine sevindim. Sana ne içireyim?" Rhodes soruyor. "Miller ısmarlıyor, o yüzden pahalı bir şey olsun."

"Um..." "Votka soda?" demeden önce mükemmel manikürlü parmağını çenesine birkaç kez vuruyor.

"Üst rafta votka soda, tamamdır. Hemen döneceğim." Bara doğru geri dönüyor.

Biramı dudaklarıma götürüyorum ve boğazımdan aşağı süzülen lezzetli hoppy sıvısı için şükrederek büyük bir yudum alıyorum. Kendimi biraz gergin hissetmeye başladım ve nedeninden tam olarak emin değilim ama bunun sona ermesini istiyorum. Umarım bu yardımcı olur.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve bakışlarımı kaldırdığımda Rosie'nin dikkatle bana baktığını görünce şaşıyorum. Gözleri yüzümün her santimetresinde geziniyor ve bakışları altında ısınıyorum. Bundan hem nefret ediyorum hem de bayılıyorum.

Onu bakarken yakaladığımı fark ettiğinde, bunu saklamıyor. Sanki bir şey söylemem için yalvarıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Ben bakmıyorum. Bunun yerine, aptal gibi birama bakıp sırıtıyorum. Çok alıngan ve ben buna bayılıyorum.

"Ah evet, sana söylemeyi unuttum..." Miller içkileri dağıtırken başladı. "Hepimizi karaoke için kaydettirdim."

"Ne?!"

"Nasıl?!"

"Burada karaoke bile yok!"

Tam olarak kimin hoşnutsuzluğunu haykırdığını bilmiyorum ama hepsine katılıyorum. Karaoke yapmadan önce bir dişimi daha çekmeyi tercih ederim.

"Makinemi evden getirdim. Rod havalı olduğunu söyledi."

"Kahretsin, Rod!" Lowell bara doğru bağılıyor, yumruğunu sallayarak Ha

va. Bar sahibi-barmen omuz silkiyor, sonra içki yapmaya geri dönüyor.

"Karaoke makineniz var mı?" Wright Miller'a sorar.

"Bunu *evden mi getirdin?*" İğrenme ve inançsızlık her Rhodes'un sözlerinden biri.

"Scout, karaoke makinesi almasına nasıl izin verirsin?" Harper soruyor. "Bunun sadece bela aramak olduğunu biliyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. "Hey, hepsi onun suçuydu. Bir gün dairesine girdim ve orada duruyordu ve Shania Twain söylüyordu. Geri vermeyi reddediyor."

"Çünkü bu harika! Ayrıca, birinin bu gece eğlenceyi getirmesi gerekiyordu ve ben de gönüllü oldum." Miller Rhodes, Smith ve Greer'ı işaret ediyor. "Siz üç pislik zamanın yaklaşık yüzde doksan dokuzunda huysuzsunuz." Wright ve Lowell'a doğru ilerliyor. "Ve siz ikiniz de yerleşik düzene geçmiş ve *kadınlarınız* yüzünden asla eğlenceli bir şey yapmak istemeyen yaşlı heriflersiniz." Harper ve Hollis'e bakıyor. "Alınmayın tabii ki." Sonra gözleri bana takılıyor. "Bir de Fitz ve Hayes var. Onlar sadece... Fitz ve Hayes."

"Hey, ben eğlenceliyim!" Hayes imajını kurtarmaya çalışıyor.

"Bazen biraz *fazla eğlenceli.*" Kaptan forvete doğru hançer fırlatıyor, muhtemelen Hayes'in yaz boyunca başı belaya girdiği ve hepimiz bunu yönetimden duymak zorunda kaldığımız için sinirlenmiş.

Anlıyorum. Hayes ele avuca sığmaz biri olabilir ama yine de iyi bir çocuk. Biraz olgunlaşmamış ama hepimiz bir noktada öyle değil miydik?

"Eğlenceli biri," diyorum onu savunarak. "Ama benim hakkımda söylenenlere alınmıyorum. Ben sıkıcıyım ve bu benim için sorun değil."

"*Sıkıcı* değilsin," diyor Stevie usulca. "Sadece kendi arkadaşlığını tercih ediyorsun."

"Daha çok elinin şirketi gibi." Hayes avucunu yukarı kaldırmış, birinin tokat atmasını bekliyor.

Ve biri yapıyor - karşımda oturan kireç gözlü, düzgün vücutlu sarışın.

Rosie.

İhanetine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?" Omuz silkiyor, az önce neyi onayladığını umursamıyor. "Bir el gör, bir el vur."

Hayes elini tekrar kaldırmadan önce "Bana kurabiye verdin, sana kurabiye aldım," diyor ve Rosie bir kez daha tokatlıyor.

"Bu biraz ucuz oldu çünkü *New Girl*'ü seviyorum ama gördün mü? Birini beşlik çakmaktan mahrum edemezsin. Bu imkansız."

Teorisini test etmek için elimi kaldırdım.

Avucunu benimkine vuruyor. "Gördün mü?" diyor heyecanla. "Bu sadece doğal bir tepki."

"Pekâlâ. İzin veriyorum." Masaya doğru eğildim. "Ama bil diye söylüyorum, bu beni *üçüncü* kez aşağılayışın oldu."

Sandalyesine çöküp yüzünü kapatırken gözleri parlıyor ve yemin ederim içinden bir "Oh Tanrım" sesi geliyor. Gülüyorum, sonra biramdan bir yudum daha alıyorum.

Belki bu gece o kadar da kötü olmaz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

4
ROSIE

Stevie beni bu gece dışarı davet ettiğinde eğlenceli olacağını düşündüm. Oyuncularla birkaç kez dışarı çıktım ve her zaman gülünecek çok şey oluyor.

Ve iyi, belki de *küçük* bir parçam Fitz'in burada olmasını umuyordu. Onu birkaç gündür görmüyorum ve bunun çörek kamyonundan kaçtığı için mi yoksa başka bir nedenden dolayı mı olduğundan emin değilim. Eğer Scout's Sweets'ten kaçıyorsa, onu suçlamıyorum. Geçen gün orayı çok garip bir hale getirdim; geri dönmek istemesi için hiçbir neden yok.

Şimdi buradayım ve onun karşısında oturuyorum...ugh, keşke sihirli güçlerim olsaydı ve kendimi görünmez yapabilseydim çünkü yine yaptım, tüm lanet ayağımı ağzıma soktum ve sonra biraz daha.

"Neden, neden, neden..." Son on dakikadır saklandığım tuvalet kabininden çıkarken kendi kendime söylüyorum.

Geçen gün Fitz'le işleri berbat etmekle kalmadım, Hayes'e hakaret ettiği için beşlik çakarak yine aynı şeyi yaptım. Soğukkanlı davrandım ve yorumlarına omuz silktim ama içten içe ölüyorum ve gerçekten bende bir sorun olduğuna inanmaya başlıyorum. Şu anki durumumun tek açıklaması bu.

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Göğsümü tutuyorum ve Stevie'yi duvara yaslanmış halde bulmak için dönüyorum. İtişip kakışıyor, sırtarak bana doğru geliyor.

"Sen nasıl..." Başımı sallıyorum, lavaboya doğru ilerliyorum ve ellerime sabun döküyorum. Yirmi saniye boyunca suyun altında tuttuktan sonra birkaç kâğıt havlu alıyorum. Ellerimi kurularken dönüp tezgâha yaslanıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol ediyorum çünkü, alınma ama, bu hafta biraz dağınıksın. Bu hiç sana göre değil."

"Evet, haklısın. Ben her zaman çok şıkımdır."

İkimiz de gülüyoruz çünkü bu hiç de doğru değil. Elbette, genelde bu kadar dağınık değilimdir, ama toparlanmak mı? Bu da ben değilim.

"Fitz'in burada olması sorun olur mu?"

"Elbette. Neden olmasın ki?"

Eliyle kayıtsızca işaret ediyor. "Biliyorsun... tüm sinirlerin. Dilinin sürçmesi. Ona yaramaz ve sevimli demen. Dışarıdaki yoğun bakışma seansın. Ona aşık mı oldun?"

Başımı geriye atıyorum. "Benim..." Bir kahkaha attım. "Ne aşkı? Sen neden bahsediyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Şey, yani, sende bir tane olduğunu düşünmüştüm.

Her zaman onun ne kadar seksi olduğundan bahsediyorsun."

"Evet, tabii. Gözlerin var, o adamın ne kadar çekici olduğunu görebilirsin. Yani sadece o kirpikler bile."

"Ah, erkeklerin her zaman en iyi kirpikleri vardır." "Ya çenesi? Mükemmellik."

"Greer'inki daha iyi ama Fitz'inki de o kadar kötü değil."

"Ve o ela gözler? Vay canına. *Vay canına!* Büyüleyici. Eksik dişine hiç girmeyeyim bile. Bu sadece..." İç çekiyorum. "Çok sıcak."

Stevie birkaç dakika hiçbir şey söylemiyor, sonra aniden iki büküm oluyor, karnını tutarak daha önce güldüğünü hiç görmediğim kadar yüksek sesle ve sert bir şekilde gülüyor.

"Ne var? Neden gülüyorsun?"

Kısa bir süre başını kaldırıp bana bakıyor, sonra tekrar gülerek başını eğiyor. O gülmeye devam ederken ben kollarımı göğsümde kavuşturup hançer gibi ona bakıyorum. Sonunda sakinleşene kadar saatler geçmiş gibi geliyor, ama sakinleştiğinde, bir sonraki söyleyeceği şeyi beklemiyorum.

"Onunla tamamen ilgileniyorsun. *Adını yazmak ve defterine kalpler çizmek* gibi."

"Ne? Sen delisin!" Ben de karşılık verdim. "İmkânı yok. Fitz sadece... şey, o Fitz. Sevimli, evet, ama aşık mı? Hayır. Bu değil... Bu değil..."

Aman Tanrım.

Gerçek yüzüme tokat gibi çarptı.

Ohgodohgodohgod.

Bütün akşam onun yanında beceriksiz bir aptal gibi davrandım, geçen gün de öyleydin. Donut kamyonundaki olayı sadece yorgun ve bitkin olmama bağlıyordum ama bu gece aptal gibi davrandığıma göre belki de bundan daha fazlası vardır. Belki de...

"Oh hayır. Oh hayır hayır hayır hayır." En son böyle hissettiğimde, eski en iyi arkadaşım ile ilgili bazı şeyleri fark etmiştim. Fark ettiğimde... "Ona vuruldum."

Başımı kaldırıp Stevie'ye bakıyorum, açıklamam karşısında en ufak bir şok yaşamamış gibi görünüyor.

"Fitz'den hoşlanıyorum," dedim.

"Evet, biliyorum."

"Gerçek bir aşk gibi."

"Biliyorum," diye tekrarlıyor sırtarak. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?

Bu

mu "Hiçbir şey!" Aceleyle çıktım. "Hiçbir şey

?" yok." "Ne? Neden olmasın?"

"Çünkü yapamam! Ben... Ben..."

"Tamamen bekar ve müsait bir kız mı?"

"Şey, evet. Ama-"

"Fitz'in sahip olduğu için çok şanslı olacağı ateşli bir bebek mi?" "Tabii ki, ama-"

"Hayır. Aması yok. Oraya gideceksin ve-"

"Yapamam, Stevie."

"Evet, yapabilirsin."

"Hayır. Anlamıyorsun. *Anlayamıyorum.*" Ellerimi ovuşturdum ve yürümeye başladım.

Banyo boyunca, ileri geri ve tekrar geri.

Stevie'nin kaşları birbirine çarpıyor ve beni sinirli bir deli gibi etrafta dolanırken izliyor. Eminim neler olduğunu merak ediyordur çünkü bu ben değilim. En azından Stevie'nin tanıdığı ben bu değilim.

Son birkaç yıldır eskiden olduğum gibi çekingen olmamak, istediklerimin peşinden gitmekten korkmamak için çok çalıştım. Çoğunlukla bunu başardım. Dışarı çıktım ve istediğim fırıncılık işini aldım. Kendimi arkadaşlarımla yanına koymaya başladım. Yani, profesyonel hokey oyuncularıyla bir bardayım. Yabancılar bana iç çamaşırlarıyla yayın yapmam için para ödüyor! Bir gün kendi fırınımı açabilmek için işletme diplomamı almak üzere okula gittiğimden bahsetmiyorum bile.

Bu ben, eskiden olduğum kadından çok farklı. Her şeyi fazla düşünürdüm. Hayatın çoğunun beni geçip gitmesine izin verdim ve Levi ile olanlardan sonra, bir daha *asla* o kişi olmayacağıma yemin ettim.

Ama işte buradayım, bir kez daha korkuyorum.

Stevie volta atmamdan sıkılınca bana doğru bir adım atıyor ve beni durdurmak için elini koluma koyuyor.

"I..." Bir nefes üflüyorum. "Bu noktaya daha önce de gelmişim. Benimle..." Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Eski en iyi arkadaşım"

Arkadaşım. Biz... Şey, *ben* ona bir şekilde aşık oldum ve..."

"O da seni sevmedi," diye tahmin ediyor hüzünlü bir gülümsemeyle. Başımı sallıyorum. "Evet. Gördüğünüz gibi..."

"Bu senin için çok zor." "Evet."

İç çekti. "Tamam, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, ama korkmak? Benim tanıdığım Rosie bu değil. Islak bir rüya gibi giyinen ve her gece binlerce insan için sahneye çıkan kadın bu değil. Bana sürekli patronluk taslayan ve her çılgın durumu hiçbir şey yokmuş gibi kontrol altına alan kadın bu değil. Bu, olduğu her şeyi kucaklamak için çok çalışan kadın değil. Sen ne isterse yapabilen bir baş belasıydın. Bunu sahiplen."

O konuştuğu omuzlarım daha da geriye düşüyor çünkü Stevie haklı. Buraya kadar geldim. Neden şimdi bir adamın beni geriye götürmesine izin veriyorum?

"Oraya gidiyorum," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Tabii ki öylesin!" Stevie beni gaza getirerek bağıyor. "Ona doğru yürüyeceğim."

"Evet!" Ellerini birbirine vurarak yüksek sesle çığlık atıyor. "Ve ona çıkma teklif edeceğim."

"İşte benim kızım!" Omuzlarımdan tutup beni kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi gidip onu alalım!"

"Evet!"

Ancak kapı koluna uzandığımda duraksıyorum çünkü daha önceki korkularım tekrar mideme yerleşmeye başlıyor. Ya Fitz de Levi gibi beni geri çevirirse? Ya onun için yeterli değilsem? Ya gülerek bana kaybolmamı söylerse? Ya...

"Ya benden hoşlanmazsa?"

"Özür dilerim, göğüslerini gördün mü? Tabii ki senden hoşlanacak!" Bu beni güldürmeye yetiyor ve tüm sinirlerim yatışıyor.

Omuzlarımı geriye itip kapıyı açıyorum. Gözlerim partimizin geri kalanının bulunduğu masaya takılıyor. Şu anda Hayes'in söylediği bir şeye gülmekte olan Fitz de dahil olmak üzere herkes sohbete dalmış durumda. Başını arkaya atmış, gözlerini sımsıkı kapatmış ve sevimli dişsiz sırtıyla çok seksi görünüyor.

"Onun yüzünü öpmek istiyorum."

Stevie yanımdan gülüyor. "Belki de bununla başlamamalısın."

Perşembe günü oynayacakları maç hakkında konuşmaya başladıklarını duymak için tam zamanında masaya geri dönüyoruz.

"*Lütfen* bana bir sonraki maça kalede başlayacağını söyle," diyorum Greer'a, sandalyeme geri çökerek. "Geçen sezon sakatlanmanla birlikte yaşanan onca saçmalıktan sonra Nashville karşısında iki puan almak çok iyi olurdu."

"Bu bana bağlı değil," diyor. "Bu tamamen Koç'a bağlı."

Ama gözlerinden anladığım kadarıyla *o* da kalede olmak istiyor, kendisini ezip geçen, birkaç hafta oyundan düşüren ve ardından bir ilk tur daha kaybederek takımın Playoff şansını elinden alan takımdan intikamını almak istiyor. Herkes bunun artık üst üste çok fazla olduğunu biliyor ve bu da tüm takım için sorun anlamına geliyor.

"Ne olursa olsun, Macie de aynı fikirde," diyor Stevie, hokey takıntılı kızından bahsederken. Bazen oyunu buzdaki adamlardan daha çok sevdiğini düşünüyorum. "Ve tabii ki, bir ya da iki iyi mücadele umuyor."

Rhodes, "İyi bir kavga çıkmasını umuyorum," diye ekliyor. "O herif Greer'in üzerine bilerek sürdü. Bunu biliyorum ve o da biliyor. Dayak yiyecek."

"Onun kıcını zaten tekmelemedin mi?" Hayes soruyor.

"Elbette." Rhodes omuz silkiyor, sonra yüzünde hain bir sırıtma belirliyor. "Bunu tekrar yapmak istemediğim anlamına gelmiyor."

Ryan, karısı, kendini hayran bırakıyor. "Böyle büyümene bayılıyorum."

Erkeklerden birkaçı homurdanıyor ama masadaki diğer eşlerden ve kız arkadaşlardan itiraz duymuyorum çünkü eminim onlar da Ryan gibi hissediyorlardır. Ben de öyle düşünüyorum.

Ben maçı sadece dövüşler için izleyen insanlardan değilim. Hokey başka açılardan da eğlencelidir, ancak erkeklerin eldivenlerini düşürdüğünü görmenin kadınlık organlarımı doğru şekillerde karıncalandırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Onun peşinden giden ben olabilir miyim? Bu yıl ilk dövüşümü yapmak için can atıyorum."

Gözlerim Hayes'e kayıyor. "Hiç kavgaya karışmadın mı?"

"NHL'de değil. AHL'de birkaç kez."

"Eninde sonunda bir tane alacaksın. Hepimiz bir noktada zile cevap vermek zorundayız" diyor Lowell. Geçen sezon ilk kez bir zil çaldığı için bunu biliyor olmalı.

kendisi dövüştü. Morarmış bir göz, morarmış bir parmak eklemi ve Gordie Howe şapka numarasıyla çıktı. İnanılmazdı.

"Ben de hiç kavgaya karışmadım," diyor Fitz masanın karşısından. Yavaşça ona doğru dönüyorum. "Hiç mi?"

Başını sallıyor. "Birinci sınıfta bile değil."

"Lanet olsun." Hayes ıslık çalar. "Kariyeri sona ermeden önce oğlumuzu bir ya da iki kavgaya sokmalıyız."

"Dişini nasıl kaybettin o zaman? Hep kavga yüzünden olduğunu düşünmüştüm."

"Dişimi mi kaybettim?" Öne doğru oturuyor, kaşları sahte bir endişeyle kırışıyor. "Bu sabah sayım yapmadım, o yüzden hangisinin olduğunu bana söylemen gerekecek." Kocaman gülümsüyor, dilini dişlerinin arasındaki boşluktan içeri sokuyor.

Yanaklarındaki sıcaklık onun yanında beşinci kez artıyor ve bu tepkinin sadece Fitz'e özgü olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Gülüyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Yukarıdan bir sopa aldım." Çenesindeki soluk yara izini işaret ediyor. "Ben de buradayım. On dikiş atıldı."

İyice görebilmek için masaya doğru eğildim. Ben hareket edince O.

Tam orada... sadece birkaç santim ötede ve ben sıkıştım. Yapamıyorum. Hareket et. Bu mümkün değil, bu kadar yakınımdayken ve bana böyle bakarken olmaz.

Gözleri yeşil, kahverengi ve kehribarın mükemmel bir girdabı. O lanet olası uzun, koyu kirpikleri kalın ve rengi on kat daha güçlü kılıyor. Bu kadar yakinken, gözlerinin altındaki çillerin noktalarını görebiliyorum. Sadece birkaç tane ve uzanıp parmağımın ucuyla her birinin izini sürmek için kaşınıyorum.

"Gözlerin..." Kendimi şöyle derken duyuyorum. "Çok güzeller."

Söz konusu gözler genişliyor ve biri boğazını temizleyerek içinde sıkışıp kaldığımız bakış yarışını bozuyor. Bu Greer, bakışları bir kez daha aramızda gidip geliyor. Bakışları Fitz'in üzerinde benden bir an daha uzun süre kalıyor ve Fitz sandalyesinde geriye düşüyor. Birasına uzanıyor ve tamamını yudumluyor, sonra elinin tersini ağzına götürüyor.

Fitz sandalyesinden aniden kalkıp bara doğru ilerlemeden önce, "Bir şeyler doldurmaya gidiyorum," diye mırıldandı.

"Az önce yaşanan göz becerme olayı hakkında başka bir şey söyleyecek olan var mı?"

Greer sıkılmış dişlerinin arasından, "Kapa çeneni Hayes," diye mırıldanıyor.

İkisini de görmezden geliyorum, çünkü çoktan sandalyemden kalkmış ve Fitz'i bara kadar takip ediyordum. Onu rahatsız ettiğim açık ve ikimiz de bunun bugün ilk kez olmadığını biliyoruz. Özür dilemem gerekiyor.

"Hey," diyorum yanındaki tabureye kayarak.

Biraz irkiliyor, sonra bana sıkı bir gülümseme veriyor, taburenin üzerinde kayarak neredeyse benden uzaklaşıyor.

Evet. Aramızdaki ilişkiyi tamamen garipleştirdim. Harika.

"Hey," diyor kararsızca. Gözleri elimdeki boş bardağa gidiyor ve bir kez daha Rod'a işaret ediyor. "Votka soda da var. Benim hesabım."

Rod başını sallayarak onu duyduğunu belli ediyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Ayrıca, eminim ki borçlu olan *benim*. Bu noktada içki içiyorsun."

Fitz gülüyor. "Doğru, ama bu centilmence bir davranış ve eminim ki annem sana bir içki ısmarlamadığımı duysa kıcıma tekmeyi basar."

"Sen, yetişkin bir adam, annenden korkuyor musun?"

İki kaşını da kaldırıyor. "Aynen öyle. Ufak tefek bir Rus kadını olabilir ama çok korkutucu."

"Annen Rus mu? Bu ilk ismini açıklıyor."

"Evet, bu ondan. Benim babam İrlandalı. Tam bir kombinasyon, değil mi?" "İngilizce dışında başka bir dil biliyor musunuz?"

Bana doğru eğiliyor ve ben de kendimi onun hareketlerine ayak uydururken buluyorum, söyleyeceği her neyse duymak için sabırsızlanıyorum. O ela gözler bana bakıyor ve bilmediğim bir dilde birkaç şey fısıldarken ruhuma baktığına yemin edebilirim.

Hay sikeyim. Yemin ederim az önce söylediği her kelime -her ne haltsa- tam bacaklarımın arasına girdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Nefesimin nasıl kesildiğini duymamasını umarak soruyorum.

"Evcil bir keçim var."

"Oh."

Yanaklarım bir kez daha ısınıyor ve içimden bir kahkaha yükseliyor.

"Ne?" diye soruyor, dudakları gülümseyerek kıvrılıyor. "Bu kadar komik olan ne?" "Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Ben sadece... Bunu beklemiyordum."

Bunu söylediği için mi azdım? Suçluyum.

Rod yeniden doldurduklarımızı önümüze koyuyor ve sanki günlerdir bir şey içmemiş gibi benimkine uzanıyorum. Bardağın yarısını boşaltıyorum, sonra hemen pişman oluyorum.

Bu. Bugün pek bir şey yemedim ve biraz hafifim. Bunun doğrudan kafama gideceğini zaten biliyorum.

Bardağımı barın üstüne geri koyuyorum, sonra yavaşça birasını yudumlayan Fitz'e dönüyorum. "Yani, gerçekten mi?"

"Hm?" Yüzü bana dönük olana kadar kayıyor. "Evcil bir keçin var mı?"

"Oh, hayır. Ama Comets için kombine bilet sahibi olan, tüm maçlara gelen ve etkinliklerde tonla para harcayan bir adam var ve birkaç tane evcil keçisi var, bir sürü gibi."

"Çöp mü?"

Fitz başını sallar. "En az sekiz, ama şimdiye kadar daha fazla da olabilir. Kim bilir."

"Kulağa harika geliyor. Her zaman bir sürü hayvanı olan büyük bir çiftlik istemişimdir."

"Gerçekten mi?" Başını eğip beni inceliyor. "Bana daha çok büyük şehrili bir kız gibi görünüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Yani, tabii ki şehirde yaşamayı seviyorum ama arazisi olan sakın bir yerde olmak da güzel olurdu. Ve tabii ki harika bir internet."

Gülüyor. "Bu noktada bir gereklilik."

"Bazen interneti seviyorum, bazen de ondan nefret ediyorum. Herkesin olmak istediği kişi olabildiği harika bir yer ama aynı zamanda tam da bu nedenle tehlikeli."

"İki ucu keskin bir kılıç, orası kesin. Sosyal medyaya çok sık girmiyorum ama bazen takımın sayfalarındaki yorumları görüyorum ve..." Titriyor. "Onlar bir şey. Ve ürkütücü."

"Oh, inanın bana, insanların ne kadar ürkütücü olabileceğinin farkındayım."

Son canlı yayılım sırasında en az on kişi göğüslerime boşalmak istediğini söyledi. İşin en üzücü yanı, bu benim için uysal bir geceydi. Gelen kutumu dolduran mesajlar... Düpedüz pornografik.

Yine de *ShootsAndScores* gibi bazı pırlantalar da var. Ne zaman yayınladığım videoları kapatsam ve o da izlese, bana her zaman diğerlerine kıyasla çok samimi hissettiren bir not gönderiyor, sanki beni sadece göğüslerim için izlemiyormuş gibi. Geçen sefer oje rengimi seçtiğinde olduğu gibi. Her zamanki "şişmiş aletimin başına uyması için pembe" yorumu değildi. Tam bir sapık olmayan birkaç kişiden biriydi. Bu onu öne çıkaracak kadar eşsiz olmamalı ama öyle.

"Peki, Rusça başka bir şey biliyor musun?"

"Tek kelime bile bilmiyorum."

Bir kahkaha attım. "Sadece *evcil bir keçi* olduğunu mu söyleyebiliyorsun?" "Büyükanneimin dehşetine rağmen, evet."

"Annen Rusça biliyor mu?"

"Birazcık. Büyükanne ve büyükbabam ABD'ye geldiklerinde, uyum sağlamak için çok uğraşmışlar ve sadece evde veya kesinlikle ihtiyaç duyduklarında Rusça konuşmuşlar. Bu yüzden annem İngilizce konuşarak büyümüş ve yıllar içinde sadece biraz Rusça öğrenmiş. Ne zaman bana ve kız kardeşime yatmadan önce kitap okusa, kötü keçi Billy B. Bad ya da onun gibi bir şey hakkında bir kitap vardı. Bazı bölümleri Rusça, bazı bölümleri de İngilizce okurdu, annesinin onunla yaptığı bir şeydi bu. Şimdi hikayenin tamamını hatırlamıyorum ama Rusça'da *evcil bir keçi* olduğunu nasıl söyleyeceğimi hala hatırlıyorum çünkü kitabın açılış cümlesi buydu. Kız kardeşim daha fazlasını biliyor ve hatta üniversitede okudu ama bende başka dilleri öğrenme becerisi yok."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu sadece Fitz'in tek seferde söylediği en fazla şey değil, aynı zamanda onun hakkında öğrendiğim en fazla şey. Onun böyle açıldığını ve konuştuğunu görmek... Buna alışık değilim ve keşke bunu daha fazla yapsa.

"Ne?" diye sorar birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Sadece... çok sık konuşmuyorsun, o yüzden her şeyi içime atıyorum."

"Evet, ben konuşmayı pek sevmem. Daha çok dinlemeyi severim. Daha çok gözlemciyimdir. A..."

"Yalnız mı?"

Kaşları havaya kalktığına, bunun ne kadar kötü olduğunu anladım.

"Bu kulağa çok kötü geldi, sanki sana ezik falan demişim gibi. Demiyordum. *Asla* demem. Yalnız olmakta yanlış bir şey yok. Ben de yalnızım. Aslında, bu gece dışarıda olmasaydım, evde oturuyor olurdum. Neden bana öyle sırtıyorsun?"

"Önemli bir şey değil. Sen sadece, uh..." Yanakları kızardı.

"Saçmalaman hoşuma gidiyor."

Şimdi yanaklarım ısınıyor.

Saçmalamamdan hoşlanıyor mu? *Ben* de onun benim saçmalamamdan hoşlanmasını seviyorum. Onunla ilgili her şeyden hoşlandığımdan şüphelenmeye başlıyorum. Koşması hariç tabii. O kısım iğrenç ve bu konuda fikrimi değiştiremezsin.

"Teşekkür ederim." Gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sanırım."

Sessizce kıkırdıyor. "Bir şey değil. Çok *şirin*."

Yüzümü kapatıyorum, geçen sabah yaptığı gönderme yüzünden ellerimin içine inliyorum ve onun güldüğünü duyuyorum. Hayır, güldüğünü *hissediyorum*, tüm vücudum onu terk eden gümbürtüden titriyor.

Sonra beklemediğim bir şey yaptı. Ellerini bileklerime doladı ve kollarımı çekti. Bir anda varlığımın her zerresi yanıyor ve eğer yanmak böyle bir şeyse, bunu sonsuza kadar her gün yapacağım.

"Hadi ama, saklanmak yok. Ben saklanmadım."

Beni tekrar nazıkçe çekiştiriyor ve bu sefer ellerimi çekmesine izin veriyorum.

"Çünkü yapamadın. Seni *sürgün* ettim."

Bir kahkaha daha atıyor. "Evet, öyle yaptın. Bu çok *yaramazcaydı* senin."

Yüzümün bu kadar kızarmasıyla domatese benzediğime hiç şüphem yok. Tekrar saklanmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Aslında, bana dokunmayı hiç bırakmıyor. Bileklerimi ellerinin arasında tutuyor ve... *Başparmağı bana mı sürtünüyor?*

Ne yaptığını fark edip ellerini çekmeden önce bileğimin iç kısmına iki kez vurduğunu görmek için tam zamanında bakıyorum.

Onun dokunuşunu anında özlüyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Seni utandırmak istememiştim."

"Ben de *seni* utandırmak istemedim. Genelde bu kadar..."

"Frazzled?"

Başımı salladım. "Evet, öyle. Sadece benim için... kötü bir sabahtı."

"Biliyorum. Bu yüzden fazla düşünmedim." Omuz silkiyor, sonra birasını dudaklarına götürüyor ve tezgâha geri koymadan önce sağlıklı bir yudum alıyor. Kokarca kıcı gibi kokan bir birayı içmeyi nasıl bu kadar ateşli hale getirdiğini bilmiyorum bile, ama yutkunmasını izlemek... dilini dudaklarının üzerinde gezdirmesi... büyüleyici. Yemin ederim sırf bu yüzden on saatlik bir film izleyebilirim.

Kahretsin, bu adama olan aşkım çok kötü. Kötüden de öte. En son birine karşı böyle hissettiğimde.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum, onu görmezden gelmeye çalışıyorum, yükselen tüm eski güvensizlikleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Onlara ihtiyacım yok. Onları istemiyorum. Onlar doğru değil.

Ben Rosie Calhoun. İsteddiği şeyin peşinden giden bir baş belasıyım ve şu anda Fitz'i istiyorum.

"Peki, şimdi tüm bunları aradan çıkardığımıza göre... merak ediyordum da-"

Telefonu barın tepesinde vızıldıyor ve ikimizin de dikkatini çekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve telefonu alıp ekranı açıyor.

Oturuyor

İleriye doğru, gözleri her ne oluyorsa ona takılı. Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Özür dilerim," diyor tekrar, benim bulunduğum noktadan göremediğim ekranındaki her neyse, tamamen onun büyüüne kapılmış bir halde. "Gitmem gerekiyor. Birinin bana ihtiyacı var."

Ben daha her şeyin yolunda olup olmadığını soramadan sandalyesinden kalkıp gidiyor. Birlikte olduğumuz gürültülü kalabalığın geri kalanıyla hızlıca vedalaşmak için durdu, sonra kapıdan çıktı ve gecenin içinde kayboldu.

Ben Rosie Calhoun. İsteddiği şeyin peşinden giden bir baş belasıyım ve şu anda istediğim şey başka birinin evine gitmek için kapıdan çıkıp gitti.

Ne şanslıyım.

5
FITZ

Bu gece Slapshots'ta olanlardan gurur duymuyorum.

Bardan çıkıp gitme kısmı değil - Rosie'den ayrılmak hoşuma gitmese de, özellikle de iyi bir sohbet ederken, o kısım haklıydı.

Başka bir şeydi.

Grubun geri kalanıyla otururken soluk yara izime bakmak için masanın üzerine eğildi ve bir aptal gibi ona izin verdim. Hatta onunla santim santim buluştum.

Çok yakınımıdaydı ve çok güzel kokuyordu, çilek gibi ve gözlerimin içine bakıyordu ve sonra oldu... gurur duymadığım şey.

Ereksiyon oldum.

Ereksiyon oldum. Yirmili yaşlarımda ortasındayım, kahretsin! Sikimi bundan çok daha iyi kontrol edebilmeliydim, ama etmedim. Sikimi kontrol edemedim ve *bakışma yarışması yüzünden sikim kalktı*, sonra da korkmuş bir çocuk gibi kaçtım.

Sadece o takip etti.

Beni takip etti ve ben bundan nefret ettim... ama aynı zamanda sevdim de.

Bu şekilde heyecanlanmam normal değil, özellikle de toplum içinde, ama orada oturmuş, sanki dilini uzatıp çenemde gezdirmesine saniyeler kalmış gibi bana bakıyordu... *Siktir et beni*. Bana bir şey yaptı, *gerçekten* hoşuma giden bir şey... tekrarını umursamayacağım bir şey.

Ama içimden bir ses bu gece her şeyi mahvettiğimi söylüyor.

Carl.

Kabuğunda uyuklayan beyaz-kahverengi kediye ters ters bakıyorum. Sanki bütün gecemi mahvetmemiş gibi. Telefonuma ilk bildirim geldiğinde, onun dairenin içinde hoplayıp zıpladığını görünce güldüm. Evet, nefret ettiğimi bildiği halde tezgâhın üzerinde durduğu için biraz boktan biriydi ama burası onun da yeri. Sonra da gidip bir şey yapmak zorunda kaldı.

Beni çıldırtan ve en başta kameraları yerleştirmemin tek nedeni olan lanet şey: kendini kilere kilitledi.

Kapıyı çekip açacak kadar zeki olmasına rağmen -süperime bunu düzelttirmem gerekiyor- kendini içeri kilitlememe konusunda kesinlikle aptal. Bunu dördüncü kez yapıyor. Son seferinde deplasmanda bir maçtaydım ve komşum Bayan Drake'in onu dışarı çıkarmasını sağlamak zorunda kaldım. Tabii ki daha sonra Bayan Drake'in bornozunu çıkardığını ve kanepemde çırılçıplak oturduğunu gördüm. Bu görüntüleri beynimden yeni attığım için, bu gece bunun tekrarlanmasını gerçekten istemedim, bu yüzden bir Uber kaptım ve Carl'ı dışarı çıkarmak için eve rezervasyon yaptırđım.

Şimdi elimde bir kumanda ile bilgisayarımın başında oturmuş, kedim tarafından engellendiğim için yaşadığım hayal kırıklığını gidermeye çalışıyorum.

"Lanet olsun, hayatım çok üzücü" diyorum kendi kendime.

Carl sözlerim üzerine biraz kıpırdandı ve gözlerini bana dikecek kadar açtı. Ben de olgunca davranıp onu tersledim. Bana "*Bir daha yaparsan seni uykunda öldürürüm*" der gibi bir bakış attı. Tehdidinden bir an bile şüphe etmedim.

Ne kadar zavallıyım? Kedimle sidik yarışı mı yapıyorum? Ne kadar üzücü bir hayat yaşıyorum. Ben daha da üzgünüm-

Ping!

Gözlerim ekranın köşesine gidiyor ve orada zıplayan bildirimi gördüğümde dudaklarım aralanıyor.

RoPlaying yayında. İzlemek ister misiniz?

Hayatımda hiçbir düğmeye bu kadar hızlı tıklamamıştım.

Az önce oynadığım oyunu kaydetmeyi hiç umursamadan kumandamı kenara fırlatıyorum ve Rosie ekranı doldururken tüm dikkatimi ekrana veriyorum.

Bu gece bir şeylerin farklı olduğunu hemen anlayabiliyorum. Birincisi, normalde yaptığından çok daha geç yayın yapıyor, ama bundan daha fazlası var. Farklı görünüyor. Hâlâ muhteşem ama farklı. Belki de önünde bir boyama kitabı açılmış halde yerde karnının üzerine uzanırken kaşlarının birbirine ne kadar sıkı kenetlendiğindendir. Sayfalara o kadar sert bastırıyor ki parmak eklemleri beyazlaşıyor. Her zamanki gibi sessiz ama bu gece *daha da* sessiz gibi. Sanki o...

"Oh, lanet
olsun." Kız

üzgün.

Üzgün ve bunun suçlusunun ben olduğumdan hiç şüphem yok.

Onu tam bir pislik gibi barda otururken bıraktım. Ona hiçbir açıklama yapmadım. Kaçtım. Daha iyi açıklamalıyım, onunla daha fazla konuşmak istemediğim için gitmediğimi söylemeliydim. Ona sadece gitmem gerektiğini çünkü kedimin beni engellemekte ısrar ettiğini ve bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığını söylemeliydim.

Ama bunların hiçbirini söylemedim çünkü kadınlar söz konusu olduğunda sosyal becerilerim yok denecek kadar azdır. Lise boyunca aynı kız arkadaşım vardı. O üniversiteye gidince ayrıldık ve hokey o andan itibaren hayatımı tüketti. İzlemeyi sevdiği için beni terk eden kız gibi bazı tek gecelik ilişkilerim ve kısa kaçamaklarım oldu ama ciddi bir şey olmadı, özellikle de Rosie gibi çok güçlü ve vahşi kadınlarla. Beni tahrik ettiği kadar korkutuyor da ve bunun benim hakkımda ne söylediğinden tam olarak emin değilim ama şu anda bunu analiz edecek zamanım yok.

Bir pislik gibi davranarak Rosie'nin gecesini nasıl berbat ettiğim konusunda çok endişeliyim. İstmeden de olsa, ama yine de.

Bir saat boyunca o renklendirirken gözlerim ekranda takılı kalıyor. Neredeyse tam bir sessizlik içinde geçen bir saat. Çıkardığı tek ses arada bir iç çekmesi ya da inlemesi. Hiçbir şey söylenmedi ama ben yine de gözlerimi kaçıramıyorum. Üzerimde böyle bir etkisi var.

Gözleri dizüstü bilgisayarının ekranının kenarına kaydıığında, oturumu kapatmak üzere olduğunu anlıyorum ve yemin ederim kalmasını hiç bu kadar istememiştim.

Keşke daha cesur olsaydım, keşke ona ulaşıp bu gece ayrıldığım için üzgün olduğumu söyleyecek kadar cesur olsaydım. Ama yapamıyorum çünkü bu çok fazla şeyi itiraf etmek olurdu ve bu solucan kutusunu açmak istemiyorum.

"Bu gece çok sessiz olduğum için özür dilerim," diyor doğrudan kameraya bakarak. "Uzun bir gün oldu ama burada sizlerle birlikte olmak her şeyi daha iyi hale getirdi."

Gözleri, anonim pisliklerin çoğunlukla iğrenç yorumlarıyla dolmaya başlayan sohbet kutusuna gidiyor.

Her yerine boşalmak istiyorum.

Konservelerinizi Gösterin!

Seni motora bindirip, sonra da kışını sikmek istiyorum.

Bu aptalların her birini bulup kışlarına tekmeyi basmak istiyorum.

Ama yapamam. Onun yerine her gece yaptığım şeyi yapıyorum. Ona bir mesaj gönderiyorum.

ShootsAndScores: Zor bir gün geçirmişsiniz gibi görünüyor ve bunun için üzgünüm. Umarım yarın çok daha iyi olur. Bunu hak ediyorsun. İyi geceler, Ro.

Bu akşam ilk kez dudaklarında gerçek bir gülümseme oluşuyor ve kendime bunun mesajım yüzünden olduğunu söylüyorum.

"İyi geceler," diyor ve bir kez daha sadece benim içinmiş gibi davranıyorum.

Ekran kararıyor ve arkama yaslanıp boşluğa bakıyorum, keşke kendimi bu duruma hiç sokmasaydım ve onun akışını hiç bulmasaydım diyorum. Belki o zaman burada göğsümde beni bok gibi hissettiren kocaman bir delikle oturuyor olmazdım.

Bunu onunla düzeltmek istiyorum. Bu gece.

Şimdi. Ama yapamıyorum.

Ping!

Gözlerim ekranın köşesindeki bildirimi buluyor, sonra tökezleyerek sandalyemden kalkıp bilgisayardan uzaklaşıyorum çünkü bu *da ne?*

RoPlaying size bir mesaj gönderdi.

Bildirimi bir kez okudum. İki kez.

Üç kez. Bana mesaj attı.

Bana mesaj attı!

Ne. Ne. Sikeyim.

Ellerimi tekrar tekrar saçlarımda gezdiriyorum, sanki bunu beynimden temizlemeye çalışıyormuşum gibi çünkü bunu beynimden temizlemeye çalışıyorum. Bana mesaj atamaz ve konuşamayız çünkü ben olduğumu bilemez.

Yani, elbette, *herhangi biri* olabilirim. Ben olduğumu bilmek *zorunda değil*. O da anonim olarak yayın yapıyor, yani aynı şey, değil mi?

Yapmamalıyım. *Gerçekten* yapmamalıyım. *Sikeyim*. Bu fare elime nasıl geçti? Neden *Read'e* tıklıyorum? Ne halt ediyorum ben? Ne yazdığını göremeden hemen çıkıyorum.

"Siktir, siktir, siktir." Sandalyemden fırlıyorum ve fareyi elimden başka bir yere fırlatıyorum *ki* lanet şeyi *okumak* gibi aptalca bir şey yapmayayım.

Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, ne olduğunu bilmiyorum çünkü aniden artık ayakta değilim. Oturuyorum ve lanet olası hain fare tekrar elimde ve gelen kutuma tıklıyorum.

"Ben ele geçirildim. Olmak zorundayım."

Ama ele geçirilmiş insanlar gerçekten ele geçirildiklerini *biliyorlar* mı? Ve bunu yüksek sesle söylüyorlar mı?

Sayfa yüklenirken kalbim göğsümün içinde çarpıyor ve yemin ederim bilgisayarın fişini çekip bu odayı çekiçle kapatmama iki saniye kaldı. Süperim bundan hoşlanmayacak ama umurumda değil. Uzaklaşmam gerekiyor ve görünüşe göre bunu tek başıma yapabileceğim konusunda bana güvenilmiyor.

RoPlaying: Merhaba.

Bu basit bir mesaj. Tamamen normal. Korkacak bir şey yok.

RoPlaying: Bu muhtemelen tamamen uygunsuz olacak ama mesajlarınızın beni her zaman gülümsettiğini bilmenizi isterim. Ve bu gece, buna gerçekten ihtiyacım vardı. O yüzden teşekkürler.

RoPlaying: Bu arada cevap vermek zorunda değilsin. Bunun garip olduğunu biliyorum.

Cevap vermek zorundayım. Mesajları gördüğümü biliyor. Şu anda çevrimiçi olduğumu biliyor. Cevap vermezsem tam bir pislik gibi görüneceğim.

Cevap vermek istediğim gerçeğini boş ver. Hem de çok fena.

"Basit tut. Bunu mahvetme," diye mırıldanıyorum kendi kendime parmaklarımı klavyenin üzerine koyarken.

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir mesaj yazıyorum.

ShootsAndScores: Bir şey değil.

Gördün mü? Çok basit. Kolay.

Kesinlikle garip değil.

ShootsAndScores: İnsanların yorumlarda size ürkütücü davrandıkları için üzgünüm. Umarım bu gece seni üzen bu değildir.

"Hayır, hayır, hayır. Lanet olsun," diye küfrediyorum.

Bende bir sorun var. Uzuvarım kendi kendine çalışıyor. Belki de *Vücut Hırsızlarının İstilas*ı gibi bir şeydir? Bilmiyorum ama bunun yanlış olduğunu biliyorum. Yanlış, yanlış, yanlış ve durmak *zorundayım*. Bu daha fazla devam edemez.

"Lütfen cevap verme," diye fısıldıyorum, sohbette baloncukların belirip kaybolmasını izliyorum, sanki doğrudan son nefesime bağlıymışlar ve göndereceği bir sonraki mesaj hayatta kalmak için ihtiyacım olan tüm oksijeni sağlayacakmış gibi.

RoPlaying: Ne yazık ki, bu noktada sürüngenlere alıştım. Onları görmezden geliyorum. Bu gece, başka bir şey vardı.

RoPlaying: Bir çeşit hayalet miydim?

"Kahretsin." Başımı ellerimin arasına alıyorum, avuçlarımı gözlerime bastırıyorum ve bütün bu geceyi hafızamdan silmeye çalışıyorum.

Ben en kötüsüyüm.

Böyle olduğunu mu düşünüyor? Onu hayalete çevirdiğimi mi?

Cevap yazmayı çok istiyorum: "Hey, ben Fitz. Seni hayalet olarak görmedim. Kedim sadece lanet bir salak."

Ama bunu yapamam.

Bir mesaj daha beliriyor ve okumak için başımı kaldırıyorum.

RoPlaying: Belki de hayalete dönüşmek doğru bir ifade değil.

RoPlaying: Ama diyelim ki bu gece düşündüğüm gibi gitmedi ve konuştuğum adam da düşündüğüm adam değilmiş.

ShootsAndScores: Özür dilerim. Böyle olduğunda hiç eğlenceli olmuyor.

RoPlaying: Hayaletlenme deneyiminiz var mı?

ShootsAndScores: Dürüst olmak gerekirse, hayır.

ShootsAndScores: Ama bunun nedeni çoğunlukla fazla randevulaşmamam.

RoPlaying: Doğru. Eminim yapsaydın burada beni izliyor olmazdın.

RoPlaying: Aman Tanrım. Bu çok yanlış ve aşağılayıcı oldu.

ShootsAndScores: Sorun değil. Ne demek istediğini anladım.

ShootsAndScores: Ve haklısın. Eğer bir ilişkim olsaydı, burada olmazdım. Ben o tür bir adam değilim.

RoPlaying: Sanırım bunu bilmek iyi oldu. Bunu yaparken endişelendiğim bir şey var. Hiçbir zaman "diğer kadın" olarak görölmek istemiyorum.

RoPlaying: Biriyle çıkmadığını söylüyordun.

ShootsAndScores: Çıkmıyorum demedim, sadece şu anda biriyle çıkmıyorum. İşim beni meşgul ediyor. Çok fazla seyahat var.

RoPlaying: Ah, bu mantıklı.

RoPlaying: Yani her şehirde gizli bir kız

arkadaş yok mu? "Ha. Pek sayılmaz," diye

mırıldandım.

Bazı erkekler bunu kesinlikle yapıyor ve bu beni çok öfkeliendiriyor, özellikle de bunu yapan pislikler genellikle alyans taktıkları için, ama bu benim tarzım değil. Ben tek kadınlı bir adamım. Bir kadın bulabildiğim zaman yani.

İtiraf etmek ne kadar üzücü olsa da, en son ne zaman yatağımı ısıtacak birini bulduğumu hatırlamıyorum. Uzun zaman oldu... Siktir. En az bir yıl mı?

ShootsAndScores: Yakın bile değil.

RoPlaying: Güzel.

RoPlaying: Zaten bu konuda söz hakkım yok.

RoPlaying: Ne var biliyor musun? Bu çizgiyi aştı. Beni görmezden gel. Kötü bir gece geçiriyorum.

ShootsAndScores: Adam yüzünden mi?

RoPlaying: Evet.

ShootsAndScores: O her kimse, tam bir aptal. **RoPlaying:**

Değil mi? Yaşayan en büyük aptal. Ben bir avım! Nasıl bir

av olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Bunu ona söylemek için kaşınıyorum. O kadar çok şey yazmak istiyorum ki, ona bu dünyada çok şeyi hak ettiğini söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum.

Aslında, bu konuşmayı hemen kesmem gerekiyor. Zaten çok ileri gitti. Bilgisayarım yeni bir mesajla tekrar pingliyor.

RoPlaying: Kulağa kibirli geliyor. Yemin ederim genelde kendimi bu kadar beğenmem. Aslında geçmişte hiçbir şeye değmediğime ASLA inanmazdım ama artık öyle biri olmamaya çalışıyorum.

"Bu da ne..."

ShootsAndScores: Kim sana yeterince iyi olmadığını söyledi?

Mesajımı birkaç kez okudum, bir yabancının hayatına gereğinden fazla ilgi duyan bir psikopat gibi görünmemeyi umuyordum ama elimde değildi. Bu saçmalığı ona kim söyledi? Ve o da onları taşaklarından tekmeledi mi? Umarım öyledir.

RoPlaying: Kimse SÖYLEMEDİ ama ağır bir şekilde ima edildi.

RoPlaying: Şöyle diyelim, bu gece ilk kez bir adam beni başkası için ekmiyor.

Onu başkası için ektiğimi düşünmesinden gerçekten nefret ediyorum. O başkasına tekrar bakıyorum. Carl şimdi uyanmış, ona en başta hayır diyemememe neden olan o lanet mavi gözleriyle dikkatle beni izliyor. Şu anda, "*Beni seviyorsun ve bu gece için beni affedeceksin*" diyorlar.

"Hiç şansın yok," diyorum ona. "Sen küçük bir pisliksin ve bu gece ikramlarımı esirgeyeceğim."

Bu boş bir tehdit. Bunu biliyorum ve o da biliyor. O şımarık bir prenses. Kahretsin, *Rosie*'yi onun kıcıyla ilgilenmesi için bıraktım. Beni parmağında oynatıyor.

Ya gerçekten iyi bir kedi babasıyım ya da tam bir aptal. *Rosie*'nin bana söylediklerine dayanarak, ikincisine doğru eğiliyorum.

ShootsAndScores: Belki de bu geceki adamın seni hayalete çevirmek için gerçekten iyi bir nedeni vardır.

RoPlaying: Onu mu savunuyorsun?

ShootsAndScores: Hayır mı? Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum.

ShootsAndScores: Adamı tanımadığım çok açık, o zaman onu nasıl savunabilirim ki?

O lanet noktalar yine ekranda dans ediyor ve o yanıt verene kadar tam bir dakika geçiyor.

RoPlaying: Bu adil.

RoPlaying: Haklısın, belki de iyi bir nedeni vardır. Ama şansı varken neden bana vermedi?

ShootsAndScores: Gergin olabilir mi? Ya da utangaç? Ya da sadece aptal?

"Son derece aptal." Başımı kendime doğru sallıyorum.

ShootsAndScores: Sen güzel bir kadınsın, belki de onun gözünü korkutuyorsundur?

RoPlaying: Birinin gözünü korkutayım mı? Hiç sanmıyorum.

RoPlaying: Ama oldukça utangaç...

ShootsAndScores: Seni dışarıda görsem dilimin tutulacağını biliyorum.

RoPlaying: Beni utandıracaksın.

ShootsAndScores: Özür dilerim. Sanırım.

RoPlaying: Olma. Hoşuma gitti.

RoPlaying: Ama geç oluyor ve gitmeliyim. Sabah erken kalkacağım.

RoPlaying: Benimle sohbet ettiğin ve içimi dökmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Sanırım buna ihtiyacım vardı ve tüm arkadaşlarım hala barda.

ShootsAndScores: Elbette. Yardımcı olabildiğime sevindim.

RoPlaying: Belki bunu tekrar yapabiliriz?

Hayır. Asla. Bunu bir daha asla yapamayız.

ShootsAndScores: Tabii ki yapabiliriz.

"Tanrım, acınacak haldesin."

İçimden bir ses kendimle konuşmayı bırakmam gerektiğini söylüyor, ama bu noktada deli olduğum çok açık, o halde neden şimdi durayım?

RoPlaying: İyi geceler. XO

ShootsAndScores: İyi geceler, Ro.

Adının yanındaki yeşil simge kırmızıya dönerek uzakta olduğunu gösteriyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

"Boku yedim."

Miyav.

Carl'a ters ters baktım. "Bu kadar yeter, sık engelleyici."

Miyav.

Zaten boktan olan bir durumu daha da boktan hale getirmem umurunda değil.

Bunu düzeltmem gerek. Bunu *düzeltemeliyim*. Yarın Scout's Sweets'e gideceğim ve bunu düzelteceğim. Bu gece neden ayrıldığımı açıklayacağım. Ona her şeyi anlatacağım ve umarım beni affeder.

"Bunu daha iyi hale getireceğim Carl. Düzelteceğim."

Miyav.

Bana inanmıyor gibi görünüyor ve ben de inandığımdan emin değilim.

6 ROSIE

Dört yıl önce, en yakın arkadaşşıma, yan komşum olan ve tüm hayatım boyunca tanıdığım adama deliler gibi aşık olduğumu fark ettim.

Üç yıl önce, ona onu sevdiğimi söylemeye hazırdım. Sadece doğru zamanı bulmam gerekiyordu. Bu büyük, hayat değıştiren bir şeydi. Bunu ona öylece söyleyemezdim. *Doğru zaman* olmalıydı.

İki buçuk yıl önce, bana hayatının aşkıyla tanıştığını ve ülke dışına taşınacağını ve paylaştığımız dairenin kira kontratının yenilenmeyeceğini söylediğinde her şey darmadağın oldu.

Ve dün itibariyle, şansımı bir kez daha resmen kaybettim. Fitz'in bir kız arkadaşı ya da onu evde bekleyen *biri* var. *Yine* çok geç kaldım.

Evde kalmalıydım. Küçük mutluluk mağaramda kalmalı ve o saatleri kendi fırınıma açma hayalimi gerçekleştirmek için para kazanarak geçirmeliydim. Ona çıkma teklif etmenin iyi bir fikir olduğunu hiç düşünmemeliydim.

Ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ve aramızda bir şeyler olabileceğine dair umutlandım. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilmeliydim.

Yayın sırasında biraz boyama yaparak geceyi kurtarmaya çalıştım. Biraz kafa dağıtmanın ve bunu yaparken biraz para kazanmanın beni daha iyi hissettireceğini düşündüm ama öyle olmadı. Normalden daha az konuştum ve yayının sonunda hala üzgündüm. DM'lerimde abonelerimle etkileşime girmeyeceğime söz vermiş olsam da *ShootsAndScores'tan* gelen mesajı gördüğümde kendime engel olamadım.

Elbette Stevie'ye ulaşabilirdim ama onun hâlâ Greer ve diğerleriyle dışarıda olacağını biliyordum. Yanında Macie olmadan pek dışarı çıkmaz, bu yüzden onun gecesini mahvetmek istemedim. Ayrıca, yeni arkadaşlar edinmek ve cesur şeyler yapmak istemiyorsam bu yeni "girişken" tavrımın ne anlamı var?

Mesajı okuduğunda çok şaşırdım ve cevap yazdığında daha da şaşırdım ama sanırım onunla konuşmak yardımcı oldu. Yatağa gittiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyordum ve bu sabah kamyonu bindiğimde

çok daha hafif hissediyorum, hatta belki de iyi. Sanırım bunun ShootsAndScores ile yaptığım konuşmayla ilgisi var.

"Oooh, gülümsüyorsun. Kimi düşünüyorsun?" Stevie kaşlarını sallıyor. "Fitz'i mi?"

Gülümsemem düşüyor ve o bunu kaçırmıyor.

"Olamaz." Baharat dolum kutusunu yere bırakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak hazırlık masasına yaslanıyor. "İkiniz dün gece birbirinizden hemen sonra ayrıldınız, bu yüzden gizli kalmaya çalışarak kötü bir girişimde bulunduğunuzu düşündüm, ama şimdi işlerin umduğum kadar iyi gitmediğinden endişeleniyorum."

"İşler umduğunuz kadar iyi gitmedi."

Dudaklarımın kenarında bir kaş çatma hissi belirliyor ve Stevie uzanıp kolumu sıkıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Ne oldu?"

"İyi anlaştığımızı *sanıyordum*. Hatta geçen sabah olanlar hakkında şakalaşıyorduk. Hatta ona çıkma teklif etmek için ağzımı açmıştım ki..." Yüzündeki ifadeyi düşünerek sözümü kesiyorum. O lanet gülümsemeyi. Ne kadar sıcaktı, ne kadar şefkat doluydu... *aşk*.

"Bir şey mi söyledi?" Sırtını dikleştirdi. "Bir şey mi söyledi? Çünkü yemin ederim, Greer'i hemen ararım ve Fitz'i bulur ve seve seve patenini di-

"Hayır, o hiçbir şey yapmadı." Gülümsüyorum. "Yine de böyle bir şey olursa Greer'in yanımda olduğunu bilmek beni çok mutlu ediyor."

"Oh, tatlım. Bilmiyorsun bile. Onun huysuzluğu sadece bir paravan ve sinirlendiği zaman *sinirlenir*. Değer verdiği insanları korumak için her şeyi yapar ve buna sen de dahilsin."

İçime bir sıcaklık yayılıyor çünkü onun bunu kastettiğini biliyorum. Burada yarattıkları bu küçük aile özel bir şey ve hiç kuşkom yok ki ben de buna dahilim. Elbette, bunun tek sebebi tüm ekibe lezzetli kızarmış hamurlar sunmam olabilir ama benim için sorun değil. İhtiyacım olduğunda arkamda olduklarını bilmek yine de güzel.

"Yani, ona sormak üzereydin ve sonra..." Stevie soruyor.

İrkildim. "Bir mesaj ya da telefon aldı. Hangisi olduğundan emin değilim ama her neyse, yüzünde bir gülümseme vardı ve gitmesi gerektiğini söyledi. Aslında, 'Birinin bana ihtiyacı var' dedi. Sonra da gitti."

Stevie'nin kaşları birbirine sıkıca kenetlenmiş, başı yana eğik bir şekilde bana bakıyor. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim.

"Sanırım bir kız arkadaş ya da onun gibi bir şeydi. Sadece çok tanıdık geldi, anlıyor musun? Her kimse, kişisel bir şeymiş gibi."

"Fitz'in kız arkadaşı yok." "Belki de bir seks çağrısıydı?"

Stevie kıkırdar. "Hayır, Fitz de öyle biri değil. O öyle bir adam değil." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Greer biliyor ve o adam bana soyunma odasındaki tüm iyi dedikoduları vermeye bayılıyor. Orgazm sonrası sersemlemiş bir halde yatarken ağzından çıkanları duysanız gerçekten şaşırırsınız."

Şimdi gülme sırası bende çünkü Greer'in takımdaki herkesin kirli sırlarını ortaya döktüğünü hayal ediyorum. Stevie haklı, huysuz biri gibi görünebilir ama aslında çok yumuşak başlı biri. Bir keresinde onu annesiyle telefon görüşmesi yaparken yakalamıştım ve annesine onu sevdiğini söylediğinde *ben* bile bayılmıştım. Hayatımda duyduğum en tatlı şeydi.

Stevie, "Belki de başka bir şeydi," diyor. "Belki bir arkadaştı? Ya da aileden biri? Bir kız kardeşi ve birkaç yeğeni olduğunu biliyorum. Onlarla ilgili bir şey olabilir mi?"

"Evet, belki." Omzumu kaldırıyorum. "Ama her neyse, hiçbir açıklama yapmadan kalkıp gitmesi için yeterliydi."

"Ama belki de bu iyi bir açıklamadır." "İnternetteki adam da böyle söyledi."

"Pardon? Hangi adam çevrimiçi? Biriyle mi konuşuyorsun? Fitz'i aldatıyor musun?"

Ona ters ters bakıyorum. "Birincisi, Fitz'le aramda *hiçbir şey* olmuyor. İkincisi, hayır, biriyle *konuşmuyorum*. O sadece bir arkadaş. *Yeni* bir arkadaş. Onunla daha dün gece tanıştım. Sayılır."

Stevie tamamen ikna olmamış görünüyor ve onu suçladığımdan emin değilim.

Şu anda kendimden pek emin değilim.

"Bu çok kafa karıştırıcı ifadeyi detaylandırmak ister misiniz?" İçimi çektim. "O bir abone."

"Ne? Düşündüm de..."

"Onları asla DM'lemeyeceğime söz verdiğimi mi? Biliyorum, ama o bir sürüngen değil. *Her zaman en tatlı* yorumları bırakır. Dün gece olanlardan sonra..." Omuz silktim. "Kendimi yalnız hissediyordum. Konuşacak birine ihtiyacım vardı."

"Um, merhaba?" Bana el sallıyor. "Ben görünmez falan mıyım?"

"Sana sahip olduğumu biliyorum ve bunun için seni çok seviyorum ama bölmek de istemedim-"

Stevie elini kaldırıyor. "Yemin ederim, *Greer'la geceni bölmek* gibi aptalca bir şey söyleyecek olursan, sana göğüs yumruğu atarım."

Göğüslerini tutuyorum, onları koruyorum çünkü hayır, teşekkürler. Meme yumrukları en kötüsüdür.

"Bunu söylemeyecektim."

İki kaşını da kaldırıyor.

İnledim. "Tamam, kesinlikle öyleydin. Ama"-o bana doğru hamle yapınca geri çekildim-"siz sadece kendiniz olmak için hiç zaman ayırmıyorsunuz ve ben ayrıldığımda birbirinize seks bakışları atıyordunuz. Sonunda barın tuvaletinde sevişeceğinize hiç şüphem yoktu."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılırken gözlerinde uzaklara dalan bir bakış beliriyor ve bana tam da doğru yerde olduğumu söylüyor. Başını sallıyor, kendini küçük kirli anısından çekip çıkarıyor.

"Kimin umurunda!" Bir parmağını göğsüne bastırır. "Arkadaş. Bana ihtiyacın olduğunda yanıdayım, ne olursa olsun."

İçimi çektim. "Evet, biliyorum. Ve söz veriyorum, bir dahaki sefere önemsiz sorunlarımla seni tamamen rahatsız edeceğim." Bana ters ters bakıyor ama devam etmeme izin veriyor. "Her neyse, bu adam internetteydi ve temelde seninle aynı şeyleri söyledi, belki Fitz'in iyi bir nedenden dolayı ayrıldığını ve belki de onu dinlemem gerektiğini söyledi."

"Kesinlikle yapmalısın. Bu adamla aynı fikirdeyim, her kimse. Adı neydi?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. O kadar ileri gitmedik. Sadece kullanıcı adını biliyorum, ShootsAndScores."

Stevie'nin kaşları kalkıyor.

"ShootsAndScores?" "Öyle mi? Neden suratını öyle yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bir nedeni yok. Sadece... biraz garip, değil mi?"

"Hayır mı? Öyle mi olmalı? Yani, ben sadece sporcu falan olduğu için böyle olduğunu düşünmüştüm."

"Huh." "*Huh*
ne?"

"Yok bir şey." Beni başından savıyor ama içimden bir ses hiçbir şey olmadığını söylüyor. "Peki, siz ikiniz ne hakkında konuştunuz? Sapıkça bir şey var mı?"

"*Hepsi* sapıkça şeyler değil, biliyorsun." Ona sert bir bakış attığımda omuz silkiyor. "Sadece kötü bir gün geçirdiğimi söyledim ve nedenini biraz anlattım, o da Fitz'e bir şans daha vermem gerektiğine beni ikna etti. Sonra yatmaya gittim çünkü hazırlık için saat dörtte kalkmam gerekiyordu ve onun da sabah erkenden kalkması gerekiyordu."

Stevie birkaç kez başını sallıyor, dudaklarını büzüyor ama bir şey söylemiyor. Tepkisini nasıl ölçeceğimi bilemiyorum, belki de internette rastgele bir adamla sohbet ettiğim için üzülmüştür diye düşünüyorum. Ben de ona bunu sordum.

"Hayır, hayır." Başını sallıyor. "Öyle değil. Yani, biraz öyle çünkü senin güvenliğın için endişeleniyorum ama artık o kadar yaygın ki buna çok da şaşırmıyorum. Sadece düşündüm ki... Fitz ve diğerleri..."

"Biliyorum. Fitz'le falan da düşünmüştüm ama sana söylüyorum, sanırım başka biriyle görüşüyor."

"Belki. Belki de değil. Ama şu ShootsAndScores denen adama katılıyorum, Fitz'e açıklaması için bir şans vermelisin. O şekilde ayrılmak için iyi bir nedeni olabilir."

Eminim haklıdır çünkü Fitz'in gizli bir kız arkadaşı olması kulağa pek hoş gelmiyor ama kim bilir?

"Onunla konuşacağım."

"Öyle mi? Belki bunu Cadılar Bayramı partisinde yapabilirsin."

İnledim. Son üç gündür bu lanet partiye katılmam için beni ikna etmeye çalışıyor.

"Cadılar Bayramı'nın geçen hafta olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Macie Greer gibi giyindi, kaleci pedleri ve her şeyiyle ve hala atıştırdığım bir ton şeker topladı. Ama çocuklar gittiler, bu yüzden onlar evdeyken sadece yetişkinlere özel bir partide kutlama yapacağız. Ve sen de geliyorsun." Bana tatlı bir gülümseme gönderiyor.

"Bunu düşüneceğim."

"Düşünme. Gel. Eğlenceli olacak!"

"Göreceğiz." Ağzını açtığında parmağımla onu işaret ediyorum.

"Benden alacağın tek şey bu, o yüzden kapa çeneni."

Başını sallıyor, dudaklarında bir sırıtış belirliyor. "Bu ekstra baharatları nereye koymamı istersin, sert çocuk?"

Lakabına gülüyorum, sonra onu depoya yönlendiriyorum. Sonraki birkaç saati kahve ve donut yiyerek ve dün gece olanlar dışında her şey hakkında sohbet ederek geçiriyoruz ve ben tüm bu süre boyunca park yerini izleyerek eksik dişli hokey oyuncusunu arıyorum.

Fitz hiç gelmiyor.

Comets yolda ve Stevie, Greer'in gidişinden yakınlık beni deli ediyor. Onu omuzlarından tutup sarsmak ve nasıl hissettiğimi düşündüğünü sormak istiyorum. Tamamen aşık olduğum adam başka biriyle görüşüyor olabilir ve iletişim bilgileri bende olmadığı için bilmiyorum, bu yüzden tek yapabileceğim oturup ondan herhangi bir cevap almak için ortaya çıkmasını beklemek.

Küçük donut kamyonunun içinde gergin birkaç gün geçirdim, bu yüzden bu gece kafamı dağıtmak için en sevdiğim şeye dönüyorum: yemek pişirmek. Dizüstü bilgisayarımı odanın köşesine kurdum ve her zamanki gibi peruğumu ve maskemi taktım. İç çamaşırlarım var - kurabiyeleri kontrol etmek için her eğildiğimde neredeyse tüm kıçımı gösteren *çok* seksi bir bordo takım - ve denediğim yeni bir çift topuklu ayakkabı.

Hayatımın böyle olacağını hiç düşünmemiştim, özellikle de benim gibi bir evde büyüdüğüm için. Sessiz kaldınız ve tüm iyi küçük kızların yapması gerekeni yaptınız - çok çalıştınız, ailenizin seçtiği bir üniversiteye gittiniz ve size bakacak bir adamla evlendiniz. Size söylenen her şeyi yaparsınız ve soru sormazsınız, ben de öyle yaptım. Dinledim ve herkesin benim yerime karar vermesine izin verdim. Eyalete gidecektim ve bir koca bulacaktım.

Yaşlandıkça bunu daha az istiyordum ama onları hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için söylemeye korkuyordum. Bu yüzden, Levi bana gelip gideceğini ve benim de onunla gitmemi istediğini söylediğinde, gittim.

Sadece birkaç yıl sonra onun da beni terk edeceğini fark etmemiştim.

Fırından yeni bir parti deniz tuzlu karamelli çikolatalı kurabiye çıkarırken bunu düşünmemeye çalışıyorum ve kameraya iyi bir görüntü vermek için kıçımı olabildiğince dışarı bastırdığımdan emin oluyorum. Bildirimlerimin çıldırma şekline bakılırsa, buna bayılıyorlar.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bunu yapacağım kimin aklına gelirdi ki? Yarı çıplak yemek pişirmek ve bunu kamera karşısında yapmak için para almak? Ben kesinlikle düşünmezdim. Bu kadar keyif alacağımı da beklemiyordum. Elbette, bazen sapıkça yorumlar yorucu olabiliyor, ama genel olarak güzel. Abonelerimin çoğu yaşlı bekar erkekler ya da yanlarında birinin olmasını özleyen dullar. Benden cinsel bir şey yapmamı istemiyorlar; sadece birlikte vakit geçirecekleri birini istiyorlar. Onları rahatlatmak hoşuma gidiyor ve gözlerinin üzerimde olmasını seviyorum. İki taraf da kazanıyor.

Dizüstü bilgisayarına doğru yürürken ve kameraya sırtımla kurabiyelerin dinlenmesine izin veriyorum.

"Bu gece herkes nasıl?"

Gözüm yorumlarda, tam olarak hangi ismin çıkmasını beklediğimi biliyorum.

Geçen geceden beri ShootsAndScores ile konuşmadım, ancak ulaşmak istemediğimden değil. Sadece derslerle boğuşuyordum. Üniversiteye gitmenin ve bir değil iki işle uğraşmanın bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi? Normalden daha yorgunum ama uzun vadede kendi fırınımı işlettiğimde bunun karşılığını fazlasıyla alacağımı biliyorum.

Sohbet sırasında birkaç cevap geliyor. Bazıları kibar, bazıları ise o kadar da iyi değil. Bunları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama bir tanesi dikkatimi çekiyor.

BallSoH@rd: Şişmansın ama harika göğüslerin var. Onları bize göster! Sikim senin için ağrıyor.

Yorumun beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak dişlerimi gıcırdatıyorum. Yani, bu kişi burada olmak için para ödüyor. Gördüklerini yeterince beğeniyor olmalılar, değil mi?

Başka bir yorum ortaya çıkıyor.

ShootsAndScores: @BallSoH@rd, taşaklarına diz çöktüğümde sakin gerçekten ağrıyacak.

Gülüyorum.

"Arkadaşınızın taşaklarına diz çökmeniz gerektiğinden emin değilim, ShootsAndScores."

ShootsAndScores: İki şey...

ShootsAndScores: Eğer hak ediyorsa, evet yapabilirsin.

ShootsAndScores: Ve bu erkek değil. Bir erkek bir kadına böyle davranmaz.

Verdiği yanıtlar sohbette birkaç olumlu tepki alıyor.

Peki gerçek hayatta? Sözleri doğrudan bacaklarımın arasına giriyor.

Ona bir daha yüksek sesle cevap vermiyorum, çünkü bir şey söylersem sesimdeki şehveti maskeleyemeyeceğimden neredeyse eminim. Bu adamı tanımadığım için saçma ama yine de.

Otuz dakika kadar daha yayın yapıyorum ve bir parti kurabiye daha yaptıktan sonra geceyi sonlandırmaya karar veriyorum. Ekonomi dersim için okumam gereken bazı şeyler var ve dönem yeni başlamışken geri kalmak istemiyorum.

"Bu gece bana katıldığınız için teşekkürler. Yarın dönmeyeceğim ama Pazar günü buralarda olacağım."

Yayınlarımı bitirdiğimde her zaman bir yorum gönderdiği için ShootsAndScores'tan bir yorum bekliyorum.

Bir dakika geçiyor.

Sonra bir dakika

daha.

Sonunda üçe ulaştığımda, hiçbir şey söylemeyeceğini kabul ediyorum ve omuzlarım yenilgiyle çöküyor. Belki de geçen gece işler çok garipti? Bilmiyorum, ama şimdi iki adam beni hayalet gibi takip ediyor. Elbette, ShootsAndScores sadece bir müşteri ama yine de acıtıyor.

Kameraya bir öpücük konduruyorum, ardından yayını kapatırken objektifi elimle kapatıyorum.

Bir dakika sonra bir mesaj beliriyor.

ShootsAndScores: İyi akşamlar, Ro.

Vay, vay, vay, belki de bu gece henüz bitmemiştir.

Ödevler bekleyebilir.

OceanofPDF.com

7
FITZ

Artık resmileşti: Ben en kötüsüyüm.

Antrenman uzadı, doktorun ofisinde otuz dakika mahsur kaldım ve sonra basına gönderildim ve bir kameranın önünde yaklaşık on milyar kez fotoğrafımın çekilmesiyle çok uzun zaman geçirdim.

Dışarı çıktığımda kamyon o gün için kapanmıştı ve özellikle ertesi sabah erkenden yola çıkacağımız için mahvolduğumu biliyordum. Altı olası puandan beşini aldık ve şimdi uçakla Kuzey Carolina'ya dönüyoruz. İki şey için kaşınıyorum: çilekli bir smoothie ve Rosie'yi görüp aramızdakileri düzeltmek çünkü hâlâ üzgün olduğunu biliyorum.

Greer'dan Stevie'ye Rosie'nin numarasını sormasını istemekten kendimi yaklaşık on farklı kez vazgeçirdim. En sonuncusu uçağa binmeden önce soyunma odasındaydı. Greer penaltı atışlarını kaybettikten sonra kaskını odanın diğer ucuna fırlattığında, bunun muhtemelen en iyi an olmadığını düşündüm.

Şimdi yanımda sızmış durumda ve ben telefonumu ona doğru çevirmiş durumdayım, Rosie'nin şarkısı kulaklarımda çınlıyor. Şu anda fırından yeni bir parti kurabiye çıkarıyor ve eğildiğinde kış yanaklarının kenarlarını görebiliyorum. Bu manzara karşısında bir inlemeye karşı koymam gerekiyor.

Yarım saattir konuşmuyor ve bunun o pisliğin yorumlarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Biri ona ilk kez pislik yapmıyor ve eminim son da olmayacak, ama bu konuda hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum. En son ne zaman bir şey için bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Belki Greer bana Slapshots'ta Stevie'yi köşeye sıkıştırıp ona dokunmaya çalışan o pislikten bahsettiğinde?

Hayes'e hiç kavga etmediğimi söylerken yalan söylemiyordum ama bu sadece buzda geçerli. Buz dışında da kendi payıma düşen kavgalarım oldu, özellikle de lisedeyken erkekler kız kardeşimle uğraşmaya çalıştığında. Hatta Richie Johnson kafeteryanın ortasında kız kardeşime tokat attığında iki haftalık hokey dersini bile kaçırmıştım. Yedek kulübesinde geçirdiğim her dakikaya değerdi.

Rosie videosunu birkaç dakika daha devam ettirdikten sonra geceyi sonlandırıyor. Ekran karardığı anda onu özlüyorum ve yanında birinin olduğunu bilmesini istiyorum. Çok fazla düşünmeden sohbeti açıp ona bir mesaj gönderiyorum.

ShootsAndScores: Evening, Ro.

RoPlaying: Selamlar :) **RoPlaying:**

Gecen nasıldı?

ShootsAndScores: Uzun ve sert.

Bu yalan değil ama ona söylemediğim şey uzatmalarda kaybettiğimiz ve bunun benim hatam olduğu için kendime kızdığım. Üstünlüğümü kaybettim ve yere düştüm, Seattle'a üçe üç hokeyde bir hücum fırsatı verdim. Greer'i geçtiler ve maçın sonu geldi. Adımlarıma devam etseydim, iyi olacaktık. Benim yüzümden bir puan kaybettik.

Zor bir gece geçirdiğimde konuşmak istediğim ilk kişinin o olmasının ne anlama geldiğinden emin değilim ama bunu düşünmemeye çalışıyorum.

RoPlaying: Kulağa eğlenceli bir gece gibi geliyor. ;)

ShootsAndScores: Aman Tanrım, öyle demek istemedim.

ShootsAndScores: Her neyse, söylediğimde ciddiydim. O adam taşaklarına bir tekmeyi hak ediyor. Bunu senin için seve seve yaparım.

RoPlaying: Ve tüm eğlencemi elimden mi alacaksın? İşte bu kabalık.
pouts

ShootsAndScores: Bazen bu tür yorumların geldiğini görüyorum. İnsanların üzerine gitmemek için kaç kez dilimi ısırarak zorunda kaldım... Çok fazla.

ShootsAndScores: Bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm.

RoPlaying: Sorun değil. Her halükarda paramı alıyorum. Yani, en azından devasa hıyarlar harika kutularına iltifat ediyorlar.

ShootsAndScores: Yayın yapmak için kayıt oldunuz. Bir et parçası gibi muamele görmek için kaydolmadın. Adamlar domuz.

RoPlaying: Buna sen de dahil misin?

Sikeyim. Onun bile bilmediği bir şekilde beni de kapsıyor.

ShootsAndScores: Bazen, evet.

RoPlaying: Vay canına. Dürüst cevabınız beni şaşırttı. Çoğu erkek mükemmelmış gibi davranır, ancak daha sonra tüm zaman boyunca yalancı olduğunu ortaya çıkarır.

ShootsAndScores: Bu konuda tecrüben var mı?

RoPlaying: Yıllar yıllar önce. Lisedeyken herkesle çok samimi olan bir eski sevgilim vardı.

Dişlerimi gıcırdatıyor, içimden dökülmek isteyen tüm kötü sözleri zapt etmek için elimden geleni yapıyorum.

ShootsAndScores: Siktir et şu adamı.

RoPlaying: Birçok insan yaptı.

RoPlaying: LOL Üzgünüm. Kolay şaka.

RoPlaying: Ama, evet, siktir et o adamı. O zaman da beni hak etmiyordu, şimdi de hak etmediğine eminim.

Değerini bilmesini seviyorum ve umarım bu konuda her zaman silahlarına sadık kalır.

RoPlaying: Bu arada sohbette bir şeyler söylediğiniz için teşekkür ederim. İnsanların ne kadar pislik olabileceği konusunda başkalarının yorum yapmasının yardımcı olduğunu düşünüyorum. Bir şey gördüğümde onları engellemeye çalışıyorum ama o kadar hızlı ilerliyor ki her zaman fırsat bulamıyorum.

ShootsAndScores: Seni desteklemek için her zaman yanımdayım.

ShootsAndScores: Programım bir yayın yakalamama izin verdiğinde yani.

RoPlaying: İş için çok seyahat ediyorsun demek? Bundan hoşlanıyor

musunuz? **ShootsAndScores:** Bayılıyorum. İşimi hiçbir şeye değişmezdim.

RoPlaying: Sen ne iş yapıyorsun?

"Kahretsin. Siktir. Siktir."

"Şşşt!" Hayes arkamdan söylüyor. "İnsanlar uyumaya çalışıyor, göt herif."

Ekranımı görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ama endişelenecek bir şey yok. Şu anda üzerinde *Go Fuck Yourself* yazan beyaz bir göz maskesi takıyor ve kafası en rahatsız edici açıyla eğilmiş durumda. Ford, takımdaki yeni adam, onun yanında oturuyor. Kulaklık takıyor ve yüzü iPad'ine gömülü, bu yüzden orada da endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Dikkatimi başka bir mesajın beni beklediği telefonuma geri veriyorum.

RoPlaying: Üzgünüm. Buna cevap vermek zorunda değilsin. Burnumu sokmak istememiştim. Sadece, yayınlardan benim hakkımda çok şey biliyorsun.

ShootsAndScores: Beni suçluluk duygusuna mı sürüklüyorsun?

RoPlaying: Belki biraz?

ShootsAndScores: Sorun değil. İzin veriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, istediği her şeyi yapmasına izin verirdim.

ShootsAndScores: Spor sektöründe çalışıyorum.

RoPlaying: Adı da buradan geliyor.

RoPlaying: Ajan mı?

ShootsAndScores: Onun gibi bir şey.

RoPlaying: Hokey oyuncularıyla hiç çalıştınız mı?

Koltuğumda öne doğru oturuyorum, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki birden fazla adamı uyandıracakmış gibi hissediyorum.

Bunu bana neden sorsun ki? Hiçbir şeyi ele vermedim, değil mi?
I?

*Sakin ol. Muhtemelen soruyor çünkü takım lanet olası
Her zaman kamyon. Hokey oyuncularını tanıyor. Çok havalı. Sen de
havalısın.*

Sonraki kelimelerimi çok dikkatli seçiyorum.

ShootsAndScores: Birkaç tane biliyorum.

RoPlaying: Ben de!

RoPlaying: Övünmek gibi olmasın ama aslında onlardan bir takım tanıyorum.

RoPlaying: Vay be. Sanki üzerime tren sürüyorlarmış gibi geldi.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve nefes alamıyorum. Hırıltılı nefes alıyorum, tüm vücudum havayı düzgün bir şekilde çekememekten yanıyor.

Hayes koltuğumun arkasını tekmeliyor. "Dostum, eğer öleceksen bunu sessizce yap, tamam mı?"

Ona cevap verme zahmetine bile girmiyorum.

RoPlaying: AMAN TANRIM. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Beni görmezden gel.

RoPlaying: Onları işimden tanıyorum. Diğer işimden. Fırıncılık. Pişirmeye bayılırım. En sevdiğim şey.

ShootsAndScores: Yayın akışından daha mı fazla?

RoPlaying: Kesinlikle. Yani, beni yanlış anlamayın, yayın yapmayı ve bunu yapmayı seviyorum. Eğlenceli ve kendimi hiç bilmediğim şekillerde keşfetmemi sağlıyor, nasıl sevmeyeyim ki? Ama bu benim tutkum değil. Benim tutkum lezzetli tatlılar yapmak. Bir gün kendi fırınımı açmayı çok isterim.

ShootsAndScores: Bence bu inanılmaz. Bunu yapmalısın.

RoPlaying: Öyle mi? Ben de öyle düşünüyorum.

RoPlaying: Tatlı sever misin? En sevdiğin tür hangisi? Bir dahaki sefere pişireceğim, böylece izleyebilirsin. :)

Rosie'yi en sevdiğim tatlıyı pişirirken izleme fikri sikimi ağrıtıyor. Onu bir önlükten başka bir şey giymemiş, çilekli bir şeyler hazırlarken vücuduna un ve krema bulaşmış olarak hayal edebiliyorum.

Görüntüyü kafamdan silmeye çalışıyorum, bunu düşünmek istemediğim için değil ama düşünmeye devam edersem, aletime hiç dokunmadan yükümü boşaltma ihtimalim olduğu için.

ShootsAndScores: Çilekli çörekler.

RoPlaying: Gerçekten mi? Bu çok garip. Geçen geceki adam, hani beni hayaletleyen, o da büyük bir çilek delisi. Biliyorum çünkü her zaman iki çilekli çörek sipariş eder. Gerçi nereye varacağını bilmiyorum, çünkü adam kesinlikle her gün iki çörek yiyor gibi görünmüyor.

RoPlaying: Özür dilerim. Saçmalıyorum. Bazen böyle yapıyorum.

ShootsAndScores: Özür dileme. Çok tatlı.

RoPlaying: Tamam, bu iş garipleşmeye başladı. Bunu bana da söyledi.

"Fuckfuckfuckfuck." Tek bir kelime çıkıyor ve ben bunu söylemeden duramıyorum.

Neden? Bunu neden söyleyeyim ki? Ve neden ona en sevdiğimin çilekli çörek olduğunu söyleyeyim ki? O kadar belli ediyorum ki kim olduğumu itiraf etsem daha iyi.

ShootsAndScores: İyi birine benziyor.

"Gerçekten mi? Aklına gelen bu mu?"

Hayes'ten sandalyemin arkasına bir tekme daha. Yanımda Greer kendi göz maskesini çıkarıp koltuğunda dönüyor ve Hayes'in kafasının yan tarafına vuruyor.

Hayes ters ters bakarak ayağa kalkar. "Hey, dostum. Ne oluyor lan?"

"Doğru olan ne? O kadar gürültü yapmıyor bile ve sen küçük bir gürültü için küçük bir sürtük gibi davrandığın için koltuğu tekmeleyip duruyorsun. Kapa çeneni ve hepimiz gibi bununla başa çık yoksa yemin ederim bacaklarını kırıp seni onlarla kendim döverim."

"Bu oldukça canlı bir görüntü," diye mırıldanıyor Ford.

Greer buz gibi bakışlarını ellerini havaya kaldıran yeni adama çevirir.

"Sessiz olacağım," diye söz veriyor.

"Güzel. Şimdi koltuğu tekmelemeyi bırak ve uyu Prenses."

Hayes hiçbir şey söylemiyor. Sadece maskesini yüzüne geri takıyor ve koltuğuna yerleşiyor.

Greer arkasını dönüp sandalyesine çöküyor ve birden kaşlarını çatan *ben oluyorum*.

"Kapa çeneni yoksa bir dahaki sefere seni Miller'ın yanına oturturum," dedi bana sertçe.

Söz konusu adam uçağın arkasından "Hey, bunu duydum!" diye seslenir ve hemen herkesten "Kapa çeneni Miller!" korosunun yükselmesini sağlar.

Greer sırtlıyor ve telefonuma doğru başını sallıyor. "Ne yapıyorsun orada? Porno mu izliyorsun?"

"Ben kendi işime bakıyorum."

Omuz silkiyor. "Yeterince makul. Sadece sessiz ol."

Başımı sallıyorum ve önceki pozisyonuna dönüyor, göz maskesi yerinde. Otuz saniye bile geçmeden yanımda usulca horlamaya başladı.

RoPlaying: Beni ekmediği zamanlarda öyle.

RoPlaying: Her neyse, bu gece onun hakkında konuşmak istemiyorum. Hala üzgünüm çünkü hala ne olduğunu açıklamadı.

ShootsAndScores: Özür dilerim. Pisliğin tekine benziyor.

RoPlaying: Gerçekten değil.

RoPlaying: En azından ben öyle düşünmüyorum.

RoPlaying: Geri döndüğünde ona bir şans daha vereceğim.

ShootsAndScores: Geri mi döndün?

RoPlaying: O da iş için çok seyahat ediyor.

RoPlaying: Vay be. İkinizin birçok ortak noktası olduğunu fark ettim.

ShootsAndScores: Görünüşe göre ikimiz de havalı adamlarız.

RoPlaying: Bu korkunç derecede ezikçeydi ve ben buna bayıldım.

RoPlaying: Her neyse, bu gece beni desteklediğin için teşekkürler. Arkamı kollaman hoşuma gitti.

ShootsAndScores: Yardımcı olabildiysem ne mutlu.

RoPlaying: Eğer size yardımcı olabilirsem, bana haber verin ;)

Şunu mu demek istiyor.

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum.

RoPlaying: İyi geceler. XO

ShootsAndScores: İyi geceler, Ro.

Ekranımı kapatıyorum ve telefonumu göğsüme yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir şey bana çarptığında neredeyse uyuyacağım.

Yayın sitesini tekrar açıyorum ve sohbetimize gidiyorum.

ShootsAndScores: Tamamen riya olmayan bir şekilde, harikasınız ve izlemeye değer... ve sadece harika tenekeleriniz için değil.

Cevap verip vermediğini göremeden telefonumu kapatıyorum. Bu sefer gözlerimi kapattığımda hemen uyuyorum... ve rüyamda Rosie'yi görüyorum.

"Ama anne! *Puh-lütfen!* Güzel, güzel lütfen!"

"Hayır." Stevie başını sallar. "Bu bir okul gecesi. Bir okul gecesinde Scout Teyze ve Miller Amca'yla kalmana gerek yok. Zaten bütün yazı onlarla geçirdin. Bütün bir haftayı evde geçirebilirsin."

"Ama yavru köpekleri var!" Stevie'nin küçük kızı Macie kollarını göğsünde kavuşturuyor ve alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Ben de bir köpek yavrusu istiyorum."

"Sırt çantanızı her gün oturma odasının ortasında bırakmamayı öğrendiğinizde bir köpek yavrusu alabilirsiniz. Köpekler büyük bir sorumluluktur. Kendi pisliğini bile temizleyemezken sana nasıl güvenebilirim ki?"

"Çünkü bir köpek farklıdır!" Çocuk Greer'a bakar. "Söyle ona, Greer!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu işe karışmayacağım." Bana doğru eğiliyor. "Çünkü ben tamamen Macie'nin tarafındayım ve Stevie yerine çocukla aynı fikirde olduğum için seks yapmamayı tercih ederim."

"Bunu duydum." Stevie erkek arkadaşına ters ters bakar, sonra kızına döner. "Bak ne diyeceğim, bunu on iki yaşına geldiğinde konuşuruz, nasıl olur?"

"On iki mi? *On iki mi?* Bu sonsuza kadar sürer!"

Öyle değil ama eminim ona öyle geliyordur. Sorun şu ki, Stevie'nin o zamandan çok önce pes edeceğini hissediyorum, özellikle de Greer'ın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Stevie burnunun kenarını çimdikliyor. "Macie..."

"Anne..." diye taklit ediyor.

"Bunun için zamanım yok. Gidip Rosie'ye yardım etmem gerek," diyor annesi, dönüp uzaklaşmadan önce ona son bir kez bakıyor ve konuşmaya bir nokta koyuyor.

Çocuk bir iç geçiriyor ve Greer'ın yanındaki piknik bankına uzanıyor. Üzgün gözlerle bana bakıyor. "Hiç evcil hayvanınız var mı?"

"Var." "Ne tür?"

"Bok kafalı bir kedi."

Gözlerini kısıyor. "Bok kafalı diyemezsin ama anneme söylemeyeceğime söz veriyorum."

Greer, "Az önce bok kafa dedin," diye dikkat çekiyor. Kızın gözleri açılır. "Oh, kahretsin."

"Senin de saçma sapan şeyler söylememen gerekiyor."

Yemin ederim gözleri daha da büyüyor ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum çünkü ağlayacakmış gibi görünüyor.

"Ama yavru köpek yalvarmalarını keseceğine söz verersen, annene söylemem."

"Gerçekten mi?"

Greer başını sallar. "Evet, ama çoğunlukla *ben* de bir köpek yavrusu istediğim için ve eğer böyle devam edersen asla bir tane alamayacağız. Annen çok inatçı."

Macie gözlerini devirir. "Biliyorum. Bana hep bunu ondan aldığımı söyler."

Kaleci uzanır ve saç örgülerini çekiştirir. "Yaptın ve bu ikinizle ilgili en sevdiğim şey."

Ona gülümsüyor, sonra bana bakıyor. "Bok kafalı kedinizle tanışabilir miyim?"

Omuz silkiyorum. "Tabii. Neden olmasın?"

"Evet!" Havaya yumruk atıyor, sonra banktan atlıyor ve kamyonun içinde Rosie'yle birlikte aç insanları yatıştırmaya çalışan annesine doğru koşuyor. "Anne! Fitz kedisiyle tanışabileceğimi söyledi!"

Stevie bize doğru bakıyor ve Greer onun ateşli bakışları altında siniyor.

Dün gece geç geldik ve kapıdan girer girmez uyuyakaldım. Carl'la her zaman yaptığım gibi kucaklaşmadım bile, bu sabah hazırlanırken beni görmezden gelmesine bakılırsa bu durumdan hiç hoşnut değildi.

Greer'in benimle aynı anda Scout's Sweets'in otoparkına girdiğini görünce şaşırdım. Doğruca Rosie'nin yanına gidip ona Slapshots'ta neler olduğunu açıklamak istedim ama bunu Greer'in önünde yapmak istemedim.

Onun yerine burada oturmuş, onunla konuşmak için doğru anı bekliyordum.

"Peki, bu sabah burada olmanın sebebi ne?" diye soruyor. "Evde yalnızlık falan çekiyorsundur diye düşünmüştüm."

"Um, çörekler. Belli ki."

Birkaç kez başını sallar. "Doğru. Belli ki." Gözlerini Rosie'nin şu anda bir müşteriye sırtarak baktığı kamyonete kaydırıyor ve bir kahkaha atarak başını geriye atmadan önce söylediklerini dikkatle dinliyor. "Ve bunun onunla bir ilgisi yok, değil mi?"

Başımı geriye atıyorum. "Pardon? Bunu neden söylediniz?"

"Sadece bir önsezi. Biz ayrılmadan hemen önce Slapshots'ta ikiniz çok samimi görünüyordunuz."

"Slapshots'ta beni mi izliyordun? Annen sana hiç bakmanın hoş olmadığını söylemedi mi?"

"Öncelikle, güzel meleğim annemi bu konuşmanın dışında bırak." Bana ters ters baktı. "İkincisi, dikkatimi vermiştim, bakmıyordum."

"Biliyor musun, her gün Stevie'yi kendine aşık etmene daha da şaşırmama neden olan bir şey söylüyorsun."

Aşağı uzanır ve kendini bacaklarının arasından yakalar. "Bunu yapan benim kocaman aletim, güzel sözlerim değil."

"Daha çok kocaman bir sık *gibisin*."

Sırıttırıyor. "Ve bundan gurur duyuyorum." Gülümseme görüldüğü *kadar* çabuk kayboluyor çünkü tabii ki kayboluyor çünkü Greer bu ve gülümsemek ona göre değil. "Şimdi söyle bana: Ateşli fırıncıya karşı bir şeyler hissediyor musun, hissetmiyor musun?"

Ona dik dik bakma sırası bende ve hakkını vermeliyim çünkü adam aptal değil. Neden ters ters baktığımı biliyor.

"Demek ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Stevie'nin bir şüphesi vardı ama tam olarak ikna olmadı, özellikle de Rosie senin onu ektiğinle ilgili bir şeyler söyledikten sonra."

İnledim. "Stevie biliyor mu?" Omuz silkiyor.

"Resmi olarak değil."

"Güzel. Öğrenmese iyi olur."

"Oooh. Sırlarımızı mı paylaşıyoruz?" Rosie karşıımızdaki bankın üzerine düşüyor. "Kiminle ilgili bunlar? Bana her şeyi anlat."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı. Hangi cehennemden geldi bu? Ve bunlardan herhangi birini duydu mu? İkimize de meraklı gözlerle bakmasına bakılırsa, hayır diyeceğim.

"Hey, Ro," diyorum ona.

Gözlerini kısıyor. "Ro?"

Hay sikeyim.

"Özür dilerim, Rosie'yi kastetmiştim. Neden öyle dediğimi bilmiyorum." Yeşil gözleri beni delip geçerken yüzümün yandığına yemin edebilirim.

Greer elini omzuma bastırdı. "Ben gidip Stevie'yi kontrol edeceğim." Rosie'ye göz kırptırıyor. "Ro." Onun arkasında yürüyor, önce onu sonra beni işaret ediyor, sonra sağ eliyle bir daire çiziyor ve sol işaret parmağını dairenin içine sokup çıkarıyor, bir yandan da aptal gibi sırtttırıyor.

Onu terslemeyi çok istiyorum ama bunun her şeyi çok açık hale getireceğini biliyorum, o yüzden yapmıyorum.

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Daha önce hiç lakabım olmamıştı.

Hoşuma gitti." "Daha önce kimse sana Ro demedi mi?"

"Şey, bir bakıma öyle." Bunu detaylandırmıyor ama detaylandırmak zorunda olmadığını da bilmiyor. "Ben her zaman Rosie oldum. Hatta benim..." Duraksıyor, sonra kalın kalın yutkunuyor. "Sadece Rosie."

Başımı salladım. "Peki, Ro o zaman."

Sırıtıyor ve o anda fark ediyorum ki son birkaç gündür bu sırtışı çilekli smoothie'mi ve çöreklerimi özlediğimden daha çok özlemişim ve bu da bir şey ifade ediyor.

"Yani, Fitz..." Ellerini birleştiriyor, sonra kollarını masanın üzerine koyarak bana doğru eğiliyor.

"Yani, Ro..." Hareketlerini taklit ediyorum, yaklaştıkça ne kadar tatlı koktuğunu seviyorum.

Ağzının kenarları yukarı doğru çekiliyor ama bu uzun sürmüyor. "Neden beni Slapshots'ta bıraktın?"

Açık sözlü sorusu karşısında tamamen hazırlıksız yakalandığım için kekeledim. Doğrudan şahdamarıma saldırdı. Yara bandını falan yırttı.

"Um..." Elimi uzatıp başımdaki şapkayı kaldırıyorum ve elimi saçlarımda gezdirdikten sonra şapkayı tekrar aşağıya, bu kez geriye doğru çekiyorum. "Eve, birinin yanına gitmem gerekiyordu."

"Evet, öyle demiştin. İyi olduklarını varsayıyorum. Yani, hokey oynamaya falan gitmiştin. Ciddi bir şey olsaydı, orada olmazdın."

"Evet, her şey yolunda."

"Oh. Güzel. Buna sevindim."

Cevabımdan dolayı bir şekilde üzgün görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Hoşuna gitmemesinden nefret ediyorum. Kafasında muhtemelen milyonlarca soru ve senaryo olmasından nefret ediyorum.

Birdenbire kuruyan boğazımı temizliyorum, sonra bir kez daha öne doğru oturuyorum. Rosie emin olmayan gözlerle bana bakıyor.

"Ne yaptığımı bilmek ister misin?" Ben soruyorum.

Dudaklarını büküyor, bana bakmadan önce gözlerini kaçırıyor.

Bir kez başını sallıyor.

"Lütfen." "Kedim."

Kaşları birbirine kayıyor, gözlerinin arasında derin bir kırıksıklık oluşuyor. "Ha?"

"Carl, kedim. Nedense kilerime gizlice girmeyi ve oradaki ekmek somununun üzerine oturmayı çok seviyor. Nedenini sormayın çünkü bilmiyorum. Garip bir kız. Her neyse, telefonumda ben uzaktayken evimin canlı görüntüsünü gösteren bir uygulama var ve onun kamera görüntüsünde olduğuna dair bir bildirim aldım. Onu kilere girerken gördüm. Mandal bu kadar kötü yapışmasaydı büyük bir sorun olmazdı, bu yüzden kapıyı asla tam olarak kapatmıyorum. Arkasından kapandığında..."

"Onu kurtarmaya gitmeliydin."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Eminim bunu geçen gece de açıklayabilirdim ama karanlıktan korktuğu için endişelendim ve ben de..."

"Sola."

Bir baş sallama daha. "Evet. Bunun için özür dilerim. Bazen sosyal ortamlarda pek becerikli olamıyorum. Sanırım içimdeki yalnızlık yüzünden."

Rosie hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor. Bu boş bir bakış ya da kızgın bir bakış değil. Sadece... bir bakış ve ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim olmadığı için yerimde kıpırdanıyorum.

"Rosie?"

"Çok fazla sorum var," diye ağzından geçiriyor. "Nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum."

"Hepsine cevap vereceğim."

"Tamam..." Öne doğru eğilip parmağıyla ilk soruyu sayıyor. "Bir: *Dişi* kedinizin adı Carl mı?"

Kıkırdıyorum çünkü bu sorunun ilk olacağını biliyordum. Her zaman herkesin ilk sorusudur.

"Evet. Adı Carl. Onu bir gece yürüyüşe çıktığımda buldum." Rosie'nin akışını bulmadan önce, beynimi nasıl sakinleştireceğimi bulamadığım zamanlarda geceleri hep onları alırdım. Malum sebeplerden dolayı bunu ona söylemedim. "Sokakta bir kedi gördüm, ufacık bir şeydi, belki altı aylıktı ve bir deri bir kemikti. Boynunda Carl's Burgers'tan aldığı strafor bardağın bir parçası vardı. Kedi onu çıkarmaya çalışıyordu ama başaramadı. O kadar korkmuştu ki onu kucağıma almaya çalıştığımda her yerimi tırmaladı. Onu elime aldığımda çöpü çıkardım ama onu sokakta tek başına bırakamazdım. Onu eve götürdüm ve bir gece kalmasına izin verdim, ertesi gün de veterinerine götürdüm. Dişi olduğunu o zaman öğrendim. Adını başka bir şeyle değiştirmeye çalıştım ama Carl'dan başka bir şeye cevap vermeyi reddetti, bu yüzden öylece kaldı."

Hikayem bittiğinde Rosie sırtıyordu ve.. . "Ağlıyor musun?"

"Ne? Hayır!" Islak olduğu her halinden belli olan gözlerini siliyor.

"Kapa çeneni. Ağlıyorsun."

Gülüyorum. "Şu anda değilim ama o zaman kesinlikle öyleydim." "Gerçekten yaptın mı?"

Daha önceki kızarıklık tekrar ortaya çıkıyor. "Evet. Şimdi kapa çeneni."

Rosie burnunu çekerek tekrar gözlerini siler. "Tamam. Bu hikâye gerçekten çok tatlı ve bir o kadar da tuhaf ama benim daha çok sorum var. Yani, iki numara: Carl karanlıktan korkuyor mu?"

"Evet, hem de çok. Bundan nefret ediyor. Her odada bir gece lambası açık tutuyorum, böylece evde dolaştığında korkmuyor."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Ne?" diye sordum.

"Yani..."

"Garip mi? Evet, biliyorum."

"Tatlı, Fitz. İnanılmaz tatlı."

Yüzümdeki o lanet olası kızarıklığın geri gelmemesi için gerçekten çok uğraşarak yer değiştiriyorum.

"Soru üç: Kediniz için bir kameranız var mı?"

"Elbette." Telefonumu çıkarıp yayını açıyorum, ardından cihazı masanın üzerine kaydırıyorum. Carl'ın kulesinde oturduğu ve sabah güneşinin altında tembellik yaptığı ekranı gösteriyorum. "Gördün mü?"

"Aww, çok tatlı."

Gururlu bir baba gibi gülümsüyorum. "Ele avuca sığmıyor." *Ve tam bir engel.*

"Açıkça." Telefonumu geri verdi. "Bu... *şirin*." Göz kırpmıyor. "Pekâlâ. Seni affediyorum o zaman."

"Bekle, neden ekmeğin üzerine uzanmayı sevdiğine dair bir soru yok mu?" Omuz silkiyor. "Ekmek yumuşaktır. Tamamen mantıklı."

Gülüyorum. "Doğru. Tabii ki."

Üzerimize sessizlik çöküyor. Neredeyse garip ama tam olarak değil.

"Yani..." Başlıyorum, anı olabildiğince uzun süre korumaya çalışıyorum. "İyi miyiz?"

Rosie başını sallar. "Biz iyiyiz. Belki bir dahaki sefere bir kıza neden gittiğine dair kısa bir açıklama yaparsın, böylece bir kız arkadaşına, gizli eşine ya da seks arkadaşına kaçtığını düşünmez."

Yüz hatlarında bir bakış beliriyor, tanıdığım bir bakış... daha önce takımdaki birçok erkekte gördüğüm bir bakış, özellikle de biri kız arkadaşlarıyla flört ettiğinde.

Bu kıskançlık.

Ve biraz da endişe.

"Bilmiyorum."

"Ha?"

"Benim kız arkadaşım, gizli karım ya da seks arkadaşım yok."

"Oh. Tamam."

"Tamam mı?"

Başını yavaşça aşağı yukarı sallıyor. "Tamam. Güzel."

Güzel.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne anlama *gelmesini istediğimi* bilmiyorum ama hiçbir anlama gelemeyeceğini biliyorum.

"Yarınki Cadılar Bayramı partisine gidiyor musun?" diye soruyor.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Partilere gitmekten *nefret* ediyorum ve kostümlü partilerden gerçekten nefret ediyorum. Ama yine de kendimi başımı sallarken buluyorum. "Evet. Gitmek zorundayım. Eğer gitmezsem Lowell'ın taşaklarımı koparabileceğinden eminim ve ben de taşaklarımın büyük bir hayranı olduğum için bunun olmamasını tercih ederim."

"Hayır. Yaşlandıkça yumuşuyor, özellikle de o sevimli bebeği ve Hollis'in ikinci bebeği doğduğundan beri."

Yalan söylemiyor. Eskiden Lowell ve tek seferlik yolları hakkında söylentiler duyardım, ama şimdi tamamen kendini adanmış ve yerleşmiş, resmi olarak iki çocuk babası.

"Kahretsin Greer, bunu sen mi yaptırdın?"

İkimiz de çörek kamyonuna bakıyoruz, Stevie Greer'a onu öldürmesine on saniye kalmış gibi bakıyor. Avuçlarını havaya kaldırmış, masum görünmek için elinden geleni yapıyor, ama öyle olmadığına hiç şüphem yok.

"Ben mi? Asla mı?" Adam kirpiklerini kırıştırıyor ama kadın bunu yutmuyor ve ben de onu suçlamıyorum.

Rosie başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Stevie'nin bir cesedi gömmesine yardım etmek zorunda kalmadan önce geri dönmeliyim."

"Bunu yapar mısın?"

"Bir kalp atışında." Rosie masadan kalkıyor ama uzaklaşmak için bir hamle yapmıyor. "Bana her şeyi açıkladığın için teşekkürler. Carl'ın nasıl bir baş belası olduğuna dair daha fazla hikâye dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Size gizlice dışarı çıktığı ve komşum Bayan Drake'in onu G-string bikiniden başka bir řey giymeden geri getirdiğı zamanı anlatana kadar bekleyin. Seksen yaşında." Bunu dūřününce bile ürperiyorum.

Rosie gülüyor. "O zaman bu bir randevu."

Donut kamyonuna geri dönmeden önce bana küçük bir el sallıyor ve itiraf etmekten utanıyorum ki tüm bu süre boyunca onun kıkını izliyorum. Yani, gerçekten suçlanabilir miyim? Özellikle de elbise sanki onun için özel olarak üretilmiş gibi tüm kıvrımlarını sararken?

Tekrar içeri girmek üzereyken bir şey fark ettim.

"Hey, Ro!" Arkasını dönüyor, kaşları sessiz bir soruyla kalkmış. "Gidiyor musun?" Başını yana eğiyor. "Cadılar Bayramı partisi."

Lütfen evet de.

"Emin değılim." Sıratarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ona doğru yürüyüp parmak uçlarımin arasında hissedebilmek için saçını tekrar çözmemek için kendimi zor tutuyorum. "Belki."

"O zaman belki orada görüşürüz."

O küçük gülümseme mi? Tam bir ışıltıya dönüşür. Belki de bu parti o kadar da kötü olmayacak.

8
ROSIE

RoPlaying: Sonunda o adamla konuştum.

ShootsAndScores: Öyle mi? Nasıl geçti?

RoPlaying: Güzel. Gerçekten iyi aslında. O şekilde ayrılmam için bana tamamen mantıklı bir sebep verdi.

ShootsAndScores: Ve sen ona inanıyor musun?

RoPlaying: Bunun için deli olabilirim ama istiyorum. Onu tanısaydınız anlardınız. O gerçekten çok tatlı bir adam, bu yüzden anlayabiliyorum.

ShootsAndScores: Güzel. Bunu çözdüğünüze ve iyi şartlara geri döndüğünüze sevindim.

RoPlaying: Ben de.

RoPlaying: Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim.

ShootsAndScores: Ben mi? Neden?

RoPlaying: Kendini açıklaması için ona bir şans vermem konusunda beni ikna ettiniz. Evet, bunun için teşekkürler.

ShootsAndScores: O zaman bir şey değil.

RoPlaying: Sen iyi bir arkadaşsın.

İki dakika geçmesine rağmen cevap vermeyince ekranımı kapatıp telefonumu cebime geri koyuyorum. Aşk acısı çeken bir aptal ya da gezegendeki en saf insan olabilirim ama Fitz'in beni Slapshots'ta terk etme gerekçesi gelmiş geçmiş en tatlı şeydi.

Çok...*Fitz*'di.

Karanlıktan korkan kedisini kurtarmak için gitti çünkü onun korkmasını istemedi mi? Elbisemin altında bir çakmak tutuyor da olabilirdi çünkü yemin ederim külotum eriyip gitti.

"Oooh. Külot eritici bir şey düşünüyormuş gibi görünüyorsun. Söyle Ben."

Stevie kollarını yanımdaki tezgâha dayıyor. Sabah telaşı Gitti ve saat 11'de insanlar öğle şekerı komasına gırene kadar yapacak bir şeyımız kalmadı.

"Fitz, karanlıktan korkan ve ekmeğın üzerine oturmayı seven dişi kedisini kurtardı ve adını Carl koydu ve eminim ki bu onu yaşıyan en güzel adam yapıyor."

Stevie bir şey söylemeyince ona bakıyorum. "Az önce ne dediğimi duydun mu? Fitz rescu-"

"Ne dediğini duydum. Dün bana aynı hikayeyi anlattığınızda söylediklerinizi de duydum."

"Peki neden bayılmıyorsun?"

"Oh, öyleyim, çünkü bu çok tatlı bir şey, ama aynı zamanda erkeğınızı süzmek de istemiyorum."

"Benim adamım mı?" Alay ediyorum. "O *benim erkeğim* değil."

"Ama olabilir." Kaşlarını birkaç kez aşağı yukarı oynatıyor. "Belki bu gece partide bile."

"Ah, parti. Hala gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum."

"Ne!" diye patladı. "Tabii ki gidiyorsun. *Gitmek zorundasın*."

Gitmek zorunda değilim ama içimden bir ses gitmek istemiyor dersem yalan söylemiş olurum. Fitz gitme fikrimden heyecan duymuş görünüyordu ve bu da *beni* gitme fikri konusunda heyecanlandırdı. Ve kim bilir? Belki de bu bizim şansımız olabilirdi. Gürültülü bir parti, akan içkiler, gerginliği azaltmaya yardımcı olacak bir şey.

"Kostümüm yok," diye yakınıyorum.

"Sadece akış kıyafetini giy. Kimse sen olduğunu anlayacak değil ya. Kimse senin yayın yaptığını bilmiyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Kimseye söylemedim."

Yaptığım şeyden utandığım için değil, çünkü utanmıyorum. Sadece doğal olarak herhangi bir sohbettede gündeme gelmedi. Ayrıca, insanlar bana bunu neden yaptığımı sorduklarında, bunun okul için ödeme yapma yönünü açıklamaya hazır olduğumdan emin değilim çünkü o zaman *neden* geri döndüğümü açıklamam gerekecek. Henüz Scout'a bu bilgiyi vermeye hazır değilim.

"O zaman bunu giy. Seksi ve eğlenceli. *Ve* sahip olduğun inanılmaz kıvrımları ortaya çıkarıyor." Omzunu benimkine çarpıyor.

Eskiden kıvrımlarımdan utanırdım. Göğüslerimin büyük olmasından ve kışımın restoranlarda koltukların üzerine taşmasından nefret ederdim. Özellikle de her eğildiğimde karnımda oluşan kıvrımlardan ve cildimi kaplayan çatlaklardan nefret ederdim. Bol kıyafetler ve spor şortları giydiğim, üzerime yapışan bir şey olmaması için elimden gelen her şeyi yaptığım bir zamanı hatırlıyorum.

Sonra, Levi ile olanlardan ve bir daha asla o uysal küçük kız olmayacağıma yemin ettikten sonra, cesurca bir şey yaptım - aslında benim bedenimde olan bir tişört giydim. Elbette üzerimde hala sarkık basketbol şortum vardı ama bu benim için büyük bir başarıydı. Zaman aldı ama sonunda vücudumu göstermeyen bir şey giymenin yanlış geldiği bir noktaya geldim. Şimdi ise giydiklerimle gurur duyuyorum, yuvarlanmalarım ve her şeyimle.

"Ne giyersen giy, Fitz'in ağzının suyu akacak, bunu biliyorum." "Peki ya bu partiye gelirim ve beni tanımazsa ve
Sonra da bütün geceyi konuşmadan ya da birbirimizin yanında garip davranarak mı geçireceğiz?"

"Fitz'in garip davranacağına hiç şüphem yok çünkü o sevimli utangaç çocuk tam da böyle biri, ama senin öyle olmayacağını biliyorum. Tam bir film anı olacak: içeri ateşli bir şekilde gireceksin, müzik dramatik bir şekilde duracak, sonra seni göreceksin ve birbirinizin kollarına atılacaksınız ve Lowell'dan odalarından birini kullanmasını isteyeceksiniz."

"Onun odalarından biri değil," diye hatırlatıyorum. "Kiralık bir oda."

"Daha da ateşli çünkü odayı dağınık bırakma konusunda endişelenmene gerek yok. Aslında, belki Greer ile gizlice kaçabilirim..." Kafasında çarklar dönmeye başlar ve onu bir odaya çıkarmanın yollarını çoktan planladığından hiç şüphem yok - çok çalışması gerekmeyecek. Greer ona kafayı takmış durumda ve kim izlerse izlesin bunu göstermekten çekinmiyor.

Kendini bir silkeliyor. "Her neyse, olacak olan bu.
Bu sözlerimi bir kenara yazın."

"Oh, evet, şimdi nefesimi tutmaya başlayacağım." Gözlerimi deviriyorum. "Yapmamız gereken işler yok mu?"

İnliyor. "Evet, ama bunu yapmak istemiyorum. Burada çalışmaktan nefret ediyorum." "Peki neden çalışıyorsun?"

Dudaklarını birkaç kez ileri geri çevirip, "Çünkü kolay ve bazen kolay güzeldir. Ama benim asıl istediğim başka bir şey yapmak, hatta belki öğretmenlik yapmak."

"Öğretmen mi olmak istiyorsun?"

"Sanırım öyle." Alt dudağını ısıtıyor. "Sence bu çılgınca mı?" "Ne? Hayır! Bence harika bir fikir! Yani, onlar trajik bir şekilde

Az maaş alıyorsunuz, o yüzden bu kısım berbat ama bence sizin için iyi bir seçim olur."

"Gerçekten mi? Çünkü ben de istiyorum. Macie ile kötü bir iş çıkardığımı düşünmüyorum, bu yüzden başka çocuklarla çalışmak eğlenceli olabilir."

"Bence bu senin için mükemmel bir iş."

İşte bu, Rosie. Bu Stevie'ye kendi fırını açmak istediğini anlatman için bir şans.

"Ve bu *senin* için mükemmel bir iş, biliyorsun. Scout'un da benim de sana yeterince söylediğimizi sanmıyorum ama burada yaptıklarını, ona yazarlık hayallerini gerçekleştirmesi için yer açmanı gerçekten takdir ediyoruz. Bunun anlamı çok büyük ve *sen* de bizim için çok şey ifade ediyorsun."

Ağzından çıkan her kelimedede suçluluk duygusu içimi daha da kemiriyor. Burayı seviyorum. Scout'u seviyorum ve Stevie'yi de seviyorum ama çörek yapmak benim hayalim değil. Daha fazlasını yapmak istiyorum. Daha fazlasını yapmak istiyorum. Hatta bazı etkinlikler için yemek bile hazırlayabilirim.

Stevie'ye bunu şimdi söyleyemem, benim hakkımda bunca inanılmaz şey söylemişken olmaz. Bu onu sadece üzecektir.

"Teşekkürler," diyorum onun yerine. "Siz ikiniz benim için de çok şey ifade ediyorsunuz."

Gülümsüyor, sonra tekrar omzuma vuruyor. "Pekâlâ. Bu kadar saçmalık yeter. Tüm havalı iş adamları öğlen kafeinleri için gelmeden önce burayı hazırlayalım, böylece erken çıkıp bu geceki partiye hazırlanabiliriz."

Gitmemi istediğinden beri ilk kez partiyi dört gözle bekliyorum çünkü Fitz'in de orada olacağına dair bir his var içimde ve bu gece ona ne hissettiğimi söylemeyi planlıyorum.

"Harika. Artık partiye araba kullanmak yerine Uber'le gelen, çünkü gergin olan ve evinden çıkmadan önce üç tek atan tuhaf kişi benim."

"Hanımefendi, burası bir Uber, günah çıkarma yeri değil ve almam gereken başka araçlar var."

Çekiniyorum. "Doğru. Özür dilerim," diyorum şoförüne. "Yolculuk için teşekkürler. Beş yıldız."

Kapıyı itip eski Honda Civic'ten inerken adam, "Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı.

Kapıyı kapattım, arabadan indi ve bir an için sırf bu yüzden bir yıldız kırmayı düşündüm ama bunu *gerçekten* hak etmediğini biliyordum. Yani, arabasının arkasında oturup tam on dakika boyunca kendi kendime mırıldandım.

Ona beş yıldız ve yüklü bir bahşış veriyorum, ardından ShootsAndScores ile mesajlarımı tekrar okumak gibi aptalca bir şey yapmadan önce telefonumu çantama geri koyuyorum. Hâlâ cevap vermemişti ve nedense bu durum içime sinmiyordu.

Elimden geldiğince bunları bir kenara bırakıp şimdi ve buraya odaklanıyorum - şu lanet olası Cadılar Bayramı partisine. Hiçbir zaman büyük bir parti insanı olmadım ve bu seferki karnımda kelebekler uçuşuyor çünkü ne bekleyeceğimden emin değilim. Fitz benim gelmem konusunda heyecanlı görünüyordu ama keşke nedenini bilseydim. Arkadaş olarak mı? Potansiyel olarak daha fazlası olarak mı? Bilmiyorum ve bilmemek beni öldürüyor.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyorum.

Lowell'in parti için kiraladığı geniş malikaneye bakıyorum. Müziğin sesini buradan duyabiliyorum ve içeri girdiğimde ortalığın karışacağını biliyorum. Yani, bir grup profesyonel hokey oyuncusu var; ortalığı sakın tutmalarıyla tanınmazlar.

Bir nefes veriyorum, eteğimi yukarı çekiyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum - zaten kimse beni duyamazdı - ve kapıyı iterek açıyorum. Hoparlörlerden hangi rap şarkısı yükseliyorsa onun gümbür gümbür bas sesiyle hemen saldırıya uğruyorum. O kadar yüksek ki göğsümde *hissedebiliyorum* ve geldiğime şimdiden pişmanım.

Partiye katılan grupların arasından geçerken "Bu hiç bana göre değil," diye mırıldanıyorum.

Çok fazla insan var, takımdakilerden çok daha fazla, bu kesin. Hepsi dans ediyor ya da konuşuyor, hatta bazıları öpüşüyor. Tam olarak bir grup seksi hokey oyuncusunun olduğu bir partinin nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi - saf kaos.

"Hey! Başardın!"

Döndüğümde Stevie'nin bana doğru yürüdüğünü görüyorum, her iki elinde de siyah ve turuncu bir fincan. Tepeden tırnağa *Karlar Ülkesi*'ndeki Elsa gibi giyinmişti. Beni kucaklıyor ve bu gece bir şeyler içmiş olan tek

kişinin ben olmadığımı anlaşıyor. Ondan yayılan içki kokusunu alabiliyorum.

"Harika görünüyorsun!" diye kulağıma bağılıyor ve bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Fitz buna bayılacak." Arkasındaki odayı işaret ediyor. "O içeride bir yerde. En son gördüğümde kanepede parti bozanlık yapıyordu." Alt dudağını dışarı çıkarıyor ve ben gülüyorum.

"Sen de harika görünüyorsun. Peruğuna bayıldım." Omzunun üzerinden sarkan örgüyü parmaklıyorum.

"Harika değil mi? Greer daha sonrası için şimdiden planları olduğunu söyledi, dizlerimin üzerinde olduğum ve onun krallığını ele geçirmeye çalışmak yerine bana şaplak atacak kötü adam olduğu kirli bir Disney versiyonunu canlandırmakla ilgili bir şey ve sabırsızlanıyorum." Gözleri genişliyor. "Aman Tanrım, bunu söylememişim gibi davran. Sarhoşum."

"Söylemiyorsun," diye takılıyorum. "Diğer herkes nerede?"

Evin diğer tarafına doğru başını sallıyor. "Birçoğu orada. Bazıları mutfakta, birkaçı da bodrumda. Sanırım strip poker oynuyorlar. Bilmiyorum. Oh!" Bileğiyle alnına vuruyor ve bardağında ne kadar alkollü içecek varsa kenara dökülüyor. Üzerine bulaştıysa bile umurunda değil gibi görünüyor. "Neredeyse unuttuyordum. Telefonunuza ihtiyacımız var."

"Telefonum mu?"

"Evet. Kurallar böyle, doğrudan Lowell'ın ağzından. Telefon yok çünkü bu kanıt demek ve işler ters giderse kaptan olarak başı belaya girecek olan o."

"Tamam..." Getirdiğim küçük çantayı karıştırdım, sonra uzattım.

Telefonu kapının yanındaki, zaten diğer cihazlarla dolup taşan bir kovaya atıyor, sonra da bana doğru eğiliyor. "Lowell'a söyleme ama telefonum kesinlikle yanımda. Bir çocuğum var, kahretsin! İyi olup olmadığını bilmek zorundayım."

Dudaklarımı kıvrır gibi yapıyorum. "Tek kelime etmeyeceğim."

Göz kırpıyor ve kalçasıyla bana vuruyor. "Hadi gel. Gidip herkese ne kadar seksi göründüğünü gösterelim."

Ona başımı sallayarak yol göstermesine izin veriyorum.

"Hey, çocuklar, Rosie geldi!" diye anons ediyor odadakilere. Önümdekini gördüğümde olduğum yerde kalakalıyorum. "Bu... Bu Collin'in kızı mı?"

Stevie yüksek sesle kahkaha atıyor ve müzik arka tarafta biraz daha sessiz olduğu için hemen hemen herkesin dikkatini çekiyor.

"Çok güzel, değil mi?" diyor Harper, başının üstündeki maskeye bakılırsa Michael Myers gibi giyinmiş. Kocasının açıkta kalan yanaklarını tokatlıyor.

"Hey!" Collin dönüp ona ters ters bakıyor. "Sana bu konuda ne demiştim, kadın?"

"Senin karın olduğumu ve yasal olarak kışına şaplak atmaya hakkım olduğunu mu?" diye meydan okuyor.

Başını sallıyor, kızmış gibi yapıyor ama kızın onu süzmesinden hoşlandığı belli.

"Bekle. Eğer sen Michael'san, o zaman o..."

"Laurie Strode, *Cadılar Bayramı II'den*. Bunlardan birine ilk kez geldiğimizde o Michael gibi giyinmişti, ben de Laurie olmuştum. Bu yıl değiştiririz diye düşündüm." Omuz silkiyor. "Neden hastane önlüğünün altına iç çamaşırı giymemekte ısrar ettiğini anlayamıyorum."

"Çünkü *komik*." Collin karısına gözlerini devirir.

Sahte bıçağını ona doğru tutuyor. "Devam et, bebek bakıcısı. Seni keseceğim."

"Ve kaçacağım. Benim işim bu."

"Yemin ederim bu onlar için bir ön sevişme ve hepimiz buna tanık olmaya zorlanıyoruz," diye homurdanıyor Rhodes tezgahın diğer tarafından.

Onu kostüm içinde gördüğümde şok oldum ama Ryan'la birlikte kimin kılığına girdiklerini fark ettiğimde çok anlamlı geldi.

"Güzel ve Çirkin, ha?"

Ryan fincanının kenarından sırtıyor. "Bize tam uyuyor, değil mi?"

"Bayıldım," dedim ona ve gerçekten de bayıldım. O büyük, yaralı ve huysuz bir adam ve o da YouTube'un güzellik kraliçesi ve şu anda büyük bir makyaj şirketiyle kendi serisini başlatmak için görüşmeler yapıyor. Tam onlara göre.

Grubun geri kalanının kostümlerini kontrol ediyorum. Smith ve Emilia Büyük Kötü Kurt ve Kırmızı Başlıklı Kız olarak giyinmişler, ki bu onlar için uygun görünüyor. Evde yeni bir bebek varken onları burada gördüğüme şaşırsam da, Hollis ve Lowell'ın Freddie Mercury'nin iki farklı versiyonu gibi giyinmiş olmalarına ve "We Are the Champions" şarkısını söylemeye saniyeler kalmış gibi görünmelerine bayılıyorum. Yeni çocuk Ford, Han Solo gibi giyinmiş (sanırım ismiyle bir oyun) ve kız arkadaşı da Prenses Leia. İkisini de henüz çok iyi tanımıyorum ama kamyonu yeni yüzlerin gelmesi beni heyecanlandırıyor.

Stevie'nin kostümünü gördükten sonra Scout'un Anna gibi giyinmiş olmasına şaşırmadım, Miller'ın Kristoff gibi giyinmiş olmasına da şaşırmadım. Ama beni asıl etkileyen, çok ama çok huysuz görünen Greer'in burnu oldu.

"Ne?" diye hırlıyor bana.

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, gülmeyi reddediyorum, çünkü ondan biraz korkuyorum.

"Hiçbir şey. Seni seviyorum çünkü-" Kelime kahkahayla bitiyor çünkü daha fazla tutamıyorum kendimi. "Gerçekten mi? Toparlayabildiğinin en iyisi bu mu?"

Bana ters ters bakıyor. "Kapa çeneni. Ben çok iyi bir Olaf olurum, çok teşekkür ederim."

Burnuna havuç takmış, tam bir kardan adam kostümü giyiyor. Gülünç görünüyor ve ben buna bayılıyorum.

"Harika görünüyorsun," diyorum ona, dürüstçe konuşarak. O koca huysuzu mutsuz görmek gerçekten hoşuma gidiyor.

"Öyle değil mi? Daha sonra havucu bulmaca oynayacağız."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Greer, burnunun kenarını çimdikledikten sonra içkisini bırakıyor. Kollarını Stevie'nin beline doluyor. "İşte bu kadar."

"Oooh, şimdi mi başlıyoruz?" Onu kot pantolonundan yakalıyor. "Uzun ve sert bir şey buldum!"

Onu mutfaktan çıkarırken herkes gülüyor.

"Lütfen kimse bunu ona karşı kullanmasın. O sık sık içki içmez," diyor Scout kız kardeşini savunmak için.

Elimi kaldırıyorum. "Beni yargılamayın. Ben de içkimi çok iyi tutamam."

İşte tam da bu yüzden ayrılmadan önce üç kadehte durdum ve bu gece dudaklarıma bir damla daha alkol değmesine izin vermeyeceğim. Fitz'le karşılaşma ihtimalime karşı tamamen yok olmamayı tercih ederim.

"Peki, kostümün ne?" Scout soruyor.

"Oh." Kıyafetime bir göz attım. Canlı yayınlarım için giydiklerimden çok da farklı değil. Her zamanki iç çamaşırlarımı uzun, ipeksi, siyah bir etekle eşleştirmiştim ve yırtmacı tehlikeli bir şekilde kalçamın üzerinde duruyordu. "Emin değilim. Sadece bir şeyler uydurdum."

"Tanıdık geliyor," diyor üzerinde sadece forması olan Hayes, gözlerini kısmış beni süzerken.

Omuz silkiyorum, akşamlarımı ne yaparak geçirdiğimi bilmemesini umuyorum.

"Şey, çok şirin. Üstünü sevdim. Keşke ben de böyle bir şey giyecek kadar cesur olsaydım."

"Benim için her zaman yapıyorsun, bebeğim." Miller onun başına bir öpücük konduruyor. "Yatak odamın zeminine düşmeden önce uzun süre açık kalmıyor."

"Miller!" diye tıslıyor.

Hiç üzgün görünmüyor.

Belki kanepedeki yerini bırakıp bize katılmaya karar vermiştir diye gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum ama herkes kostüm giydiği için kim olduğunu anlamak zor. Yemek odasına ve ikinci oturma odasına göz gezdiriyorum ve bir köşede durmuş bana dikkatle bakan birini görünce tökezleyerek geri çekiliyorum.

Tanıdığım herhangi bir şey gibi giyinmemiş, basit siyah bir takım elbise ve benimkine benzeyen bir maske takıyor, sadece renkleri ters. Gözleri içimde bir delik açıyor, sanki istese de başka tarafa bakamazmış gibi ve açıkçası ben de bakmasını istemiyorum.

Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Sanki onu tanıyor olmalıyım.

Biri geçer ve onlar bölgeyi temizleyene kadar yabancı gitmiş olur.

Huh. Tuhaf.

"Hey, sanırım Fitz'in şu odaya girdiğini gördüm," diyor Collin, az önce baktığım yönü işaret ederek. "Biri gidip onun antisosyal kıcını alsın ve buraya getirsin."

Ne yaptığımı fark etmeden önce kendimi "Ben yaparım" derken buluyorum.

Aman Tanrım, daha açık olabilir miyim?

Gönüllülüğüm karşısında şok olan biri varsa bile bunu belli etmiyor.

Kalabalığın içinde yolumu bulmaya, odanın her yerinde hareket eden sarhoş bedenlerden kaçınmaya çalışıyorum. Sonunda Collin'in işaret ettiği yere geldiğimde, Fitz'i görür görmez tanıyorum.

Bir kolunu tavandan tabana pencereye yaslamış, karanlık avluya bakıyor. Bir eli cebinde ve buradan bile düşüncelere dalmış olduğunu anlayabiliyorum. Yaklaştığımda beni fark etmesini beklemiyorum, ama duruşundaki değişim açık - burada olduğumu biliyor.

Bana doğru dönüyor, yüzüne yayılan bir sırıtiş, midemin her türlü taklayı atmasına neden olan o dişsiz gülümsemeyi gösteriyor. Taktığı altın ve siyah maske hareketle birlikte kayıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Çok sevdiğim taze keten ve biraz lavanta kokusu bir anda burnuma çarpıyor ve kendimi güvende ve rahat hissetmemi sağlıyor.

Bir adım daha atıyor. Sonra bir adım daha.

Ve aniden, sadece birkaç santim uzağımda. O kadar yakındı ki, eğer hareket edersem

Birazcık, dokunmuş oluruz ve ben gerçekten dokunulmak istiyorum.

Bana doğru eğiliyor, nefesi kulağıma gıdıklıyor. "İyi akşamlar, Ro." İki kelime... Tüm söylediği bu. Tek söylemesi *gereken bu*.

Ve bu partiden onu benim yapmadan ayrılmamın mümkün olmadığını kesinlikle biliyorum.

OceanofPDF.com

RoPlaying: Sen iyi bir arkadaşsın.

Daha önce gönderdiğinden beri mesajını en az elli kez okudum.

Ben iyi bir arkadaş değilim. Aslında, gelmiş geçmiş en kötü arkadaşım. Ona yalan söylüyorum. Aylardır ona yalan söylüyorum, hem de birden fazla şekilde. İyi bir arkadaş bunu yapmaz. İyi bir arkadaş dürüst olur. Ona yaklaşıp şöyle derler: *"Hey, yayınlarını izlemek hoşuma gidiyor. Seninle gurur duyuyorum."* İyi bir arkadaş kesinlikle duşta sikine uzanmaz, arkadaşının son yayını sırasında giydiği dantelli bluzu düşünüyordu.

Ama daha bir saat önce bu aptal parti için hazırlanırken yaptığım şey tam olarak buydu. Sonrasında kendimi çok kötü hissettim ve bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim, ama Rosie'nin benden sadece yüz metre ötede tamamen RoPlaying takımıyla durduğunu görünce, bunun tutamayacağım bir söz olduğunu biliyorum.

İnanılmaz görünüyor. Göğüsleri yukarı doğru itilmiş, yaptığı her hareketle dantelli büstiyerinin üstünden dökülmekle tehdit ediyor. Ya eteğindeki o lanet yarık? Neredeyse vücuduna boyanmış olan mı? Onu yırtıp atmak ve ona çok ama çok yaramaz şeyler yapmak istiyorum.

Odanın karşısına geçip elini tutmamak ve onu çekip götürmemek için kendimi zor tutuyorum.

Greer'in söylediği bir şeye gülüyor, sonra kız arkadaşını belinden tutup grubun geri kalanından uzaklaştırmasını izliyorum.

"Fitz!" diye seslendi bana. "Rosie burada. Seni becermek istiyor."

"Lanet olsun. Kapa çeneni, Stevie."

"Ne?" Omuz silkiyor. "O da kesinlikle onu becermek istiyor. Sadece bunu şimdiden yapmaları gerekiyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Greer. Bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Boş ver onu. O-"

"Sıvalı mı? Anlayabiliyorum."

Sırıttıyor, sonra başını daha da yaklaşıttırıyor. "Ama gerçekten yalan söylemiyor. Rosie senden çok hoşlanıyor ve bunu görmenin o kadar da kötü bir şey olacağını sanmıyorum."

nereye gittiğini."

Daha bu yılın başlarında asla ama asla aşık olmayacağına yemin etmiş bir adamın bunu söylemesine şaşırarak geri çekiliyorum.

Omuz silkiyor. "Ben değiştim," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Ayrıca, aşık olmak eğlencelidir."

"Kız arkadaşın zil zurna sarhoş ve saat daha dokuz bile değil."

"Evet, ama böyle olduğunda çok tatlı oluyor. Ayrıca, aramızda kalsın, buzun üzerinde gerçekten gevşeyebilirsin. Çok sıkısın."

"Bu sezon zaten beş golüm var." "Doğru, ama on tane atabilirsin."

Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım. Rosie'nin pantolonuna girmeye çalışmayacağım çünkü bunun daha iyi hokey oynamama yardımcı olacağını düşünüyorum."

"O zaman yapma, ama en azından pantolonuna girmeye çalış çünkü gerçekten istiyorsun ve siz iki salağın yaptığı bu lanet dansı izlemek yorucu olmaya başladı. Belli ki senden hoşlanıyor."

Hâlâ ayakta durduğu ve diğerleriyle konuştuğu yere bakıyorum. Pembe peruğunu ve maskesini takıyor ve gerçek yüzünü görebilmek için yanına gidip ikisini de çıkarmak istiyorum.

Rosie'yi severim. Ondan bir süredir hoşlanıyorum, yayınından haberim olmadan çok önce bile. Hiç şansım olduğunu düşünmemiştim ama şimdi.

"Sence?"

"Dostum, *biliyorum*. Bu konuda bana güven."

Stevie başını Greer'ın omzuna yaslar. "Jacob..." Adını inliyor ve Greer'ın gecenin geri kalanını onunla birlikte banyoda oturarak geçireceğini hissediyorum.

İç çekiyor ama bu, kulağa tatlı gelen o iç çekişlerden biri.

"Onu yukarı çıkarmam gerek. Sadece..." Omzunun üzerinden fırıncıya bakıyor, sonra tekrar bana. "Sakın berbat etme, dostum. O çörekleri gerçekten çok seviyorum."

"Hey! Donutlarını ben yaparım. Fitz'i çörek için pazarlamana gerek yok. Ben de en az onun kadar iyi yaparım. Kimi kandırıyorum? Çörek yapmaktan nefret ediyorum. İşimde berbatım."

Stevie'nin sarhoş saçmalıklarına kıkırdıyorum. "Git onunla ilgilen."

Greer kız arkadaşını kollarına alır ve merdivenlerden yukarı taşır.

Tam yerimden kalkmak üzereydim ki gözüme bir şey çarptı.

Rosie.

O tarafa bakıyor. Hayır, çiz onu. *Bana* bakıyor.

Yeşil bakışları bana kilitlenmiş durumda ve istesem de uzaklaşamam, en derin, en karanlık sırlarımı arıyormuş gibi ruhuma bakarken olmaz.

Bir saat önce ne yaptığımı biliyor mu? Onu düşünürken elimi sikime doladığımı biliyor mu? Bana ne yaptığımı biliyor mu? Sahip olduğu gücü? Sahip olmasını *istediğim* gücü?

Bildiğini sanmıyorum çünkü eğer bilseydi, şu anda katıldığımız bu bakışma yarışmasını yapıyor olmazdık. Üst kattaki boş odalardan birinde olurduk ve ben de ona üzerimdeki etkisini, bu dar pantolonun içinde sikimin ne kadar acıdığını gösterirdim.

Yanına gidip onu kollarıma almak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce hareket etmem gerekiyor. Biri yanımdan geçtiğinde, bunu partiye sızmak için bir fırsat olarak kullanıyorum, sonra da büyük odaya doğru ilerliyorum.

Serinlemek için alnımı geniş arka bahçeye bakan dev pencerenin camına yaslıyorum. Lowell'ın buraları nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yok, ama hepimizin hem eğlenip hem de şık olabilmemiz için mükemmel bir inziva karışımı.

Birkaç derin nefes alıyorum, aletimle tekrar konuşmaya ve kontrol duygusunu yeniden kazanmaya çalışıyorum. Bu nafile bir çaba, özellikle de onun odaya girdiği anı *hissettiğim*de.

Gözlerimi penceredeki yansımaya odaklıyorum ve o kalabalık alanı tararken izliyorum -her zaman izliyorum-. Aradığı kişinin ben olduğumu zaten biliyorum, bu yüzden gözleri bana geldiğinde, dudaklarının köşelerinde oynayan küçük gülümsemeye şaşırıyorum.

Odaya giriyor. Zaten çok yüksek olan o yarık onunla birlikte hareket ediyor, tehlikeli bölgeye dokunana kadar yukarı ve yukarı çıkıyor... başka kimsenin görmesini istemediğim bölge.

Kendi kendime bunun onun iyiliği için olduğunu söyleyerek dönüp iki elimi de ceplerime sokuyorum ve yüzüme yavaş bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum. Kendimi durduramayıp ona doğru bir adım atıyorum ve tüm dünyadaki en sevdiğim koku duyularıma çarpıyor.

Çilek.

Başka bir adım.

Hareket etmiyor. Beni durdurmaya çalışmıyor. Sanki odada sadece ikimiz varız ve bunun doğru olmasını ne kadar isterdim.

Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmadığında, sadece dokunmayacak kadar çünkü ona dokunursam öleceğimi biliyorum, eğildim

Böylece beni duyabilir ve "İyi akşamlar, Ro." diyebilir.

Nefesindeki kesiklik çok net ve kulağa hoş geliyor.

"Fitz," diye fısıldıyor.

Geri çekiliyorum, sanki onunla ilgili her şeyi ezberlememişim gibi gözlerimin dolaşmasına izin veriyorum. "İnanılmaz görünüyorsun."

Yanaklarına renk geliyor, yeşim taşı gözleri sözlerim karşısında sevinçle parlıyor. "Teşekkür ederim. Sen de hiç fena görünmüyorsun. Sen kim oluyorsun?"

"Kostümünü son dakikada hazırlayan bir adam."

Gülüyor. "Maskeni beğendim."

Teşekkürler. Seninkini hatırlattığı için seçtim. Ama ben

Bu.

"Bu Venedik."

Hadi canım, seni salak.

Sırıttıyor. "Söylemiyorsun."

Yanaklarıma yayılan sıcaklığı hissederek ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. Aklıma gelen tek şey: "Wright'ın kışını gördün mü?"

Gözlerini iki kez kırptırıyor, sonra içinden yüksek sesli bir kahkaha yükseliyor. "Ne yazık ki öyle. Aslında kimi kandırıyorum ki? Harika bir kış. Bunda talihsiz bir şey yok."

Wright'ı bulup ona bu pisliği örtmesini söylemek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum ve bunu yapmamak için kendimi fiziksel olarak çimdiklemek zorunda kalıyorum.

"Bence Olaf rolündeki Greer favorim olabilir," diyor sırtarak.

"Ona sıcak bir şekilde sarılmayı teklif ettim ve bana yumruk attı."

"Bu tam Greer'a göre. Herkesin bu konuda onunla dalga geçmesi ve Stevie'nin kafayı bulması yüzünden onu uzun, çok uzun bir gece bekliyor."

"Güzel. Pislik herifin hak ettiği cezayı buldu." "Zavallı Stevie."

"*Cesur Stevie.*"

Rosie güler. "Doğru söyledin. Onun huysuzluğuna nasıl katlanıyor bilmiyorum ama çok hoşuna gidiyor. Hatta bana havucu bulma oyunu oynamaya gittiklerini söyledi."

Başımı salladım. "Biraz fazla içti. Lafı açılmışken... Sana bir şey getireyim mi? Votka soda?"

"Biliyor musun, içkiyi bıraktığımı söylemiştim ama sanırım şu anda bir tane içebilirim."

Bana mı söylüyorsun?

Elimi sırtına koyup onu köşedeki barmene doğru yönlendiriyorum. Lowell bu tür şeylerde her zaman elinden geleni yapar ve evin etrafında yaklaşık altı farklı bar vardır.

Kendime bir bira, Rosie'ye de votka soda ısmarlıyorum. "Hatırlamışsın," diyor.

Tabii ki hatırladım. Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum.

Barmen içkilerimizi bize uzatıyor ve biz de kenara çekiliyoruz.

"Carl nasıl?" diye soruyor ben daha aklımdan geçenler gibi aptalca bir şey söyleyemeden. "Son zamanlarda kendini kilere kapattı mı?"

"Daha da kötüsü, ben yiyecekleri getirirken yine gizlice çıktı ve koridorun sonundaki komşum Bayan Drake'in dairesine gitti."

"Ah. Komşun Carl'ı sevmiyor mu?"

"Carl'ı *seviyor*. Sorun şu ki komşum da dairesinde çıplak dolaşmayı seviyor. Bu yüzden, bok kafalı kedimi almaya gittiğimde..."

"Büyükannemi çıplak gördün mü?" Yüzünü buruşturuyor.

"Ne yazık ki. Ve Wright'ın aksine, ben çok ciddiğim *maalesef*."

Rosie gülüyor, sonra avucuyla yanağıma birkaç kez vuruyor. "Seni zavallı şey seni. Travma mı geçiriyorsun? Bayan Drake ve seksi vücudunu unutman için seni öpmem mi gerekiyor?" Az önce ne söylediğini fark ettiğinde gözleri açılıyor ve elini ağzına kapatıyor. "Aman Tanrım. Bunu söylemediğimi farz et," diye mırıldanıyor parmaklarının arasından.

Bunu söylememiş gibi davranmak istemiyorum ve gerçekten de bunu yapmasını istemiyormuş gibi davranmak istemiyorum. Bunun hakkında çok fazla düşünmeden, kabaca yutkunduğunda kaçırmadan ona doğru adım atıyorum.

"Peki ya beni öpmeni istersem?"

Birkaç saniye geçti. Aslında çok fazla saniye.

Orada öyle uzun süre durup birbirimize bakıyoruz ki, haddimi aşıp her şeyi berbat ettiğimden eminim.

Ama sonra Rosie dilini dudaklarında gezdirip, "Hey, Fitz?" dedi.

Boğazıma takılan yumruyu yutuyorum. "Öyle mi?"

"Buradan çıkmak istiyor musun?"

Düşünmüyorum. Harekete geçiyorum.

Onu belinden tutup yanıma çekiyorum ve ikimizi de partinin içinden geçirip merdivenlerden yukarı çıkarıyorum. Bulduğum ilk kapıyı açıyorum.

Bir banyo. Bunu yapmak zorundayım, çünkü ağzını ağzımda hissetmek için bir saniye daha beklememe imkân yok. Onu içeri çekiyorum, sonra kapıyı arkasından kapatıp sırtını tahtaya bastırıyorum.

Kendimi onun vücuduyla aynı hizaya getirdiğimde nefesi kesiliyor ve bunun ne kadar sert olduğumu hissedebildiği için olduğundan hiç şüphem yok. Bunu istiyorum. *Onu* istiyorum. Aslında, bir şeyi daha fazla istediğim, bir şeyi bu kadar çok arzuladığım bir zamanı hatırlayamıyorum. Belki yedinci final maçındayken? Bilmiyorum ama bundan farklı hissettirmişti. Bu daha fazlası gibi hissettiriyor.

Gözlerine bakıyorum, geniş ve pek çok soruyla dolu güzel yeşil gözlerine, ama aynı zamanda çok fazla şehvetle. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, bu anın tadını çıkarıyorum... gözlerindeki bu ateşli bakışın. Göz kamaştırıcı, yanakları biraz pembeyle renklenmiş, göğsü bana karşı ağır bir şekilde kabarıırken dudakları ayrılmış.

Bunu o da benim kadar istiyor.

Kimin kime önce yaklaştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim dudakları dudaklarıma değdiği anda kesinlikle bittiğim. Ağzı yumuşak ve tatlı, sanki beni bulmaya gelmeden önce bir iki parça şeker atıştırmış gibi.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdirdiğimde inliyor ve dudakları zahmetsizce açılıyor. Elleri saçlarıma dolanıyor, maskemdeki bağı buluyor ve çekiştirerek kurtarıyor. Maskeyi çıkarıp bir kenara koymama yetecek kadar ara veriyoruz.

"Tanrım, sana dokunmak için ölüyordum," diye fısıldıyorum dudaklarına, avuçlarımı kalçalarında gezdiriyorum, her bir santimini hissediyorum. Bu aynı anda hem cennet hem de günah ve şu anda bunun için cehenneme gitmeye tamamen razıyım.

"Bana dokunman için ölüyordum," diyor dudakları çenemin üzerinde gezinirken. Kulağıma gelene kadar çene çizgimi ısıyor, sonra lobu dişlerinin arasına alıyor ve beni acıtacak kadar sert ısıyor ve ben bunu hoş karşılıyorum.

Onu sıkıca kavriyorum, kendime çekiyorum, devam etmesi için yalvarıyorum ve o da devam ediyor. Beni nazıkçe ısıyor, sonra dilini az önce dişlerini geçirdiği her yerin üzerinde gezdiriyor. Kulağımın hemen altındaki o noktaya vurduğunda inliyorum ve o da bunu kaçırıyor.

"Ro... çilek gibi kokuyorsun." Burnumu boynuna dayadım. "Çileklere bayılırım."

"Biliyorum." Beni tekrar öpüyor. "Onlar senin favorin."

"Sen benim favorimsin."

Ağzını başka bir öpücükle yakalayıp dilimi içine soktuğumda bana karşı sırıtıyor. O da beni hararetle öpüyor, takım elbisemin ceketini çekiştirip beni kendine yaklaştırıyor. Aşağı uzanıp eteğini yumruklarımın arasına alıyorum, bacaklarının arasına bir dizimi bastırabileceğim kadar yukarı kaldırıyorum, bana daha fazla çalışma alanı sağlayan yüksek yırtmaç için şükrediyorum.

Kalçamla temas ettiği anda inliyor ve ona en uygun açığı bulmaya çalışarak bana karşı sallanmaya başlıyor. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, avuçlarımın altında ne kadar yumuşak olduğunu seviyorum ve parmaklarım giydiği dantelli koyu mor büstiyerin tepesine gelene kadar durmuyorum. Ancak o zaman öpüşmeyi kesiyorum.

Sessiz bir soruyla gözlerine bakıyorum. *Yapabilir miyim?*

Başını sallıyor, sonra parmaklarımın dantelli kumaşın kancasını açmaya çalışmasını izliyor. Üstünü çıkardığı anda ilk kez göğüs gören bir genç gibi ağzım sulanıyor. Memeleri büyük, kesinlikle bir avuçtan fazla ve meme uçları pembe dudaklarının tam tonunda. Onu öpmek istediğim kadar onları da öpmek istiyorum.

"Fitz..." diye yalvarıyor, muhtemelen burada durup ona bir melek gibi bakmamdan ve ona dokunmamı istememden bıkmış. "Lütfen."

Sesi gerginlikten başka bir şey olarak çıkmazken, onu istediği şeyden mahrum edemem.

Dudaklarımın arasında bir meme ucunu yakalıyorum, tatlı tomurcuğu ağzımın içine çekiyorum. İnliyor ve kalçalarını bana karşı daha sert... daha hızlı kaydırıyor. Onu tatmak için zaman ayırıyorum, neyi sevip neyi sevmediğini öğreniyorum. Dişlerimi kullanarak onu tahrik ettiğimde ellerini saçlarımın arasına sokup beni kendine doğru tutmasına bakılırsa bundan gerçekten hoşlanıyor.

"İhtiyacım var..." Dediğini duyuyorum ve tam olarak neye ihtiyacı olduğunu anlayarak geri çekiliyorum.

Onu belinden tutup sürüklüyorum, aynanın önüne koyuyorum ve arkasındaki yerimi alıyorum.

"Aminı parmaklamanı izlemek istiyorum Rosie," diyorum kulağına karşı. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Yüksek sesle yutkunuyor ve başını sallıyor. "Evet."

"İyi. Çok güzel. Külotunu çıkar ve cebime koy." Kıçını bana doğru bastırduğundan emin olarak eğildi ve onları aldı.

Doğrulduğunda, pantolonumun cebine soktu.

Parmak eklemlerini pantolonumun içinde kaya gibi sert olan sikime sürttüğünde tam olarak ne yaptığını anlıyorum. Temas edince tıslıyorum ve o da sırıtıyor.

"Şeytani," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor.

Sırtını bana yaslıyor ve bacaklarını açıyor, ben de uzun eteğini ellerimle tutup amı ortaya çıkana kadar yukarı çekiyorum. Kalçaları da tıpkı geri kalanı gibi kalın ve birbirine sürtünüyor.

Eminim kafama sarılınca inanılmaz hissederdim.

Öğrenmeye niyetliyim, ama bu gece değil. Bu gece izlemek istiyorum.

Malzemeyi tutuyorum ve ellerini vücudunda aşağı doğru kaydırmasını izliyorum, bu onun yayınlarında sayısız kez yaptığını gördüğüm bir şey. Benimle alay ediyor ve ben bunun her dakikasına bayılıyorum. Onu istediğim yere ulaşmak için zaman ayırırken ağzım tam anlamıyla beklentiyle sulanıyor. Sanki bu birikime ihtiyacım olduğunu *biliyor*.

Parmak uçlarını, düzgünce kesilmiş olan tümseğine gelene kadar her kıvrım ve çukurun üzerinde gezdiriyor. Ancak o zaman iki parmağını bacaklarının arasından geçiriyor, amını ayırıyor ve bana onu ilk kez görmemi sağlıyor.

Lanet olsun.

Islak ve pembe ve kesinlikle olması gerektiğini düşündüğüm her şey.

"Çok güzelsin," diyorum ona, sesimin cızırtılı çıkmasını umursamadan. "Lanet olası mükemmel."

Dudaklarında hastalıklı tatlı bir sırıtış beliriyor, sonra parmaklarını klitorisinin üzerinde kaydırıyor, iki parmağını içeri sokarken gözlerini benden ayırmıyor.

"Oh tanrım," diye mırıldanıyor kendini becermeye başlarken, elini aşağı doğru sürüyor ve klitorisini uyarmak için avucunu kullanıyor.

Mükemmel. *O mükemmel.*

Ona tam da bunu söyledim ve sözlerime iç geçirdi.

Gözlerimi bacaklarının arasında yaptığı şeyden kaldırıp yüzüne bakıyorum ve onu aynada bana bakarken bulduğumda şaşıyorum. Kendini izlemiyor. Benim onu izlememi izliyor ve yemin ederim bu onu daha da teşvik ediyor.

Parmak eklemlerim şu anda bembeyaz ve eteğinin ellerimde ne kadar buruşuk olduğu belli olmayacak ama umurumda değil. Önümde bu lanet tanrıça varken olmaz. Nefes alışları hızlandığında ve göğsü hızla hareket etmeye başladığında değil. Çok yakın ve ben onun parçalanışını izlemekten başka bir şey istemiyorum.

"Kendine gel, Ro. Amcığın parmaklarını sıkarken nasıl göründüğünü görmek istiyorum."

Sözlerim onu motive ediyor ve sadece birkaç vuruşla gözlerimin önünde patlıyor, vücudu kaskatı kesiliyor, dudakları aralanıyor ama beni etkileyen bu değil. Beni tamamen uçurumun kenarına gönderen şey bu değil.

Hayır.

Orgazmını atlatırken dudaklarından dökülen benim adım.

"*Ivan.*"

Bundan sonra olacıklardan utanıyorum. Bu kontrol edemediğim bir şey, daha önce hiç olmamış bir şey.

Pantolonuma boşalıyorum.

Kendini kontrol edemeyen bir genç gibi ben de onunla birlikte dağılıyorum, zevk dalgaları üzerime çökerken kendimi ona doğru bastırıyorum.

Nefesimi yeniden kazandığım anda onu kollarımın arasında döndürüyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum, onu tekrar tatmak için çaresizce. Bana karşı inliyor, ben nerede bitip o nerede başladığından emin olamayana kadar beni kendine çekiyor. Dudaklarını, çenesinden kulağına kadar öpüyorum, maskesi araya girene kadar gidebildiğim kadar uzağa gidiyorum. Ellerimi saçlarının arasına sokuyorum, kravatı arıyorum, dudaklarımı vücudundan hiç ayırmıyorum.

Parmaklarım nihayet ipin ucunu bulduğunda ona karşı "Bunu senden sıyrmanın nasıl bir his olacağını hep merak etmişimdir" diye mırıldanıyorum.

Kollarımda gevşiyor ve ben bunu anında hissediyorum. Gözlerine bakmak için geri çekiliyorum, onu incitecek bir şey yaptığımdan endişeleniyorum.

"Her-"

"Az önce ne dedin sen?" diye sertçe soruyor, o çok sevdiğim yeşil gözleri benim ela gözlerim arasında gidip geliyor.

"Dedim ki, ben her zaman..."

Kelimelerin geri kalanı dudaklarımda ölüyor çünkü biliyorum. *Biliyorum* amına koyayım.

Berbat ettim. Hayır, batırmaktan daha fazlasını yaptım. Bunu mahvettim. Tamamen mahvettim. Sahip olduğumuz her şansı yok ettim.

Beni itiyor ve geriye doğru sendeleyerek beni yolundan çekmesine izin veriyorum; bunu hak ediyorum. Ellerini saçlarında gezdiriyor, maskesini çıkarıyor ve bu gece ilk kez her şeyini görmeme izin veriyor.

"Sen..." Derin bir nefes çekiyor. "Fitz, beni *izliyor* musun?"

Yalan söyleyebilirdim. Bir şeyler uydurabilirim, bundan kurtulmanın bir yolunu bulabilirim. Ama içimde hiç mücadele yok. Bu yüzden ona gerçeği söyledim.

"Evet."

Çenesi düşüyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Birkaç kez başını sallıyor. Benden iğrenmiş gibi görünüyor, sanki baktığı kişiye inanamıyormuş gibi.

Ona doğru bir adım attım. "Dinle, ben-"

"Ne kadar?" diye araya giriyor ve beni durdurmak için ellerini kaldırıyor. "Affedersiniz?"

"Ne kadar zamandır? Ne zamandır beni *izliyorsun*?" Kelimeye yaptığı vurgudan nefret ediyorum, izlenmek için para alan *kendisi olmasına* rağmen bu fikirden tamamen tiksiniş gibi. "Ne zamandır biliyorsun?"

Yutkunuyorum. "Birkaç ay."

"Aylar mı? *Aylar mı*, Fitz?!" Soyadımın dilinden düşmesinden nefret ediyorum, özellikle de şimdi ilk ismimi duymanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için.

Nefes nefese kalıyor, eli göğsüne gidiyor ve sonra ne söyleyeceğini biliyorum.

"Sen ShootsAndScores'sun."

Hiçbir şey söylemiyorum. Doğrulamıyorum ama inkar da etmiyorum ve bu onun için yeterli.

Alay ediyor, eteğini tekrar yerine itiyor ve üstünü tekrar yukarı çekiyor, az önce ağzıma aldığım, tadının çok tatlı olduğunu bildiğim o göğüsleri örtüyor.

Kapının kolunu tutuyor ve bana ters ters bakıyor. "Hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin Fitz."

Sonra gitti, ben onu durduramadan kapıdan çıkıp kayboldu.

İstedğim her şey gözlerimin önünden geçiyor, sonra sanki biri ona saatte yüz mil hızla bir disk fırlatmış gibi paramparça oluyor, içimdeki her şey de onunla birlikte kırılıyor.

Bunu düzeltmem gerek. Bunu düzeltmek *zorundayım*. O gidemez.

Dua ederek ve gitmemiş olmasını umarak kapıyı çekip açıyorum. Onu koridorun sonunda görüyorum, bir ayağı en üst merdivende, kaçmaya hazır.

"Ro!"

Duraklıyor, sonra bana bakıyor. "Bana bir daha asla öyle deme." Topuklarının üzerinde dönüyor ve gidiyor... kalbimin her bir parçasını da yanında götürüyor.

Tamamen boku yedim.

OceanofPDF.com

ROSIE

Fitz beni izliyor.

Fitz kanalıma abone. Fitz,

ShootsAndScores.

Fitz bana *para ödüyor*.

Son üç gündür yatağımda uzanırken aklımdan geçen tek şey buydu. İşe gitmedim, Stevie'yi boşluğumu doldurması için bıraktım. Derslere bile girmedim. Hiçbir yayın yapmadığımdan eminim, bu da abonelerimi nereye gittiğimi anlamak için bana DM atmak zorunda bıraktı. Şimdiye kadar birkaçını kaybettiğime hiç şüphem yok, ancak bu geliri kaybetme konusunda endişelenemem. Başka bir şey bulacağım, muhtemelen kamera karşısında olmakla ilgisi olmayan bir şey çünkü şu anda sadece bilgisayarına bakmak bile midemi bulandırıyor.

Fitz beni izliyor.

Buna inanamıyorum. Klavyenin arkasındaki tatlı adamın, sadece arkadaşça davrandığını düşündüğüm adamın... bunca zamandır aşık olduğum adam olduğuna inanamıyorum. Her konuşma, Fitz'e bir şans daha vermek için her nazik itiş... hepsi oydu.

Yaraland

ım.

Ben

deliyim.

Hala onun dokunuşunu arzuluyorum.

Tanrım, bu beni ne kadar berbat yapıyor? Muhtemelen kafam çok karışık ama elimde değil. Ellerinin üzerimde olması... dudakları... kendimi serbest bırakmak için parmaklarken beni izlemesi... ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi. O banyoda paylaştığımız her dakikayı çok sevdim ta ki her şeyi değiştiren sözleri söyleyene kadar.

Arabamı çakıllı otoparka doğru sürüyorum ve tanıdık park yerime çekiyorum. Vitesi park konumuna getiriyorum ve nihayet gözlerimi günlerdir kaçındığım yere dikiyorum. Hala aynı görünüyor, parlak bebek mavisi kamyonet, sevimli küçük tente ve bir kenarda duran rafa yığılmış kitaplar. Piknik masalarının her birinde bir sepet peçete ve sokağın aşağısındaki marketten alınmış taze çiçeklerle dolu küçük bir vazo var. Her şey aynı görünüyor,

Ama her şey çok farklı hissettiriyor. Burası Fitz'le ilk tanıştığım yer ve şimdi burası da lekelenmiş gibi geliyor.

Stevie kamyonun içinde bir o yana bir bu yana koşturarak çörekleri hazırlıyor.

Beni koruduğu için ona çok şey borçluyum. Partiden sonra tamamen akşamdan kalma olmamasının mümkün olmadığını biliyorum ve Pazar gününün çılgınca geçtiğini biliyorum çünkü her zaman doludur. Pazartesi de kalabalık olur. Her şeyi kendi başına halletmesine izin verdiğim için çok kötüyüm ama buraya tekrar gelmeyi kendime yediremedim. Her şeyden sonra olmaz.

Toyota'mın gösterge panelindeki saate bakıyorum: yarım saat içinde açılacak. Gerçekten oraya gidip ona yardım etmeliyim.

"Bunu yapabilirsin Rosie," diye mırıldanıyorum. "Sen daha önce de kalp kırıklıklarının üstesinden gelmiş bir baş belasıydın. Bunu da başarabilirsin."

Derin bir iç çekiyorum, arabamı kapatıyorum ve kapımı iterek açıyorum. Yolcu koltuğundan çantamı alıp dışarı çıkıyorum. Yavaşça, içine girmekten korktuğum kamyonete doğru ilerliyorum.

Yolun yarısına geldiğimde Stevie beni fark ediyor ve yüzünü dolduran gülümseme göğsümde oturan suçluluk duygusunu on kilo daha ağır hissettiriyor.

"Buradasın!" Ellerini birbirine çırpıyor, ayaklarının üzerinde zıplarken her zamanki güneşli haline benziyor. "Seni özledim!"

Günler sonra ilk kez gülümsedim. "Ben de seni özledim."

Ve bu doğru. Onu özledim. Kızdığım ya da kaçtığım kişi asla o değildi.

Bu o.

Kamyona giden yolun geri kalanını geçiyorum ve içeri girer girmez Stevie kollarını bana doluyor, beni kucaklıyor.

"Aman Tanrım," diye çığlık atarak bana sıkıca sarıldı. "Seni bir daha göremeyeceğim diye endişelenmeye başlamıştım." Geri çekiliyor, gözleri beni tarıyor, o tipik anne bakışıyla, endişelendikleri çocuklarına bakıyorlar. "Nasıl hissediyorsun?"

Sözlerinde ve bana bakışında o kadar içtenlik var ki, ne olduğunu anlamadan çenem sallanıyor ve gözlerimde aptal yaşların oluştuğunu *hissedebiliyorum*.

Stevie'nin yüzü düşer. "Olamaz, sorun ne? Ne oldu?" Ve sonra gözyaşları serbest kalır.

Beni arkadaki sandalyeye doğru yönlendirdi, kamyonun içinde neredeyse hiç kullanılmayan, herkesin her zaman arkaya götürmeyi tercih

ettiği sandalyeye

ve güneş ışığına. Beni yavaşça içine itiyor, sonra önümde yere diz çöküyor. Birkaç dakika boyunca orada oturuyor, bir kez bile beni acele ettirmiyor ya da onunla konuşmamı istemiyor. Sadece kolumu okşuyor ve bu her neyse onunla başa çıkmama izin veriyor.

En son ne zaman böyle ağladığımı hatırlamıyorum. Belki Levi bana gideceğini söylediğinde? Ama bu... bu farklı hissettiriyor.

Sonunda yeterince sakinleştikimde, gözyaşlarımı yüzümden siliyorum ve bir nefes veriyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona.

Başını iki yana sallar. "Sakın benden özür dilemeye kalkma. Ben sadece... Sen iyi misin?"

Şimdi başımı sallama sırası bende. "Hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz, ama muhtemelen yapmalıyım."

Hüzünle gülümsüyor. "Nasıl olduğunu bilirim."

Titreyerek iç çekiyorum, sonra dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip gözyaşlarımın tuzunu tadıyorum. "Bu..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Zor çünkü acıtıyor ama aynı zamanda çok utanç verici. Ne kadar aptalım? Böyle bir şey olacağını nasıl bilemezdim?

"Fitz mi?"

Gözlerim Stevie'ninkilere kayıyor. "Nasıl..."

Omuz silkiyor. "Partiden beri her gün gelip seni soruyor ve her gün daha da kötü görünüyor. Sen gelmiyordun ve o da berbat görünüyordu ve kız kardeşim ve Miller'dan senin partiden kaçtığını gördüklerini duymuş olabilirim, bu yüzden sadece..."

"Ah." Başımı sallıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yeniden tehdit eden gözyaşlarımı tutuyorum. "Ben Fitz."

"Ne oldu? Partinin sonunda senin için bir şans olduğunu düşünmüştüm. Yani, oldukça sarhoştum" -kız mahcup bir şekilde sırtıyor- "ama sana nasıl baktığını *gördüm*. Senden hoşlanıyordu ve senin de ondan hoşlandığını biliyorum. Ne kaçırdım?"

"Bu biraz uzun bir hikaye ve açılışa çok az kaldı..." "Eğer bu kamyonu açmanın her şeyden daha önemli olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz." Kolumu sıktı. "Konuş benimle."

İçimi çekiyorum, sonra Fitz'le son birkaç haftada olan her şeyin uzun hikayesini anlatmaya başlıyorum.

Hafta sonu Cadılar Bayramı partisinde. Her kelimeyi dinliyor, sözümü kesmiyor, her şeyi anlatmama izin veriyor.

Sonunda bitirdiğimde, bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "O lanet bir moron."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Buna tahmin ettiğimden daha çok ihtiyacım vardı.

"Gerçekten öyle," diye katılıyorum ve bunda ciddiyim.

"Ama..." Stevie iç geçirir. "Lütfen bunu söylediğim için bana kızmayın ama kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum."

Alt dudağımı dişliyorum, çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Stevie haklı. Fitz öyle biri değil.

"Kötü niyetli olamayacak kadar iyi biri. Yani, adamı gördünüz, sürekli kızarıyor, neredeyse hiç konuşmuyor ve o sadece... Şey, o Fitz. Sessiz, kibar ve çok *iyi biri*."

"Biliyorum," diyorum birkaç kez başımı sallayarak. "O bunların hepsi. Ama aynı zamanda bana yalan söyledi."

"Yaptı ve bu yanlıştı ve ona kızmakta sonuna kadar haklısın ama..."

"Ama bunu bilerek yaptığını sanmıyorum," diye bitiriyorum. "Aldatıcı olmak için yola çıktığını sanmıyorum."

"Evet, ben de."

İşin en zor kısmı da bu. Fitz'i *tanıyorum*. Bunu yapan o değil. Bir parçam öyle olduğunu söyleyebilmeyi, onun bir pislikten başka bir şey olmadığını ve zamanımı hak etmediğini söyleyebilmeyi diliyor... ama bunların hiçbirini söyleyemiyorum çünkü bunun doğru olduğunu hissetmiyorum.

"Her gün buradaydı," diyor. "*Her gün*. Sabahları antrenmandan önce gelir. Dışarıdaki banklardan birine oturur ve seni bekler. Ona gelmeyeceğini söylüyorum ama bana inanmıyor. Sadece... bekliyor. Sonra antrenmandan sonra geri geliyor ve aynı şeyi yapıyor. Her gün böyle oluyor ve eminim şu anda burada olmamasının tek nedeni bu gece New York'ta oynayacak olmaları ama yarın geri dönecek. Bunu garanti ederim."

Söylediği her kelimedede kalbimin küt küt atmasından nefret ediyorum. Buraya gelmesini sevdiğimden nefret ediyorum ama seviyorum. Hem de çok seviyorum.

"Onunla konuşmalıyım."

"Yapmalısın," diye kabul ediyor Stevie. "Çünkü bence siz ikiniz bu işi hallederseniz, birlikte harika bir şey olabilirsiniz. Yani, izlenmeyi seviyorsun ve

İzlemeyi seviyor, o yüzden işe yarıyor." Kaşlarını sallıyor ve sırtıyor.

Ben de gülümsüyorum ama gülümsemem geldiği gibi gidiyor, karnıma bir huzursuzluk yerleşiyor.

"Sorun nedir?"

Alt dudağımı ısırıyorum. "Ben... Bundan hoşlanmam garip mi? İzlenmek?"

Onun... onun sadece izlemesi ve bundan zevk almasından hoşlandığımı mı?"

Ben daha soruyu tamamlamadan başını sallıyor. "Hayır, hiç de değil, ama nasıl hissettiğini, neden böyle hissettiğini anlıyorum. Ben de kendimde ve zevklerimde bir sorun olduğunu düşünmüştüm."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sen de izlenmekten hoşlanıyor musun?"

"Hayır. Yani, Greer'den nefret etmiyorum ama... başka şeyler var. Greer... O sert biri, anlıyor musun? Emredici ve bu şekilde seviyor. *Ben* de öyle seviyorum. Sonra seveceğimi düşünmemiştim..." Sözüünü kesiyor, gözleri kamyonetin zeminine düşüyor, ama neyi ve kimi kastettiğini biliyorum. Eski sevgilisinden. "Yaşadığım tacizden sonra bunun hoşlanacağım bir şey olacağını düşünmemiştim, sertliği ve onun bana patronluk taslamasını arzulayacağımı düşünmemiştim, ama hoşuma gidiyor. Onu memnun etmek *istiyorum*. Onun için iyi şeyler yaptığımda bana söylemesini istiyorum, anlıyor musun? Kendimi iyi ve güçlü hissettiriyor, sanki benden alınan her şeyi geri alıyormuşum gibi. Sanırım bunun nedeni, patronluk taslayan kişinin Greer olduğunu bilsem de, gerçekte sorumlu olanın ben olmam ve bunun sona ermesini istersem, tek bir kelime etmem yeterli ve o da geri çekilecek. Onun yanında kendimi güvende, rahat hissediyorum." Sonunda bana baktı. "Fitz sana da böyle mi hissettiriyor?"

Evet.

Banyoda geçirdiğimiz süre boyunca bir kez bile kendimi güvende hissetmedim. Akışlarımda kendimi hiç güvende hissetmediğimden değil, ama Fitz ile farklı hissettim. Doğru hissettirdi, sanki böyle olması gerekiyormuş gibi. Yaşadığım orgazmı boş verin. Hayatımın en yoğun orgazmıydı. Kendimi parmaklayarak hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum ve düzenli olarak mastürbasyon yaparım.

"Öyle," diyorum ona.

"O zaman geçip gitmesine izin verme. Ona açıklaması için bir şans ver." Başımı salladım. "Vereceğim."

"Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, Greer ile ilk cinsel deneyimim de berbattı. Yani teknik olarak *berbattı* ama yine de."

"Stevie!" Ben uyarıyorum, o da gülüyor. "Ama cidden... ne oldu?"

Bana ona ilk kez oral seks yaptığını ve hemen ardından gittiğini anlatıyor.

"Vay canına. Bu hokey çocukları aptal, ha?"

Başını sallıyor. "Hiçbir fikrin yok. Ama o her şeyi açıkladıktan sonra anladım. Demek istediğim, daha önce hiç gerçekten önemseydiği biriyle birlikte olmamıştı. Nasıl davranması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca, onun sertliğine nasıl tepki vereceğim konusunda endişeliydi. Olayın tamamen içinde olduğumu ve gecenin devam etmesinden daha fazla memnun olacağımı fark etmemişti."

"Ve şimdi siz iki azgın köpek ellerinizi birbirinizden uzak tutamıyorsunuz, Bayan Tüm Cadılar Bayramı Partisinin Önünde Havucu Bulma Oyunu Oynuyor."

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Aman Tanrım. Bunu yaptığımı hâlâ inanmıyorum. Sarhoş Stevie benim bambaşka bir versiyonum."

Gülüyorum çünkü haksız değil. "Eğlenceliydi. Eminim şimdiye kadar herkes unutmuştur."

Bana saçmaladığımı söyleyen bir bakış atıyor ve ben de onu suçlamıyorum.

Kimsenin bunu yaşamasına izin vermesine imkan yok.

"Pekâlâ," diyor ve yerden kalkıp ellerini bana doğru uzatıyor. "Haydi. Kalk." Beni sandalyeden çekip çıkarmasına izin verdim. "Bugün çöreklerle odaklanalım. Yarın kırık kalbini tamir ederiz, anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

Ben de öyle yapıyorum. Kendimi işe veriyorum. Hamur yoğuruyorum, çöreklerle şekil veriyorum, buzluyorum, kahve dolduruyorum, duruluyorum ve saatlerce tekrar ediyorum.

Ve tüm bu süre boyunca tek bir şey düşündüm: Fitz.

FITZ

"Yo, Fitzy Baby! Buraya gel!"

Boğazımdan süzülen iniltiyi bastırıyorum. Yapmak istediğim son şey Greer'la konuşmak. Aslında, hiç kimseyle konuşmak istemiyorum. Rosie'yi görmeyeli günler oldu ve tek istediğim buza çıkıp New York'u yenmek, böylece uçağa binip ona dönebilmek çünkü bir şeyleri düzeltmem *gerekiyor*.

Partiden beri her gün çörek kamyonuna gittim. Telefonuma ve bilgisayarıma bağlandım, onun yayına girmesini bekledim. MyFans'tan mesaj atmayı bile denedim ama hiçbir şey yok. Ondan hiçbir şey gelmedi. Bu beni öldürüyor, tamamen parçalıyor. Cumartesi sabahından beri çilek bile yemedim çünkü ne kokusuna ne de görüntüsüne dayanabiliyorum. Tek yaptığı bana Rosie'yi hatırlatmak.

Telefonumu cebime sokuyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek otoparkta az önce indiğimiz otobüsün yanında duran Greer'a doğru geri geri gidiyorum.

"Ne var ne yok?" Ona sordum.

"Şurada. Sana göstermek istediğim bir şey var," diyor ve otobüsün diğer tarafına doğru onu takip etmemi işaret ediyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bunun için gerçekten sabrım da yok ama yine de onu takip ediyorum. Aracın etrafından dolanır dolanmaz pişman oluyorum çünkü aniden büyük kamyona çarpıyorum ve bir ön kol boğazıma sertçe bastırılıyor.

"Ne..." Söyleyebildim. "Çekil üstümden."

"Hiç şansın yok." Beni daha sert itiyor, alay ediyor. "Ne oluyor lan? Ne dedim ben sana?"

"Ne?" Öksürüyorum, yavaş yavaş nefes alma yeteneğimi kaybediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Rosie, seni lanet olası pislik. Ben de bundan bahsediyorum. Az önce Stevie'yle konuştum ve yemin ederim, eğer kışına ne girdiğini söylemezsen, oraya morarmış bir gözle döneceksin ve eminim ki bunu basına ve Koç'a açıklarken çok eğleneceksin."

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve başımı otobüse yaslıyorum. Canım yanıyor ama acıyı hoş karşılıyorum.

"Evet, *siktir* doğru. Ne oluyor be adam? Ne yaptın sen?"

"Beni bırakabilir misin?"

Gülüyor ve bu düpedüz korkutucu. "Hiç şansın yok."

İç çektim. Bir şeyleri açıklayana kadar gitmeme izin vermeyeceği için ona anlattım. Her şeyi.

Ancak işim bittiğinde beni bırakıyor ve ben de ayaklarımın dibine çöküp boğazıma uzanarak masaj yapıyorum. Ağrıyor ve kesinlikle sesim kısılacak ama dürüst olmak gerekirse bunu hak ediyorum. Daha kötüsünü hak ediyorum.

"Ne oluyor be adam?" diye tekrar sorar. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Ama bu doğru değil. Ben biliyorum. "Ben sadece... kendimi durduramadım. Elimde değildi. Ona yakın olmak istedim. Hayır... Ona yakın olmam *gerekiyordu* ve bunun tek yol olduğunu hissettim."

"Ona, ne bileyim, çıkma teklif edemez miydin?"

"I..." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Benden hoşlanacağını düşünmemiştim, biliyor musun? Kadınlarla aram pek iyi değildir." Eksik dişimi gösteriyorum. "Bir de bu çirkin şey var."

"Kayıp dişin mi?" Gözlerini deviriyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu kadınlar için gerçek hayat pornosu sayılır, *özellikle de* hokeyi sevenler için. Rosie senin eksik dişine bayılıyor. Daha önce de dişine bayıldığını görmüştüm. Senin aptal kıçın bunu nasıl gözden kaçırdı bilmiyorum ama senden çok hoşlanıyor."

"Artık bunu biliyorum."

Gülüyor ama içinde mizah yok. "Sen bir aptalsın."

"Biliyorum."

"Miller seviyesinde bir aptal gibi."

Söz konusu adamın bir anda ortaya çıkıp bizi protesto etmek için bağırmasını bekliyordum ama bağırmadı.

Greer'a "Evet, biliyorum," dedim. "Ama bunu düzelteceğim." "Güzel. Düzeltsen iyi edersin."

Ona ters ters baktım. "Bakacağım."

Bana sertçe bakıyor, muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar sert. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?"

Başımı salladım. "Çok fazla. Bir süredir, hatta onun akışını bulmadan önce, ama hokeye o kadar odaklanmışım ki, kendime gerçekten çok fazla düşünmeme izin vermedim.

Anlıyor musun? Bu sezonun Koç için çok önemli olduğunu biliyorum ve hem onun hem de takım için bu sezona odaklanmak istiyorum. Sonra onun yayınını buldum ve işte bu dedim. Oyunumu bozma endişesi olmadan ona yakın olmanın yolu buydu. Olması gereken buymuş gibi hissettim... ama uzak kalamadım."

İşlerin nasıl geliştiğine bakınca, büyük bir parçam mesafemi koruyabilmeyi diliyor, ama şimdi onun tadının ne kadar güzel olduğunu, ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğim için... Başından beri lanetlenmişim.

Ve lanetlenmeyi kabul etmiyorsam lanet olsun.

"Anlıyorum dostum. Anlıyorum. Stevie'ye bulaşmak istemedim ama..." Omuz silkiyor. "İşte buradayım, o kadın için tamamen mahvoldum."

Sırıtiyorum, çünkü bunu söylediğini duymak hâlâ çok tuhaf. "Sen tamamen kırbaçlanmışsın, dostum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sanki Rosie söz konusu olduğunda sıçmadın mı?"

İrkildim, çünkü öyleyim. Tamamen mahvoldum ve şimdi o benden ne kadar daha iyisini yapabileceğini fark etmeden önce bunu düzeltmem gerekiyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başını sallıyor. "Lanet olsun, dostum. Bu takımda gerçekten aptalca şeyler yapan bazı aptal insanlarımız var ama bu..." İslık çalıyor. "Aylardır ona yalan söylüyorsun, başka biriymiş gibi davranıyorsun."

"Biliyorum," diyorum otobüsten inerken. "Biliyorum amına koyayım. Tamir edeceğim

o."

Bana bir kez daha sertçe baktıktan sonra başını sallıyor. "Pekâlâ.

Veriyorum

Sana bir şans vereceğim, ama eğer vermezsen-"

"Beni eşek sudan gelinceye kadar döveceksin-evet, anladım."

Bilmediği şey, benim ona izin vereceğim. Bunu kesinlikle hak etmişim. Umarım iş o noktaya gelmez. Umarım Rosie ile aramı düzeltebilirim.

Yapmak zorundayım.

"Düzelteceğim," diye söz veriyorum ama Greer'le mi yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin değilim.

Her halükarda, umarım bu tutabileceğim bir söz olur.

New York'u yendik, benim ve aldığım saçma sapan cezalar sayesinde değil.

Aptalca şeyler, yapmamam gerektiğini bildiğim ama yine de yaptığım şeyler. Ben de

Yan hakemin gözü önünde birçok çapraz kontrol yapıyor. Birine doğrudan çelme takmak ve bunu saklamaya bile çalışmamak. Yaralama.

Ve bunların hepsi ilk periyotta oldu.

O kadar kötü oynadım ki Koç maçın son on dakikasında beni kenara aldı ve onu suçlamıyorum. Sonrasında benimle konuşmayı reddetti, bu yüzden bu sabah antrenmana gitmeye korkuyorum çünkü davranışım yüzünden azar işiteceğimi biliyorum. Aramı düzeltmem gereken insanların listesi uzayıp gidiyor ve bu gerçekten de kötüye alametmiş gibi hissettirmeye başladı.

Başımı kaldırıyorum, ayaklarım kaldırıma ağır ağır vururken robin's-egg mavisini kamyonun gittikçe yaklaşmasını izliyorum.

Lütfen burada olmasına izin ver. Lütfen burada olsun. Lütfen burada olsun.

Otoparkta kayarak durana kadar attığım her adımda bunu tekrarlıyorum. Kapalı tabelası hâlâ tezgâhın üzerinde duruyor ama pencere açık ve nefesimi tutuyorum, günlerdir onu ilk kez görmeyi beklerken ciğerlerimin ağrımını hoş karşılıyorum.

Çok beklememe gerek kalmadı çünkü on beş saniye bile geçmeden oradaydı. Elinde kocaman bir kutu var. Buradan içinde ne olduğunu anlayamıyorum ama ağır görünüyor ve kamyonu girip parlak zırlı bir şövalye gibi kutuyu ondan almayı o kadar çok istiyorum ki ona bir pislikten daha fazlası olduğumu kanıtlayabileyim.

Buradan bile güzel görünüyor. Belki biraz yorgun ama yine de muhteşem. Her zaman muhteşem. Saçları her zamanki gibi topuz yapılmış ve güvenilir önlüğü beline bağlanmış, sahip olduğunu bildiğim tüm o kıvrımları, geçen gece partide hafızama kazıdığım ve gerçekten tekrar dokunmak istediğim o kıvrımları örtüyor.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyormuş gibi başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor.

Ve ben...el sallıyorum.

Lanet elimi kaldırıp el
*sallıyorum. Tanrım, ne salak
ama.*

İki kaşı da kalkıyor ve dudaklarının *aptalca* mırıldandığını gördüğüme yemin edebilirim ama hepsi bu kadar. Kaçmıyor. Benden saklanmaya çalışmıyor.

Hayır. Daha kötü bir şey
yapıyor. Ben burada
yokmuşum gibi davranıyor.

Rosie dikkatini elindeki işe veriyor ve bu, kamyonundan çıkıp beni

azarlamasından daha çok canımı yakıyor. Avucumu göğsüme bastırıyorum, bir daha asla hissetmek istemediğim bir ağrı oluşuyor çünkü bundan nefret ediyorum

Çok fazla. Greer, Stevie ile her şeyi berbat ettiğinde böyle mi hissetti? Bu berbat bir şey ve bunu ortadan kaldırmam gerek. *Şimdi.*

Kulaklığımı kulağımdan çıkarıp cebime sokuyorum, sonra da kamyonu doğru ilerliyorum. Rosie ayaklarımın altındaki çakılların çıtırdadığını duyunca başını kaldırıyor ama bana defolup gitmemi söylemiyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

Aslında, kamyonun sonuna gelene kadar durmuyorum. Kapılar ardına kadar açıldı ve içeriye baktım. Orada durmuş, bana bakıyordu. İzliyordu. *Bekliyordu.*

İçeri bir adım atıyorum.

İtiraz etmediğinde, bir tane daha alıyorum. Sonra bir tane daha.

Pencereyi açık tutan çubuğu tutmak için uzanıyorum ve çekiştiriyorum. Kolayca kendi üzerine katlanıyor ve bizi içerideki alçak ışıkların altına hapsediyor. Rosie hâlâ bir şey söylemiyor ve bir yanım söylemesini diliyor. Bağırmasını, bana isim takmasını ya da kaybolmamı söylemesini isterdim. Herhangi bir şey. *Herhangi bir şey.* Tanrı biliyor ya, bunu hak ediyorum.

Ama yapmıyor. Orada öylece duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış, terli halimle beni süzüyor.

Yığından plastik bir bardak alıyorum, buzdolabında sakladıklarını bildiğim su sürahisini getiriyorum ve kendime bir bardak dolduruyorum. Beş saniye içinde bir dikişte içiyorum, sonra her şeyi yeniden yapmak için yeniden dolduruyorum.

Elimi ağızma götürüyorum ve Rosie'nin sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "I-" "Oh, hayır. Önce sen konuşamazsın Fitz."

Fitz.

Bana daha önce de böyle seslendi. Bir kez hariç, bana hep böyle seslendi. Kimse beni ilk adımla çağırmaz; ortaokuldan beri çağırmadılar. Hep Fitz ya da Fitzgerald derlerdi, asla Ivan demezlerdi... Ta ki ona kadar.

Tekrar Ivan olmak istiyorum. "Sen bir pisliksin."

Boğazıma yapışmış gibi görünen yumruyu yutuyorum. "Biliyorum."

"Siğillerle, benlerle ve sana çok kızgın olduğum için şu anda aklıma gelmeyen diğer tüm korkunç şeylerle kaplı büyük, devasa bir penis gibi."

"Biliyorum."

Eğer bu mümkünse, bakışları daha da sertleşiyor. "Beni incittin." "I-"

"Beni kandırdın. Başka biriymiş gibi davrandın. Slapshots'ta beni ektiğin için özür dilemene izin vermem için beni *manipüle* ettin. Bana *yalan* söyledin Fitz ve bu çok acıttı."

Sadece başımı sallıyorum, söyleyecek bir şeyim olmadığı için değil, bunları duymak istemediğini bildiğim için.

"Farklı olduğunu sanmıştım. Bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Düşündüm ki..." Bir an uzaklara bakıyor, sonra dilini dudaklarında gezdiriyor. "Seni tanıdığımı sanıyordum."

Kendime engel olamayarak ona doğru bir adım attım. Şaşırtıcı bir şekilde, geri çekilmedi.

"Beni tanıyorsun Rosie. Tanıyorsun. Ben hâlâ aynı adamım. Ben sadece..." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Her şeyi berbat ettim. Sen çok..." Ona doğru işaret ediyorum. "Peki, *sen*. Kim olduğunla, bedenle barışksın. Bu bazen göz korkutucu olabiliyor. Hiç düşünmemiştim... Senin gibi birinin benim gibi birinden hoşlanabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Bunu düşünecek kadar neyin var senin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Yani..." Ona gülümsememi gösteriyorum. "Başlangıç olarak bu."

"Bu mu? Şaka mı yapıyorsun? Bana ilk gülümsediğinde sana külotumu fırlatmak istedim ve bunun yaklaşık yüzde doksanı eksik dışın yüzündendi. Çok şirin, Fitz."

"Beni rahatsız ediyor." "O zaman tamir ettir."

"*Ciddi misin?*" der gibi baktım.

"Ah. Doğru. Hokey."

Başımı salladım. "Hokey. Tabii, palet falan da yapabilirdim ama hâlâ oynarken neden uğraşayım ki? İlk başlarda bunu sorun etmiyordum. Onur rozeti gibi bir şeydi. Ama sonra bazı yorumlar... aldığım bakışlar... Bilmiyorum. Hepsi bir araya gelince kendimi bu konuda inanılmaz derecede bilinçli hissettim."

"Hoşuma gitti."

"Biliyorum. Yani, artık biliyorum. Ama yine de."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Başka? Neden bana çıkma teklif edecek kadar iyi olmadığını düşünüyorsun?"

"Şey, izleme olayı var. Röntgencilik." Bu kelimeyi ilk kez yüksek sesle söyledim. Elbette, Google'da sayısız kez araştırdım ama böyle bir sapkınlığım olabileceğini hiç kabul etmemiştim.

"Ne olmuş ona?"

"Bu seni... rahatsız etmiyor mu?"

"Merhaba." İki elini de sallıyor. "Ben aslında burada bir kamera kızıyım. Sanırım izlenmeyi sevdiğimi *biliyorsun*."

Onu en son izlediğimde nasıl olduğuna dair görüntüler aklımdan geçiyor. Önümde parçalanırken ne kadar güzel görüldüğünü düşünmek bile boynumu ve yanaklarımı ısıtıyor.

"Biri sana bunun iyi olmadığını mı söyledi?"

O lanet yumru geri dönüyor ve ben onu yutmaya çalışıyorum.

"Lütfen bana onlara tamamen hatalı olduklarını söylediğini söyle."

"Pek de haksız sayılmazdı. Garip, değil mi? Birini seks yaparken izlemekten, seks yapmaktan hoşlandığımdan daha çok zevk alıyorum. Bu berbat bir şey, değil mi?"

"Bu berbat bir şey değil Fitz. Bu sadece senin kim olduğun ve sorun değil. İzlenmekten hoşlandığım için bana berbat olduğumu söyleyebilir misin?"

"Hayır! Hayır. Asla."

"Tamam." Omuz silkiyor. "O zaman sen de berbat değilsin."

Her şeyi böyle yüksek sesle söylediğinde kulağa mantıklı geliyor. Kulağa hoş geliyor. İşe yarayabilecek bir şey gibi geliyor... sanki çalışabilirmişiz gibi.

"Rosie, ben..." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, sonra ona doğru bir adım daha atıyorum çünkü ona yakın olmam *gerekiyor*. "Özür dilerim. Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Seni kandırdığım için özür dilerim. Başından beri dürüst olmadığım için özür dilerim. Sen olduğunu bildiğim halde videolarını izlemeye devam ettiğim için özür dilerim. Ben sadece... Senden gerçekten hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve bana bir şans daha verirsen gerçekten çok sevinirim. Sana karşı gerçek ve dürüst olmak için bir şans istiyorum."

Yeşil gözleri beni delip geçiyor, sözlerimi *-yakarışımı-* düşünürken dişleri alt dudağını sıkıca kenetliyor.

İşte bu. Ben umutsuz bir anda umutsuz bir adamım. Bana inanmasına, bana bir şans daha vermesine ihtiyacım var. Çünkü ondan uzak durabilmem için hiçbir şansım yok. Şimdi olmaz. Her şeyden sonra olmaz.

"Nasıl?" diyor usulca.

"Üzgün müsün?"

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Oh." Elimi kaldırarak bir adım daha atıyorum. Ona dokunmadan önce bir an duraksıyorum ve sorun olmadığından emin oluyorum. Hareket etmiyor ya da

Hayır dedim, ben de uzandım, yüzünün yan tarafını tuttum ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Gözlerin. Gözlerinden anladım."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Pek çok insanın gözleri yeşil. I-"

"Hayır." Başımı sallıyorum, diğer elimi yüzüne götürüyorum ve başparmağımla gözünün hemen altındaki çilin izini sürüyorum. "Seninkiler gibi değil. Seninkiler gibi yeşil gözleri yok, Ro. Onları nerede görsem tanırım."

Sertçe yutkunuyor. "Ah."

"Evet. Oh."

Dudaklarını kemirmeye devam ediyor ve tek yapabildiğim kafasında her şeyi gözden geçirirken onu izlemek.

Lütfen bana bir şans verin. Lütfen, lütfen, lütfen.

Saatlerce burada durup dudağını çiğniyormuşuz gibi hissettikten sonra gözlerini tekrar benimkilere diyor. Çenesi düşüyor ve bir an için kalbimin göğsümde attığını duyabildiğinden endişeleniyorum çünkü yemin ederim daha önce hiç olmadığı kadar sert ve hızlı atıyor.

"I-"

"Ne o l u y o r b e ?" Boğuk bir ses anı bozuyor ve tam zamanında arkamı döndüğümde arka kapının yırtılarak açıldığını görüyorum.

"Bu da ne böyle?"

Kamyonun sahibi Scout arka kapıda duruyor. Bir ayağı içeride, gözleri kocaman ve yüzü şokla dolu.

"Scout, merhaba," diyor Rosie, arkamdan yaklaşarak.

"Merhaba," diyor Scout çekingen bir tavırla, bakışları benden Rosie'ye gidip geliyor. Kaşları birbirine kayıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey-"

"Sana sormuyordum," diyor Scout ters bir şekilde, sözümü keserek. Baş fırıncısına bakıyor ve doğrudan onu kontrol ediyor. Buna bayılıyorum. Bu kadar korumacı olmasına bayılıyorum. "Rosie, her şey yolunda mı?"

Rosie'ye bakıyorum, o da Scout'a yumuşak bir gülümseme gönderiyor.

"Evet, her şey yolunda," diyor ona. "Özür dilerim. Konuşuyorduk ve ben-"

Scout elini kaldırıyor. "Her şey hazır mı?"

"Evet. Tüm çörekler hazırlandı, kahve yapıldı ve çekmece sayıldı. Biz iyiyiz."

"Pekâlâ. On dakika içinde açıyoruz, o yüzden bu her neyse" -elini ikimizin arasında sallıyor- "sadece paketleyin."

Rosie başını sallar. "Başımızı sallayacağız. Teşekkür ederim."

"Elbette." Scout bana bakıyor, gözleri hâlâ sert. "İçimde aptallık ettiğine dair bir his var, değil mi?"

Yüzümü buruşturup başımı sallıyorum.

Scout gözlerini deviriyor ve "Siktiğimin hokey oyuncuları" diye mırıldanıyor. Başını sallayarak kamyonetten çıktı ve kapıyı arkasından çekerek bizi bir kez daha alçak ışıkla yıkadı.

O gider gitmez Rosie'ye döndüm.

"Biliyor musunuz, *insanların hokey oyuncularının aptal olduğuna inanması olayının* doğru olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Rosie tek kaşını kaldırır. "Bazen öyle."

Başımı sallıyorum. "Bunu hak ettim."

"Sen yaptın."

Aramıza tekrar sessizlik giriyor ve ben bir kez daha nefesimi tutup cevabını bekliyorum, bana duymak istediğim şeyi söylemesini umuyor ve dua ediyorum.

Birkaç dakika sonra, "Beni öldürüyorsun, Ro," dedim. "Ve zaman sıkıntımız var."

Bana ters ters bakıyor ve ben de ağzımın bir tarafının kıvrılmasına engel olamıyorum. Bana karşı küstah davranıyor; bana karşı küstah davranması hoşuma gidiyor.

Bir dakikalık sessizlikten sonra nihayet tek bir kelime söylüyor.

"Tamam."

Kalbim göğsümde tekliyor. *Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?*

"Tamam mı?" Ben soruyorum.

Başını sallar. "Sana bir şans daha vereceğim. Ama Fitz? Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Tamamen."

"Karanlıktan korkan Carl değil. Benim." "Ne?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Dürüstlük istediğini söylemiştin. Her odada gece lambası bulundurmamın nedeni karanlıktan korkmam. Carl'ın pek hayranı olduğu söylenemez ama onda o havalı çılgın kedi görüşü var. Benim yok ve bir canavarın uzanıp bacağımı yakalamasından ve beni cehenneme sürüklemesinden çok korkuyorum. Yola çıktığımda yanıma bir gece lambası alırım ve fişe takarım. Herkese Miller'ın bunu kendimi daha iyi hissetmek için yaptığını söylüyorum ama yapmıyor. Hepsi benim yüzümden."

İçinden bir kahkaha yükseldi ve o ana kadar son birkaç gündür bu sesi duymayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bu, onu aylardır görmeden geçirdiğim en uzun süreydi ve buna tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım vardı.

"Bu iyi bir başlangıç. Ben daha çok başka biri gibi davranamazsın diye düşünüyordum ama bu da işe yarar."

"Bu adil bir talep."

"İsteklerden bahsetmişken..." Boğazını temizliyor. "Eğer... Aboneliğinizi iptal ederseniz sevinirim?"

İçime bir ağırlık çöktü. Onu görememe fikrinden nefret ediyorum.

Ama anlıyorum. Muhtemelen gariptir. Yani, o çalışıyor; neden onu izlememi istesin ki?

"Sadece... Eğer çıkıyorsak ve senden bu şekilde para kabul ediyorsam kendimi garip hissederim."

Oh. Bu da mantıklı.

"Tamam," dedim ona. "Eve gider gitmez aboneliğimi iptal edeceğim." Sonra sözleri beni vurdu.

"Bekle... Öyle miyiz?"

"Ne yapıyoruz?" diye

soruyor. "Çıkıyoruz.

Çıkıyor muyuz?" "Evet."

Göğsüm uzun zamandır hissetmediğim bir şeyle doluyor ve buna bayılıyorum.

Ona doğru bir adım daha atıyorum, Scout sözümüzü kestiğinde aramızda oluşan mesafeyi kapatıyorum. Yüzünü bir kez daha avuçluyorum, teninin dokunuşum altındaki yumuşaklığını seviyorum.

"Senden bir şey isteyecek durumda olmadığımı biliyorum ama... seni öpebilir miyim?"

Tadının inanılmaz olduğunu bildiğim o dudaklara yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Tereddüt etmiyorum, bir saniye bile kaybetmiyorum. Ağzını kendi ağzımla yakalıyorum ve dudaklarımız çarpıştığı anda bir inilti beni terk ediyor çünkü onu öpmek çok iyi, çok doğru hissettiriyor. Uzun bir yolculuktan sonra eve dönmek gibi, sadece *doğru hissettiriyor*.

Onu kollarımın arasına alıyorum, kendime çekiyorum, bana doğru bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum. Daha önce sadece bir kez yaşadığımı biliyorum ama bunu özlemiştim. *Onu* özledim.

Peki ya bu öpücük? Son öpüşmemizden çok farklı hissettiriyor. O harikaydı, hatta inanılmazdı, ama bu? Bu ondan daha fazlası gibi hissettiriyor. İlk öpüşmemizin nasıl *olması* gerektiği gibi hissettiriyor.

Dilimi dudaklarının kenarı boyunca gezdiriyorum, benim için kolayca açılmasını ve bana tadına bakma fırsatı vermesini seviyorum.

Çilek.

Bu hoşuma gidiyor ve beni tahrik ediyor. Ellerimi gömleğinin altından geçiriyorum ve avuçlarım vücudunda gezinirken iç çekiyor.

"Ivan..." Adımı inliyor ve eğer ona tutunmuyor olsaydım, dudaklarından dökülen sesle dizlerimin bükülebileceğini düşünüyorum.

Onu daha sert öpüyorum, kalçalarımı ona doğru sürüyorum, böylece koşu şortumun altında bana ne yaptığını hissedebiliyor. Ne kadar öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok ama Scout'un kamyonun arkasına vurmasına yetecek kadar uzun.

"Toparlanın, siz ikiniz!" diye
bağırıyor. "Evet! Donut istiyorum,
lanet olsun."

Ağzımı Rosie'ninkinden
çekiyorum. "Bu..."

"Miller?" Rosie benim için bitiriyor.

Başımı onunkine yaslayarak inliyorum. Sikim cehennem gibi sertleşti ve bunu saklamamın hiçbir yolu yok.

"Korkunç bir şey düşün Ivan," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Rosie gülüyor ve bu hiçbir işe yaramıyor.

"Kes ş u n u , " diyorum ona, uzaklaşarak a r a m ı z a mesafe koyuyorum, bunun pantolonumdaki duruma yardımcı olacağını umuyorum. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Gülerek mi? Bu mu seni tahrik ediyor?"

"Rosie, yaptığın her şey beni tahrik ediyor."

Bana sırtıyor, kendisiyle gurur duyduğu belli. "Gülümsemeyi kes."

"Neden?" diye soruyor, bir adım öne çıkarak. Ona ters ters bakarak geri çekiliyorum. "Nedenini biliyorsun."

Bana doğru ilerlemeyi bırakmıyor ve lanet olsun, arkamda yer kalmadı. Doğrusu, bununla bir sorunum yok. *Umarım* biter, çünkü bu ona tekrar dokunabileceğim anlamına gelir ve ona gerçekten dokunmak istiyorum.

"Bilmiyorum. Beni aydınlatabilir misin?" "Rosie..."

"Ivan..." diye alay ediyor, adım sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi dudaklarından dökülüyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Çok yakın, o kadar yakın ki gerçekten istesem hafifçe eğilebilirim ve dudaklarım onunkilere değebilir.

Parmak uçlarına basarak aramızdaki mesafeyi daha da daraltıyor.
"Kazanmaya niyetli olduğum bir oyun."

"Ah, siktir et," diye mırıldanıyorum, sonra ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Sanki onu yıllardır öpmemişim gibi iç geçiriyor, az önce birbirimize kilitlenmiş olmamıza aldırmadan.

Kapı bir kez daha gürültüyle çalınır ve bu ses kapıyı kırmaya yeter.
Öpücük.

"H a d i ama dostum! Açlıktan ölüyorum. Kadını yapmadı
Bu sabah kahvaltı."

"Muhtemelen kendi kahvaltısını yapabilecek iki elin olduğu içindir, seni göt deliği."

"Scout az önce Miller'a göt deliği mi dedi?" Fısıldadım.

"Yaptı mı sen sadece Ara Ben a göt deliği?" Miller Yankılar benim bilmeden.

"Çok haklısın, yaptım. Böyle devam edersen yemin ederim seni çimdikleyeceğim Miller."

"Ah, hadi ama. Beni sevdiğini biliyorsun."

"Bugün sevmiyorum."

Scout'un tepinerek uzaklaştığını ve Miller'ın da aşk acısı çeken bir adam gibi onun peşinden gittiğini hayal edebiliyorum.

"Bu ikisi başka bir şey," diyorum.

"Evet, ama birlikte çok tatlılar. İşe yarıyorlar."

Biz çalışıyoruz.

Ama ben öyle demiyorum.

"Gitmeliyim," diyorum onun yerine.

Başını salladı. "Sanırım en iyisi bu."

Dudaklarına son bir yumuşak öpücük konduruyorum, sonra onu tekrar öpmek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce mümkün olduğunca uzaklaşıyorum. "Yarın sana yemek hazırlayabilir miyim?"

"Carl da orada olacak mı?"

"Evet, burası da onun dairesi sayılır."

Gülümsemesi çok parlak. "O zaman, evet. Bunu çok isterim."

"Güzel." Ona doğru bir adım atıyorum ama daha fazla ilerleyemeden kendimi tutuyorum ve sonra arka kapıyı açıyorum.

Ayrılmadan önce aklıma bir şey geliyor ve dönüp baktığımda onun hâlâ beni izlediğini görüyorum.

"Hey, Ro?"

"Evet?"

"Canlı yayınlarınız... hiç özel video isteklerini kabul ediyor musunuz?" Başını sallıyor. "Hayır. Asla."

"Güzel. Bu şekilde kalsın."

Sonra kamyonetten kayboluyorum.

Her nasılsa çıkarken Miller'a rastlamıyorum ve hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Zaten eve sikim taş gibi olmuş halde koşmak zorunda kalmak yeterince kötü. Miller'ın saçmalıklarıyla da uğraşmama gerek yok, yine de ruh halimi mahvedebileceğinden emin değilim.

Çünkü Rosie'yi öpmek mi? Bu benim yeni favori şeyim ve tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

ROSIE

Bu benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama Fitz'in evindeki randevum için kıyafet seçmeye, binlerce insanın beni iç çamaşırlarımla izlediği canlı yayınlarıma ayırdığımdan daha fazla zaman harcıyorum.

Belki de onun evinde tek başıma vakit geçirirken *Canlı Yayın* düğmesine basmaktan çok daha gergin olduğum içindir. Bunun da bir anlamı var mı bilmiyorum ama bu düşünceyi daha sonra ele almak üzere bir kenara itiyorum. Şu anda sadece doğru kat numarasına basmaya odaklanmış durumdayım.

Daha önceki mesajlaşmalarımızı iki kez kontrol ettikten sonra on altıncı katın düğmesine basıyorum ve araba beni yukarı, yukarı, yukarı çıkarırken nefesimi tutuyorum. Dün gece derslerimden eve döndükten sonra MyFans'ta Fitz'den beni bekleyen bir mesaj görünce çok şaşırdım.

ShootsAndScores: Bak, abonelikten çıkacağımı söylediğimi biliyorum ve söz veriyorum çıkacağım ama numaranın bende olmadığını fark ettim. Greer'den Stevie'den almasını istemeyi düşündüm ama sonra herkesin çıktığımızı bilmesi konusunda nasıl hissedeceğinden emin olamadım. Yani, evet, işte numaram.

Güldüm, sonra ona bir mesaj gönderdim ve akşam yemeği için bir zaman ayarladık. Beni alması için birkaç kez yalvardı, ama bana evinde yemek pişirdiği için aptalca ve tamamen gereksiz geldi, işte buradayım, asansörün onun katına çıkmasını bekliyorum.

Birkaç saniye sonra geliyor ve tuttuğum nefesi dışarı üfleyerek hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bunun için neden bu kadar gergin olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Sanki Fitz'le ilk kez vakit geçiriyormuşum gibi değil, ama bir şekilde, bu tam olarak böyle hissettiriyor. Aslında, sanırım bu ilk randevumuz.

Fitz ile ilk randevum.

Uzanıp kendimi çimdikliyorum çünkü *bu gerçek mi?*

"Ah," diye mırıldanıyorum, az önce çimdiklediğim yeri ovuyorum.

"Evet, tamamen gerçek."

Dün kamyonda yaptığı itiraftan sonra hala sersemlemiş durumdayım. Benim için yeterince iyi olmadığından mı endişeleniyor? Delirmiş mi? O benim için yeterince iyi ve daha fazlası. Onu bu kadar üzgün görmek çok

zordu.

dişi ve onun...sapkınlığı, ama aynı zamanda onu ne kadar gerçek gösterdiğini de sevdim. O, yılda milyonlarca dolar kazanan profesyonel bir hokey oyuncusu; onun birkaç basamak aşağı düştüğünü ve gerçek insanlarla ilgili sorunları olduğunu görmek güzeldi.

Koridorun sonunda onun dairesini buluyorum ve kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum. Ama kapıya temas edemedim kapı açılıyor ve aniden orada beliriyor.

Vay anasını, donumu tut. İnandırılmaz görünüyor.

Bir çift elbise pantolonu -belki de Cadılar Bayramı'nda ortalığı karıştırdığı pantolonlardan- ve sade gri düğmeli bir gömlek giyiyor. Üstteki birkaç düğme açık ve kollar kıvrılmış, etkileyici ön kollarını gösteriyor. Uzanıp onları tutmak, göründükleri kadar güçlü olduklarını teyit etmek istiyorum.

Ayakkabı giymiyor ama çorapları var ve hepsi çok... *sevimli*. Ev buluşması için giyinmesine bayıldım.

"Hey, iyi bulmuşsun," diyor kenara çekilerek. "İçeri gel." Son bir sakın nefesle dairesine giriyorum.

Artık geri dönüş yok.

İstediğimden değil ama yine de.

Kapıyı arkamdan kapatıyor, sonra üzerimdeki ceketı tutup kollarımdan aşağıya doğru çekiyor. Elimden çantamı alıyor ve girişteki masanın üzerine koyuyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Omuzlarımdın açıkta kalan derisine yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bu rengi sende çok seviyorum."

"Tabii ki istiyorsun," diyorum yüzümü ona dönerek. Üzerimdeki ipeksi elbiseye bakıyorum, tüm kıvrımlarımı sarmasına bayılıyorum. "Bu turuncu."

"Yani?"

Kısa süre önce rengini tazelediğim ellerimi kaldırıyorum. "Tırnaklarımı turuncuya boyamamı isteyen sendin. Ben sadece bir tahminde bulundum..."

Bana doğru adım atıyor ve o çok aşına olduğum kokusu duyularımı ele geçiriyor. Uzanıp, tutturduğum tokadan düşen bir tutam saçı yakalıyor. Parmaklarının arasında ovuşturup gözlerimin içine bakıyor.

"En sevdiğim rengi mi giydin?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Ne zamandan beri yüzüm kızarıyor? Fitz'e kadar yıllardır kızarmamıştım ama onun yanıdayken duramıyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"İyi," diyor. "Çok iyi."

Sözleri beni Cadılar Bayramı partisine geri götürdü. Külotumu çıkarıp cebine sokmamı istemeden hemen önce bana aynı şeyi söylemişti. Aceleyle çıktıktan sonra onları geri almadığım için onlarla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir parçam bilmek istemiyor, umurumda da değil. Evinde bana ait bir şey sakladığını bilmek hoşuma gidiyor.

"Hadi," diyor, elimi tutuyor ve beni daha da içeri çekiyor. "Tanışmanı istediğim biri var."

"Carl?" Topuklarımın üzerinde zıplayarak soruyorum. "Evet."

Beni mutfağa götürüyor, orada derin bir nefes alıyorum.

"Ohmygod." Kelimeler bir inilti gibi çıkıyor. "Burası harika kokuyor."

"Teşekkürler. Dünyanın en iyi aşçısı değilim ama birkaç şey hazırlayabilirim. Umarım penne eriştesi üzerine limon biberli tavuk senin için sorun olmaz." "Şaka mı yapıyorsun? O benim favorim! Annem eskiden hep yapardı."

zaman."

"Eminim bu onunki kadar iyi olmayacaktır ama hoşuna gidecek bir şey olduğunu bilmek güzel. Muhtemelen önce sormam gerekirdi."

Şimdi yüzü kızaran o ve dünyada her şey yolunda gidiyor.

Beni meşhur kilerin önünde durduruyor, sonra bana bakıyor. "Hazır mısın?"

"Evet, ama o neden kilerde?"

"Çünkü onu kilitlemezsem kaçacak ve Bayan Drake'in vücudu bu gece görmek istediğim vücut değil." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki beni çıplak bırakmak bir garantiymiş gibi.

Ve... hoşuma gitti. Bunun daha fazlasını getireceğinden bu kadar emin olması hoşuma gidiyor çünkü daha fazlası olmasını istiyorum. *Gerçekten* istiyorum.

"Kaçabilir," diye uyarıyor, eli kapı kolunda. "Bir...iki...üç!"

Kapıyı açıyor ve önümdeki manzara karşısında kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor. Üçüncü rafta, taze bir somun ekmeğin üzerinde beyaz ve kahverengi tüylü bir kedi oturuyor. Bize ters ters bakıyor ama bu kötü bir bakış değil. Sevgi dolu hissettiriyor.

"Ekmeğin peşinde."

"*Onun* ekmeği doğru. Bende Carl'ın ekmeği var, bende de insanların ekmeği var." Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca ve muhtemelen en şirin şey.

Fitz kilere uzanır ve onu kollarının arasına alır.

"Artık dışarı çıkabilirsin, seni küçük pislik," diyor şefkatle ve kızın başına bir öpücük konduruyor. "Biriyle tanışmanı istiyorum, iyi davranacaksın ve onu tırmalamayacaksın. Anladın mı?"

Miyav.

Sırıtiyorum. Sanki onu anlayabiliyor ve ona cevap veriyor.

Fitz yüzünü bana dönene kadar onu çeviriyor ve ben de geçici olarak elimi uzatıyorum. Tıslamıyor ya da sırtını eğmiyor, sadece birkaç parmağımı yumuşak tüylerinin üzerinde gezdirmeme izin veriyor. Birkaç vuruş gerekiyor ama benim bakımlarımdan mırıldanması uzun sürmüyor.

"Benden hoşlanıyor."

"Senden hoşlandığını *düşünmeni* istiyor. Ona ikramlar getirmene güveniyor. Sen bunu yaptıktan sonra, tekrar acıkana kadar senin varlığını unutacak."

"Kediler hakkında duyduklarıma göre, kulağa doğru geliyor."

Onu yere bırakıyor ve kız bir anda apartmanın diğer tarafına fırlıyor, kolaylıkla kulesine atlıyor.

"Evcil hayvanınız var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Bunu düşündüm ama gerginim. Daha önce hiç yapmadım."

"Asla mı?"

"Hayır. Ben biraz... katı bir evde büyüdüm."

"Gerçekten mi? Bu çok şaşırtıcı..." Cümlesini bitirmek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine kenetliyor.

"Sahip olduğum MyFans hesabını düşünürsek?" Başını sallıyor, yanakları kızarıyor. "Hesabımın olmasının bir nedeni de bu. Gençken pek bir şey keşfetme şansım olmadı. Tek bir hayat planım vardı ve o kadar, sapmak yok. Açıkçası, yaptım, ama ondan sonra bile, hala çok..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak parmağımı çeneme vuruyorum. "Şu an olduğum kişinin çok daha evcil bir versiyonuydum ve başkalarının benim yerime karar vermesine izin vererek çok fazla zaman geçirdim diyelim."

Fitz'in kaşları havaya kalkıyor, yanımdan geçip ocağa gidiyor, bir ocağı kapatıyor, sonra bir kaşık alıp sosu karıştırıyor.

"Senin evcil olduğunu hayal bile edemiyorum. Yani, kontrolden çıkmış falan değilsin, ama sen..." Duraksıyor, karar vermeden önce başını yana eğiyor: "Güçlü. Sen güçlüsün. Kim olduğunu biliyorsun. Kendine güveniyorsun. Bu yönünü seviyorum. Kendini bu kadar iyi tanımanı seviyorum."

Sözleri beni şaşırttı. Hayatımda hiç kimsenin güçlü ya da özgüvenli olduğumu ya da kendimi tanıdığımı söyleyeceğini düşünmemiştim. Uzun bir yol kat ettiğimi biliyorum.

Eskiden olduğum kişiden farklıyım ama her zaman onun söylediği şeyleri hissetmiyorum. Bazı günler kendimi hala birilerinin ona hayatını nasıl yaşaması gerektiğini söylediği küçük bir kız gibi hissediyorum.

Fitz'in beni tarif ettiğini duymak garip. Daha da garip olan şey, onun için bu şeyler olmayı ne kadar çok *istediğim*.

"Tanrım, berbat bir ev sahibiyim," diyor, kaşığı kenara bırakıp buzdolabına doğru ilerliyor. "İçecek bir şey ister misiniz? Şarabım, biram, sodam ve suyum var. Akşam yemeği neredeyse hazır."

"Elbette, ama ben alabilirim. Sen işini bitir."

Başını sallayıp ocağın başına dönüyor, ben de adanın etrafında dönüp bardak bulmak için dolapları açmaya başlıyorum. Doğru bardağı bulana kadar iki deneme yapıyorum. İki bardak alıyorum, sonra buzdolabını açıp bir şişe çilekli şarap çıkarıyorum.

Sırıtiyorum, çünkü bu tam ona göre.

Fitz en yakınındaki çekmeceye uzanıp bir şişe açacağı çıkarıyor ve tek kelime etmeden bana uzatıyor. Fitz akşam yemeğini bitirirken ben içkilerimizi doldurup tabakları tezgâha koyarken yan yana tam bir sessizlik içinde çalışıyoruz.

Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi rahat. Sessizliği doldurmaya *ihtiyacımız* yok. Böyle iyiyiz.

Yemek hazır olduğunda Fitz tencereyi tezgâha getiriyor ve ikimizin de tabaklarını dolduruyor. İlk lokmamı alana kadar hiçbir şey konuşulmuyor ve sessizliği bozan ben oluyorum.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Bu inanılmaz bir şey. Anneme asla söylemem ama bu onunkinden milyon kat daha iyi."

"Hadi ama. Bana yalan söylemek zorunda değilsin." "Söylemeyeceğim! Scout'un onuru."

Gülümsemesi kalbimi eritiyor... ve külotumu.

Sohbet kolayca akıyor ve sanki bu ilk değil de yüzüncü randevumuzmuş gibi geliyor. İlk tanıştığımız zamandan bahsediyoruz, çilekli çörek alışkanlığı yüzünden ona tamamen sataştığım zamandan. Carl ve ona olan aşkı hakkında konuşuyoruz. Seksi fotoğraflar çekmeye ilgi duymamı sağlayan boudoir çekiminden bahsediyoruz. O kadar çok şey konuşuyoruz ki, akşam yemeğini temizlemeyi düşünene kadar iki saat geçiyor.

Her şey o kadar kolay ki sanki Fitz'i tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum ve bir kez bile söylediğim ya da yaptığım herhangi bir şey için beni yargılamadı. Sadece kabul ediyor. Bu daha önce yaşadıklarımın çok farklı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor yemek artıklarını bir tabağa doldururken. Hâlâ sergilenen ve her hareketinde fazlasıyla yalamaya müsait görünen o lanet olası kolları geriliyor ve sanırım sonsuza kadar onu böyle sıradan şeyler yaparken izleyebilirim.

Kendi kendime gülümsüyorum, çünkü bana bunun için para ödemi-
yor muydu?

Beni aptalca, basit şeyler yaparken
izlemek mi? "Her şeyi."

Yaptığı işi bitiriyor, sonra kirli tencereyi lavaboya koyuyor. Bana
bakıyor. "Neden özel videolar çekmiyorsun?"

Bunu sormasını hiç beklemiyordum.

Şarabımdan bir yudum aldım ve omuz silktim. "Emin değilim.
Kesinlikle daha fazla para getirecektir ama bana göre açık saçık fotoğraflar
ve benim yaptığım gibi yayın yapmakla özel videolar çekmek arasında fark
var. Bunlar genellikle daha fazlasını getirir ve ben bunu herhangi biriyle
yapmak istemiyorum."

Bir an bana bakıyor ve eminim cevabım ona garip geldiği içindir. Özel
sohbetler yapmayı düşünmeyen bir yanım var mı? Evet. Canlı yayınlar
sırasında oldukça ateşli olabiliyorum ve bazen biriyle özel bir odaya girme
fikri kulağa hoş geliyor ama sonrasında nasıl hissedeceğimden hep
korkuyorum.

Yaptığım şey için kendimi kirli hissedecek miyim?

Hoşuma gidecek mi? "Hiç yapar mıydın?"

"Doğru kişiyle, muhtemelen."

Kabaca yutkunuyor, sonra suyu açıyor, sabun ekliyor ve lavaboyu
dolduruyor. Ellerini tezgâha dayamış, lavabonun dolmasını izlerken kasları
gerilmiş bir halde duruyor. Çenesi gergin ve dişlerini gıcırdattığı belli.
Yeterince yakından dinlesem eminim duyabilirdim.

"Ivan?" Yumuşakça söylüyorum ve kafası bana doğru dönüyor.
"Kıskandın mı?"

Parmak eklemleri tuttuğu spatulanın etrafında beyazlaşıyor. "Buna
nasıl cevap vermemi istediğinden emin değilim."

"Dürüst olmak gerekirse. Bunu hala yapıyoruz, değil mi?"

"Evet," diyor çabucak. "Her iki soruya da. Cevabım evet."

Omuzlarım çöküyor ve o da bunu görüyor.

Kapları lavaboya bırakıyor, baloncuklar ve su her yere yayılıyor.
Tezgâhın etrafında dönüyor, ben ona bakana ve o bacaklarımın arasında
durana kadar sandalyemi çekiyor. Yüzümü avuçluyor, yapmayı sevdiği gibi
gözlerimin hemen altındaki yanaklarımı okşuyor.

"Kes şunu," diyor kabaca. "Düşündüğün gibi değil. Kıskanıyorum çünkü... çünkü doğru kişi olmak istiyorum ve olamamaktan korkuyorum."

"Bunu seninle yapardım," dedim ona dürüstçe. "Senin için kameraya çıkarım." "Zaten benim için kameraya çıktın."

"Biliyorum, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Senin için daha fazlasını yapardım. *Sadece* senin için."

Ve eğer yayını durdurmamı isterseniz, bunu da yaparım."

Daha kelimeler ağzından çıkmadan başını sallıyor. "Hayır, bunu yapma. Ben... Ben bunu sevdim."

"Başkalarının beni izlemesinden hoşlanıyor musun?"

Başını yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyor... Sanki itiraf etmekten korkuyormuş gibi. "Evet... Siktir," diye mırıldanıyor. "Bilmiyorum. Sadece bunun beni rahatsız etmediğini biliyorum çünkü boşaldığında dudaklarından dökülecek olan benim adım olacak."

Ağzım tamamen kurudu. Akışlarıma devam etmemi sorun etmiyor mu? Hoşuna mı gidiyor? Şaşırdım, özellikle de benden durmamı istemesini beklediğimden beri, ama yapmadığı için memnun olduğumu fark ettim. Sanırım bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.

"Aman Tanrım. Bu beni berbat mı yapar? Kız arkadaşımın binlerce insan tarafından neredeyse çıplak olarak görülmesini sorun etmiyor muyum? Onun izlenmesini sorun etmiyor muyum?"

"Hayır," diyorum inatla. "Hayır. Geleneksel olmayabilir ama berbat da değil. *Sen* de değilsin. Bunu sana kim söyledi bilmiyorum ama bu doğru değil."

Alnını benimkine bastırıyor ve sözlerimi içine çekiyor. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum," diye fısıldıyor.

"Şu anda beni öpmeni gerçekten istiyorum."

Bir anını bile boşa harcamıyor. Ağzı benimkini buluyor ve eve gelmiş gibi hissediyorum.

Onu daha dün öptüm ama sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorum. Onun dudaklarına karşı çok çaresizim ve bu şaşırtıcı çünkü daha önce hiçbir şey için böyle hissetmemiştim.

Levi'dan önce onu istediğimi sanıyordum. Yıllarca onun için yanıp tutuştum ve birine nefes alamayacak kadar çok ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Ama yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Fitz'le hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Onu öpüyor olabilirim, şimdi olduğu gibi, ve hala onu özleyorum, hala

ona *ihtiyacım var*.

Elleri yüzümden başımın arkasına doğru hareket ediyor ve ben ne yaptığını anlamadan saçımı tutan tokayı açıp saçımın serbest kalmasına izin veriyor. Parmakları sarı saç tellerime dolanıyor, onları o lezzetli, acı ve zevk veren şekilde çekiştiriyor. Saçlarımla oynarken çıkardığım iniltiden utanmalıyım ama göğsünden alçak bir hırıltı yükseldiğinde umursamıyorum.

Beni kollarına alıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor, oysa birlikte olduğu en ağır kadın olduğumdan hiç şüphem yok. Beni tezgâhın üzerine oturtup bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Beni öpmeyi asla bırakmıyor, dilimi kendi diliyle okşamayı asla bırakmıyor. Elleri saçlarımla oynamaya devam ediyor ve sanırım sadece çıkardığı seslerden ve beni öpme şeklinden bile tahrik olabilirim.

Birden ağzını benimkinden ayırdı, ela gözleri şehvet ve ihtiyaçla doluydu.

"Neye ihtiyacın var?" Ona sordum.

"Partide yaptıklarımız..." Yutkunuyor. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

"Sen izlerken amıma dokunmamı ister misin?"

İnliyor ve bakışlarında ateş dans ediyor.

"Evet." Tek kelime zorlanarak çıkıyor, sanki söylemek onun için acı vericiymiş gibi.

Kon

uş. Göğsünü hafifçe itiyorum, sonra oturma odasına doğru başımı sallıyorum.

"Şurada," diye talimat verdim, avuçlarımla üzerine yaslandım ve

Bacaklar. "Otur."

Dediğimi yapıyor, deri koltuğa çöküyor, bacaklarını iki yana açıyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor. Dudakları hafifçe ayrılmış ve yanakları kızarmış. Aleti şimdiden pantolonuna doğru geriliyor ve ben henüz hiçbir şey yapmadım.

Parti gecesi dışında bunu şahsen yapmadım. Bunu yaparken kendimi özel olarak kaydettim, sadece pratik yapmak için, ama asla başkası için değil. Her an bu şekilde sergilenmekten rahatsız olacağımı düşünüp duruyorum ama hissetmiyorum. Hatta tam tersi. Bu tamamen doğru hissettiriyor.

Bakışları altında yanıyorum, enseme ter oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. Ateşim var ve bunun tek sebebi bana bakışları.

Belki de sakinleşmeliyim.

Arkamdan tezgâhın üzerine koyduğu bir yığın bulaşık havlusuna uzanıyorum ve bir tane alıyorum. Musluğu açıp bezi güzelce ıslatıyorum. Ona döndüğümde hâlâ beni izliyordu ve kumaşı vücudumun üzerine kaldırıp sıktığımda, soğuk sıvının elbisemin ipeksi kumaşı üzerinde kaymasına izin verdiğimde, nefesleri yoğunlaşırken göğsü kabarmaya başladı.

Kumaş vücuduma yapışıyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Meme uçlarım aradan fırlıyor, sert ve hazır bir şekilde duruyor, dokunulmak için can atıyor. Bez hala bir elimdeyken, onu boynuma doğru sürüklüyorum, suyun boğazımdan aşağı ve göğüslerimin arasından akmasına izin verecek kadar sıkıyorum, beni serinletmek için kullanıyorum. Tam da ihtiyacım olan şeydi ve Fitz'in sandalyenin kolçaklarını tutuşuna bakılırsa onun da ihtiyacı olan şeydi.

Boştaki elimi vücudumda yukarı doğru kaydırıyorum, yavaş gittiğimden ve onun bana dokunacağını bildiğim gibi kendime dokunduğumdan emin oluyorum. Ağrıyan meme ucuma ulaşana kadar durmuyorum. Başparmağımı hassas tomurcuğun üzerine sürterek, çaresizce ihtiyaç duyduğum temasta düşük bir tıslama çıkarıyorum.

"Ellerinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum, Ivan. Avuçların sert ve yumuşaklığın mükemmel bir karışımı ve memelerimin üzerinde çok iyi hissediyorum bebeğim."

Ondan bir onay mırıltısı yükseliyor ve bu beni teşvik ediyor. Bacaklarımı açıp ayırıyorum ve giydiğim beyaz tangayı görmesini sağlıyorum. İlk gördüğünde dili dışarı fırlıyor ve buna bayılıyorum. Paçavrayı bırakıyorum, sonra elbisemin alt kısmını tutuyorum, bacaklarımı daha geniş açabilmek için yukarı doğru sallıyorum.

"Siktir," diye fısıldadığını duyuyorum ve sırtıyorum.

Ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum, amıma yaklaşıyorum ama henüz dokunmuyorum.

Her yaklaştığımda Fitz biraz daha yaklaşıyor. Dirseklerini dizlerine dayayıp sandalyede daha fazla duramayacakmış gibi görüne kadar bunu yapıyorum. Ancak o zaman bir elimi bacaklarımın arasına sokuyorum ve tangamı yana çekerek merkezime bakmasını sağlıyorum. Tek bir parmağımı kıvrımlarımda gezdiriyorum, sadece kendime dokunmanın değil, onun beni kendime dokunurken *izlemesinin de* ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüp ürperiyorum.

Bir parmağımı amımın içine sokuyorum ve hemen bir tane daha eklemem gerekiyor çünkü bir tane yeterli değil, ne kadar çalıştığımın değil.

"Söyle bana," diye sertçe emrediyor. "Elinin amının üzerinde nasıl hissettirdiğini söyle."

"Çok güzel. Yumuşak, sıcak ve ıslak. Tanrım, Ivan, çok ıslığım. Gözlerinin üzerimde olması... Tezgahı ıslatıyorum." Benimkine karşı sallanıyorum

gözlerimi sıkarak kapattım ve ağlamamak için dudagımı ısırdım. "Keşke bu sen olsaydın. Keşke bunlar içimdeki parmakların olsaydı, keşke yaptıklarımı hissedebilseydin. Amım senin dokunuşun için can atıyor."

Kemerin çözülme sesi odayı dolduruyor ve tam zamanında gözlerimi açıp pantolonunun fermuarını açtığını ve sikini serbest bıraktığını görüyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, o kendini okşamaya başlarken parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırıyorum.

Aletlere bakmayı hiç güzel bulmamışımdır, ama ona? O çok güzel. Rahatsız edecek kadar uzun değil ve onun etrafında mükemmel bir şekilde esneyeceğimi bildiğim kadar kalın.

Hareketleri tembel ve sabit ve bakışlarını bir kez olsun benden ayırmıyor. Parmaklarımın içimde kayboluşunu ve yüzümü izlemek arasında gidip geliyor. Gözlerime her baktığında, uçurumun kenarına daha da yaklaşıyorum.

Sanki yaklaştığımı biliyormuş gibi kendini daha hızlı, daha sert okşuyor, başparmağını sikinin başında gezdiriyor.

"İşte bu, Ro," diyor. "Kendini oraya götür. Seni parçalanırken izlemek istiyorum. O güzel amındaki parmaklarını kışkandır beni. İzlememin sana ne yaptığını görmek istiyorum. O parmakları serbest kalmanla kapla."

Sözleri tam ihtiyacım olan şey ve birkaç vuruşla orgazmım içimde sallanıyor, omurgamdan yukarı doğru kayıyor ve vücuduma yayılıyor.

Sonra aniden orada, bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor.

Hiç tereddüt etmedi, tek bir kelime bile etmedi. Elimi önümden çekip tangamı bacaklarımdan aşağı indiriyor, beni tezgahın kenarına sürüklüyor ve amımı ağzıyla kapatıyor. Dilini deliğime daldırıyor, serbest bırakılmamın kanıtını tattığında inliyor. Tıpkı parmaklarımla kendimi becerdiğim gibi diliyle beni beceriyor, sonra klitorisime geçiyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir şevkle onu ağzına alıyor.

Ne olduğunu bile anlamadan ikinci bir orgazm içimden geçiyor. Başını kavrayıp yüzüne doğru sürtünüyorum ve artçı şokları bile atlatıyorum. Geri çekilmiyor ve dürüst olmak gerekirse çekilmesini de istemiyorum. Hayatımın geri kalanını Fitz'in yüzü bacaklarımın arasında gömülü olarak yaşayabileceğimden oldukça eminim.

Beni ne kadar süre yavaşça yediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir kez daha ürperiyorum, bu orgazm diğerlerinden çok daha az güçlü ama aynı derecede

Lezzetli.

Gecenin üçüncü orgazmı da yatıştığında, sonunda beni serbest bırakıyor, kalçalarımın iç kısımlarını usulca öpüyor ve ardından kalçalarının üzerine düşüp nefes nefese kalıyor. Bir zamanlar ustalıkla şekillendirdiği saçları darmadağın olmuş ve yüzü dölleriyle parlıyor.

Hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Bana sırtıyor ve yanıldığını anlıyorum - *şimdi* hiç bu kadar ateşli görünmemişti, o çok sevdiğim dişsiz sırtıyla bana gülümsüyor.

Ve korkunç bir şeyin farkına vardım.

Buna cidden alışabilirim.

OceanofPDF.com

FITZ

Eğer daha önce onu izlemeye bağımlı olduğumu düşündüysem, bu onu elleri amının üzerindeyken izledikten sonra hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Bacaklarını ilk açtığı anda ve sadece ellerini vücuduna sürterek amının ne kadar sırlıslıkla olduğunu gördüğümde, sandalyeden fırlamamak için her şeyimi harcadım. Sonra ayrı düştüğünde... kahretsin. Bu beni *öldürdü*.

Her zaman sadece izlemekle yetinmişimdir ama o anda onun yanında olmak istedim. Ona dokunmak, tadına bakmak istedim. Yapmak *zorundaydım*.

İstedğim her şey ve daha fazlasıydı.

Sonunda nefesimi tuttuktan sonra ona, "Kalçalarının başıma sarıldığında nasıl hissettirdiğini bilmek için ölüyordum," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ve?"

"Lanet olası muhteşem." Ayağa kalkıyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Sanırım taşınmak istiyorum."

Gülüyor, ama ağzını ağzımla yakaladığımda sesi kesiliyor. Dilim onunkine karıştığında inliyor ve acaba kendini tatmaktan mı diye merak ediyorum. Tadının yeterince güzel olduğu kesin.

Ellerimi kışının altından geçirip onu tezgâhtan kaldırıyorum ve dairemde doğruca yatak odama taşıyorum. Onu yatağın üzerine bırakıyorum, orada otururken ne kadar güzel görüldüğüne bayılıyorum. Gömleğimin düğmelerini deliklerden geçiriyorum, sonra başımın üzerinden çekip bir kenara atıyorum. Pantolonumu da boxer külotumla birlikte bacaklarımdan aşağıya iterek yolumdan çekiyorum.

Sonra ona uzanıyorum, elbisesinin eteğinden tutup ipeksi kumaşı başının üzerinden çekiştiriyorum ve nasıl görüldüğüne hayran olmak için geri çekiliyorum. Açık pencereden süzülen ay ışığının parlaklığı, solgun teninin battaniyelerimin karanlığıyla tezat oluşturma, teninin yumuşak, nemli parıltısı... Hayata gelmiş ıslak bir rüya gibi görünüyor.

Yolumu bulmaya niyetli olduğum biri.

Bacaklarının arasına yerleşiyorum, altımda nasıl hissettiğini seviyorum. "Tanrım, vücudun inanılmaz," diyorum ona, ellerimi her bir bacağına gezdirerek.

Uzanabildiğim her santim. "Bana karşı hissettiklerini seviyorum." "Bana karşı hissettiklerini seviyorum."

"Kıvrımların..." Köprücük kemiğine bir öpücük konduruyorum. "Onlar benim favorim."

"Eskiden onlardan nefret ederdim," diyor sessizce. "Eskiden onları saklardım." Geri çekiliyorum. "Ne? Neden?"

"Çünkü bana öyle söylendi." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama öyle. Kendisinin herhangi bir parçasını saklaması gerektiğini ona kimin hissettirdiğini bilmek istiyorum.

"Kim? Neden?"

"Toplum. Ailem. Benim... eski en iyi arkadaşım." Yanakları pembeleşiyor. "Bu yüzden kendimi güzel hissetmek için yayın yapıyorum ve öyle de oluyor. Kamera karşısında kendime güveniyorum. Arzulaniyorum. Seksi. *Aranıyor.*"

Boğazıma düğümlenen duyguyu yutuyorum, çünkü onun bunlardan başka bir şey hissetmiş olması kalbimi acıtıyor.

"Siktir et bütün o insanları. Sen çok güzelsin. Sahip olduğun her kıvrımı ve kıvrımı seviyorum. Asla ama asla saklanmamalısın."

"Biliyorum. Bunu artık biliyorum. Ama bazen..."

Başımı sallıyorum. "Seslere aldırma. Eğer saklanman gerektiğini düşünürsen, eğer yeterince iyi olmadığını düşünürsen, bana ne yaptığını hatırla. Seni *izlemek* bile sikimi öyle sertleştiriyor ki doğru düzgün düşünemiyorum." Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, kanıtları hissetmesine izin veriyorum. "Sen olduğun gibi mükemmelsin Ro ve sana bunu her gün hatırlatacağıma söz veriyorum, ne kadar sürerse sürsün."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve onu böyle görmek hâlâ çok tuhaf. Bu onun çok iyi sakladığı farklı bir yönü.

"Tamam mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor.

"Tamam." "Güzel. Şimdi başlayabilir miyim?"

İçinden bir kahkaha yükseliyor ve başını sallıyor. Dudaklarımı bir kez daha onunkilere değdiriyorum, onu tüm gücümle öpüyorum ve şaka yapmadığımı bilmesini sağlıyorum. Olduğu gibi güzel olduğunu bilmeye *ihtiyacı var.*

Kalçalarımı ona doğru sürüyorum, sikimin sıcaklığının üzerinde kaymasına izin veriyorum, ne kadar ıslak ve hazır olduğunu seviyorum. Eğer biraz aşağı doğru hareket etseydim, kolaylıkla içine girebilirdim. Bana karşı sallanıyor, ikimizin de umutsuzca aradığı o sürtünmeyi arıyor.

"Ivan..." diye fısıldıyor. "Lütfen. İhtiyacım var..."

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum çünkü benim de ihtiyacım var.

Uzaklaşıyorum ve bana uzandığında

gölüyorum. "Hayır," diye itiraz ediyor.
"Gitme."

"Prezervatif," diye açıklıyorum, yataktan iterek.

"Ben..." Dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Sözleri karşısında duraksadım. Pervasızca bir şey olduğuna eminim, muhtemelen şimdiye kadarki en aptalca şeylerden biri, ama Rosie'yi çıplak bırakma düşüncesi bile... *Kahretsin.*

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Bu konuda çok titizim ve daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmadım."

Ona inanıyorum. Böyle bir konuda bana asla yalan söylemeyeceğini biliyorum.

Bu.

"Ben de iyiyim. Düzenli olarak test yaptırıyoruz ve hiçbir zaman prezervatif de."

Yutkunuyor. "Tamam."

"Tamam." Dizimi yatağa geri koyuyorum ve hâlâ giydiği beyaz dantelli sütyene doğru başımı sallıyorum. "Çıkar. Seni becerirken göğüslerinin zıplamasını görmek istiyorum."

Soluğundaki kesiklik çok açıktı ve arkasına uzanıp kancayı çözdü, sonra elbiseyi kollarından aşağı kaydırıp yana attı. Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp bacaklarının açılmasına izin veriyor.

Parlayan amını görünce dudaklarımı yalıyorum - kelimenin tam anlamıyla -. Hâlâ çok ıslak ve benim için hazır ve bunu çok seviyorum. Ona zaman ayırmak istiyorum, nazik olmak ve yavaş gitmek istiyorum, ama yapabileceğimi sanmıyorum. Ona çok ihtiyacım var.

Yatağa tırmanıp bacaklarının arasına giriyorum, sonra tek kelime etmeden ya da tereddüt etmeden içine giriyorum. Daha önce bulunduğum en cennet gibi yere gömüldüğümde içimden vahşi bir ses çıkıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor bir nefeste. "Sen çok...
oh tanrım."

"Biliyorum," *diyorum* ona, çünkü biliyorum. Amcığsıkımı mükemmel bir basınçla sıkıyor ve dürüst olmak gerekirse nasıl dayanacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Bu mümkün olmayacak. Çok iyi hissettiriyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum, üflememeye çalışıyorum. "Beni sıkmayı bırak." Gülüyor, bu da etrafımda daha fazla kasılmasına neden oluyor.

"Kes şunu."

İçinde tuttuğunu *hissedelediğim* kahkahalarla vücudu titriyor ve sırf onu susturmak için kalçalarımı oynatıyorum.

"Siktir," diye inliyor ve Şimdi g len *ben* oluyorum.

Başımı kaldırıp ona sırtıyorum. "O kadar da eğlenceli değil, değil mi?" "Aslında bu tam olarak benim eğlence tanımım."

"Benimki de."

Kalçalarımı tekrar içine yuvarlıyorum ve bir inilti daha kazanıyorum. "Daha fazla," diye yalvarıyor. "*Lütfen.*"

Hızımı arttırıyorum, onu her şeyimle beceriyorum. Bir ter ve inleme karmaşası içindeyiz, tenlerimiz birbirine çarpıyor ve şimdiye kadar duyduğum en güzel sesleri yaratıyor.

Bunun asla bitmesini istemiyorum. Zamanın sonuna kadar onun içinde gömülü kalmak istiyorum.

"Ivan! I..." Cümlesini tamamlamıyor, şehvetinin içinde kaybolmuş.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, hızımı kesmiyorum, sadece bacaklarından birini omzuma doğru kaydırırken açıyı değiştiriyorum.

Başparmağımı klitorisine dayadığımda "Evet, evet, evet," diye mırıldanıyor. "*Daha fazla.*"

"Kahretsin, Ro, keşke bunu görebilseydin," diyorum ona, içinde kayboluşumu izlerken. "Amin sikimin etrafında gerilmiş çok güzel görünüyor. Müzede görebileceğin bir tablo gibi. Tek kelimeyle mükemmel."

"Çok iyi," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor.

"Hayır." Hareketlerimi durduruyorum. "Boşaldığında gözlerini görmek istiyorum."

Gözlerini tekrar açıyor ve bana bakarken gözlerindeki bakış... *Kahretsin, bu bakış sonsuza dek hafızamda yer edecek.*

"Çok iyi," diye mırıldandım, sonra klitorisini tokatladım. "Ohgodohgod."

"Daha önce bana pek çok şey denmişti ama Tanrı denmemiştii. Bunu kabul ediyorum."

Gülüyor, ama bu kısa sürüyor, klitorisine tekrar bastırdığımda ve ona daha önce olduğundan daha sert bir şekilde süründüğümde tam gelişmiş bir inlemeye dönüşüyor.

"Çok yaklaştım," diyor bana. "Çok, çok..."

"İşte böyle, bebeğim. Sikimi sağ. Bana verebileceğin her şeyi ver."

Bir vuruş daha ve serbest kalırken tüm vücudu etrafımda titriyor.

"Ivan, Ivan, Ivan," diye tekrar tekrar söylüyor, ben onu delmeye devam ederken gözlerini benden ayırmıyor, orgazmı boyunca onu beceriyor.

Bu beni uçurumun kenarına getirmeye yetti ve son saniyede çekip karnını döllerimle kapladım. Onu benimle kaplı görmek... Tanrım, neredeyse

Beni tekrar üfletmeye yetecek kadar, ve beni terk eden alçak hırıltıda hata yok.

"Benim" dedim.

"Senin," diye söz veriyor.

Sonra, tam bir şok içinde, uzanıp parmağını içinden geçiriyor ve dudaklarına götürüyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, üzerlerindeki dölümün tadını umursamıyorum. Onu öpmeden edemem, bundan sonra olmaz.

Orada ne kadar yattığımızı söyleyemem, ama bir noktada öpüşmüyoruz bile, nefes almaya çalışırken ağızlarımız birbirine yapışıyor. Kendimi onun üzerinden yuvarlanmaya ikna etmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor ve bunu yaptığım anda onu özlüyorum. Bu yüzden onu belinden tutup kendime doğru çekiyorum, onu hissetmeye ihtiyacım var.

"Bu..." diye başladı, parmakları göğsümdeki bir tutam saçı çekiştiriyordu. "*Her şey.*"

Evet, öyleydi.

Çünkü Rosie? *O* her şeydir.

Ve ondan asla uzaklaşamayacağımı biliyorum.

Bu sabah Rosie'yi yatağımda bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi ve buna Vancouver'da oynarken yedinci maça çıktığımız ve diğer takım kupayı kazanmayı kutlarken yedek kulübesinde oturmak zorunda kaldığım zaman da dahil.

Uyurken çok huzurlu görünüyordu. Böyle kaçıp gitmekten nefret ediyordum ama gitmek zorundaydım. Koç'la aram zaten iyi değil ve onun bok listesinde daha da üst sıralara çıkmak istemiyorum.

Minnesota'ya indik, ardından bacaklarımızı çalıştırmak için kısa bir paten kaymak üzere doğruca piste gittik. Şimdi soyunma odasında oturuyoruz ve gecenin bitmesine yirmi dakika var. Bütün gün Rosie'yle konuşmadım ve bu beni yavaş yavaş öldürüyor.

"Hadi çocuklar! Gaza gelin!" Miller ellerini birbirine vuruyor. "Biz hallederiz!" Patenlerinin üzerinde birkaç kez aşağı yukarı zıpladıktan sonra ellerini sallıyor.

En azından birileri hokey oynadığı için heyecanlı. Şu anda, hayatımda ilk kez, keşke pistte değil de evde olsaydım diyorum ve bunun yatağında bıraktığım sarışınla ilgisi olduğunu biliyorum.

"Dostum, kapa çeneni," diye tersliyor Greer.

Miller onu görmezden gelir. "İki sayı gerideyiz ama bu bir bok değil. Bunu başarabiliriz."

"Kapa çeneni Miller," diye homurdanıyor Rhodes, en az Greer kadar tuzlu görünüyor.

Ona çenesini kapatmasını söylüyor olabilirler ama bizi bu şekilde gaza getirmeye çalışmasından gizliden gizliye hoşlandıklarını biliyorum. Buna inanmaları için yeterince işe yaradı.

Odanın köşesindeki saat dakikaları geri sayıyor ve sadece bir dakika kaldığında geçici durağımdan kalkıyorum.

Miller omzunu benimkine çarpıyor. "Hazır mısın, Fitzy Baby?"

Cevap olarak homurdanıyorum ve o da dudaklarını uzatıyor.

"Ah, hadi ama. Sen de huysuz olma. Bu oyuna geri dönebiliriz."

"Sadece bitmesini istiyorum."

Başını bana doğru eğdi ve ben de anladım. Maçların bitmesini asla istemem, kaybediyor olsak bile. Birkaç gol gerideyken bile buzda olmayı seviyorum. Ama şu anda... şu anda, başka bir yerde olmak istiyorum.

"Çok kötü
anladın." "Ha?"

Başını sallıyor, dudaklarına bir sırıtış yayılıyor. "Bana aptalı oynama. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Rosie." Kaşlarını sallıyor. "Birileri kesinlikle biraz alıyor."

Rosie ve benim hakkımda bir şeyler biliyor olması umurumda değil - geçen gün Scout's'tayken bildiğini varsaymıştım- ama bu onun Rosie'den ya da seks hayatımızdan herhangi bir şekilde bahsetmesini istediğim anlamına gelmiyor.

Ona ters ters bakıyorum. "Kapa çeneni, Miller."

Gülüyor, ama sadece haklı olduğunu bildiği için.

Buza çıktık ve periyot başlamadan önce birkaç ısınma turu attık.

"Gidelim çocuklar. Aklınızı başınıza alın," diyor Koç arkamızdan, ellerini birkaç kez çırparak.

Pak bırakıldı, tüm gece zorlandığımız yüzleşmeyi kazandık ve Lowell topu Rhodes'a, o da Wright'a attı.

Bölgeye girişimiz temizdi, sonra pak benim sopamdaydı ve iyi bir şut için etrafa bakıyordum. Elimde hiçbir şey yok, bu yüzden Rhodes'a doğru şut atıyorum, o da topu Wright'a sektiriyor, o da bana geri gönderiyor. Diğer takımın kafasını karıştırmak için yeterli bir hareketti ve ben de kulvarımı gördüm. Sopamı geri çektim ve bıraktım.

Kaleci pedini çıkarıp pakı durduruyor, ama ben sulu bir ribaundla ödüllendiriliyorum ve omzunun üzerinden şutu çekip topu doğrudan kalenin arkasına gönderiyorum.

"Evet amına koyayım!" Rhodes bağırıyor, bana doğru kayıyor ve yaralı yüzünde bir gülümsemeyle beni kucaklıyor.

"İşte bu!" Wright kaskıma birkaç kez vurarak söylüyor.

"Gördün mü? Ne dedim ben?" Miller eldivenini benimkine vuruyor. "Şimdi işe koyulalım ve bu maçı berabere bitirelim."

Biz de öyle yaptık. İki vites sonra, Lowell pakı kalecinin yanından geçiren kişi oldu ve aniden maç berabere bitti. İki dakikadan biraz fazla bir süre kala, yedek kulübesindeki herkes uzatmaya gideceğimizi düşünüyor. Salonda uğultu var ve taraftarlar çılgına dönmüş durumda.

Buza adımımı atıyorum ve rakip oyuncuyu panolara doğru iterek oyuna giriyorum. Düdük çalmadan önce beş saniye bile sahada kalmamıştım.

"Sen!" diye bağırıyor görevli, beni göstererek. "Ne? Ne için?"

"Holding."

Lanet olsun. O kararını verirken ve tüm salon tezahürat yaparken kafamı asıyorum, çok sinirleniyorum. Binlerce kişilik bir kalabalığın ölümünüzü kutladığını duymak çok kötü bir his.

Bu kötü bir karardı ve yedek kulübemin bağırıışlarına bakılırsa onlar da benimle aynı fikirde, ama tartışmıyorum çünkü bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Ceza kutusuna tırmanıyorum, çok kızgınım ve sopamı kırmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum ama sakinliğimi korumaya çalışıyorum. Bazıları penaltı yüzünden çılgına dönüyor ama ben bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

Neyse ki Lowell'ın yüzleşmeleri bu periyot çok daha iyiydi ve beraberliği kazandı. Normalde topu buza doğru atardı ama Rhodes orada ve atının üzerinde dörtnala Minnesota kalesine doğru ilerliyor. Genelde böyle bir hücum oyuncusu değildir, bu yüzden kimse bunu beklemiyordu... özellikle de kaleci. Sopasını geri çekiyor ve şutunu çekiyor. Top üst direğe çarpıp

Doğrudan Wright'a gidiyor, o da ribaundu alıyor ve kaleciyi geçerek tanıklık etme zevkine eriştiğim en güzel kısa el gollerinden birini atıyor.

"EVET!" Ekibimin geri kalanı benim hatamdan faydalanarak çılgına dönerken ben cama vurarak bağıryorum.

Penaltıyı gole çevirmeyi başardılar ve bitime sadece üç saniye kala, son yıllardaki en iyi geri dönüşümüzle maçı kazandık. Soyunma odasına gidip temizlenirken yüzümüz gülüyordu ve basın odasına gitmem gerektiğinde şikayet bile etmedim. Kendimi çok iyi hissediyorum.

Kafam güzel bir şekilde beni otel odasına kadar takip ediyor ve kapım arkamdan kapandığı anda telefonum elimde, Rosie'yi aramaya hazırım. Annemden gelen tebrik mesajlarını kaydırarak geçiyorum, zihnimde ona daha sonra mesaj atacağımı hatırlatıyorum ve doğrudan Rosie'nin ismine gidiyorum.

Ara tuşuna basıp bekliyorum, yatağıma yerleşiyorum, sırtım şimdiye kadar kaldığım diğer odalara tıpatıp benzeyen otel odasının başlığına dayanıyor.

Yüzünün ekranı doldurması için iki zil çalması gerekiyor.

"Hey!" diyor sırtarak. "Gecen nasıl geçti?" "İyi idi."

"Sadece iyi mi? Özel bir şey olmadı mı?"

Gülümsememi engelleyemeyerek omuz silkiyorum. "Sanırım bir şey oldu." Sırtışı daha da büyüyor. "Çok güzel bir goldü."

"Kimden?"

Kaşlarını kaldırarak uyarıda bulunuyor. "Ivan..."

Yemin ederim, sadece adımla duymak bile sıkimin canlanmasına neden oluyor.

"Hangisi daha çok hoşuna gitti, bu geceki hedefim mi yoksa dün gece sana yaşattığım orgazm mı?"

Kameraya göz kırpmadan önce "Vay canına, bir kızı zor durumda bırakmanın yolu" diye şaka yapıyor. Dairesinde ilerlerken görüntü biraz sallanıyor ve yayın odasından çıktığını fark etmiyorum.

Bu gece çevrimiçiydi.

Kıskançlığın mideme yerleşmesini bekliyorum ama gelmiyor. Ona söylediğimde ciddiydim - hala akıntıya kapılması umurumda değil çünkü gecenin sonunda birlikte olacağı kişinin ben olacağımı biliyorum.

Gözlerim onun geri kalanına takılıyor ve öne doğru oturuyorum. "Ne giyiyorsun?"

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir sırıtış yayılıyor. "Oh, bu mu? Bir şey değil."

"Lanet olsun. Göster bana."

Etrafta dolanıyor ve telefonunu yere bırakarak bana boş yatağını gösteriyor. Sonra orada, çerçevenin hemen kenarında duruyor ve sürünerek şiltenin üzerine, tam ortasına geliyor. Aşına olduğum bir logo göğsünün ortasını dolduruyor.

"Arkanı dön," dedim ona.

Talimatımı dinliyor, etrafında dönüyor ve omzunun üzerinden kameraya bakıyor.

"Beğendin mi?"

Hoşuma gitti mi? Deli mi?

Şu anda sikimin ne kadar sert olduğunu görebilseydi, bana bunu sormazdı.

Benim formamı giyiyor ve sırtındaki 91 numara ve ismim bana beklemediğim bir şey yapıyor. Daha önce bunu giyen bir sürü insan görmüştüm ama onu hiç görmemiştim. Bu onun hayal edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Yemin ederim Ro, hiç bu kadar güzel olmamıştın." Kıkırdıyor, sonra arkasını dönmeye gidiyor.

"Dur!" Bağırıyorum.

Duraklıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Daha fazlasını görmek istiyorum."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar daha?" "Hepsini."

Aşağı uzanırken dişleri alt dudağına batıyor, kazağımın uçlarından tutuyor, sonra daha da yukarı kaldırıyor. Bunu yavaşça yapıyor, o kadar yavaş ki orada olsaydım uzanıp kendim çekerdim, şu anda o kadar sabırsızım.

Kıçının alt kısmı dışarı çıkıyor ve iniltimi bastırmak için dudağımı fiziksel olarak ısırarak zorunda kalıyorum. Kıçı tamamen ortaya çıkana kadar onu daha da yukarı kaldırıyor ve işte o zaman bana çarpıyor.

İç çamaşırı giymiyor. "Bunu derede mi giydin?" Başını sallıyor. "Hayır."

"Güzel." Akışına bir şey demiyorum ama bu kısmını kendime saklamak istiyorum. "Bana daha fazlasını göster."

"Daha fazla mı?"

Başımı salladım. "Eğil, bebeğim. Her yerini görmek istiyorum."

Dudakları aralanıyor ve kekeleyerek aldığı nefesi *duyabiliyorum*, sonra yavaşça dediğimi yapıyor. Kalçaları kıvrılıyor, forması hareketleriyle birlikte yükseliyor ve ben pür dikkat onu izliyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, çıplak poposu havada, bana tamamen açık, ve ben bu anı hafızama kazıyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum ve o da kıkırdayarak kıcının sallanmasına neden oluyor ve avuç içimin izini üzerinde görme arzusu beni bir anda çarpıyor. Hiçbir zaman şaplak atan biri olmadım ama şu anda Rosie'nin el izimle kaplandığını görmeyi o kadar çok istiyorum ki. "Sen mükemmelsin."

"Teşekkürler," diyor sessizce, bacaklarını birbirine kenetleyerek. O da en az benim kadar tahrik olmuş durumda ve bu hoşuma gidiyor.

"Daha önce hiç kıcınla oynadın mı, Ro?" Gözleri hafifçe açılıyor ama başını sallıyor. "Birkaç kez."

"Güzel. Hiç oyuncağın var mı?"

"Evet."

"Bir tane alabilir misin?"

Oturduğu yerden kalkıp yatağının başucundaki masaya doğru ilerlemeden önce bir kez daha başını sallıyor. Gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp pantolonumu indiriyorum ama sikimi iç çamaşırlarımın içinde bırakıyorum. Ne aldığını hiç göremiyorum ve elinde küçük gümüş bir tıkaçla döndüğünde afallıyorum.

"Evet." Kelime bir inilti olarak çıkıyor. "Bu. *Lütfen*."

Pozisyonunu korurken gözleri muziplikle doluyor ve bana göt deliğinin tam görüntüsünü veriyor. Son bir saat içinde onuncu kez, keşke yolda olmasaydım ve keşke dün gece onunla daha fazla zaman geçirseydim de vücudunu doğru düzgün keşfedebilseydim diyorum.

Bir dahaki sefere.

Ağırlığını bir omzuna veriyor, sonra bacaklarının arasına uzanıyor. Klitorisine sürünmek için kullandığı tıkaçın birkaç kez aradan çıktığını görüyorum. Her vuruşta parladığını görebiliyorum, sonra aniden kayboluyor ve kendi etrafına uzanıp dar deliğine bastırıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor onu içeri itmeye başladığında ve ben de kıcının oyuncağın etrafında gerilmesini izliyorum.

"Konuş benimle, Ro. Nasıl bir his?"

"Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Çok, çok iyi. Ama bahse girerim senin sikin daha da iyi hissettirecektir."

"Seni daha önce orada beceren oldu mu?"

Elinden geldiğince başını sallıyor. "Hayır. Asla."

"Güzel. Çünkü o kış benim."

"Hepsi senin," diye kabul ediyor ve oyuncağı daha da içeri sokuyor.

Tamamen oturduğunda, ona ilk kez gerçek anlamda bakabiliyorum. Ucunda küçük pembe bir mücevher var ve odanın yumuşak ışığında parlıyor.

Muhteşem görünüyor, kesinlikle büyüleyici.

"Keşke orada olsaydım," diyorum ona.

"Ben de." Yer değiştirdiğinde yumuşak bir inilti onu terk ediyor.

"Kendimi çok dolu hissediyorum."

"Aletim amına girdiğinde ve sen bunu giydiğinde nasıl hissedeceğini bir düşün."

Bir inilti daha çıkarıyor ve ben de aletimi avuçlayarak, oluşmakta olan ağrının bir kısmını **d i n d i r m e k** için üzerine bastırıyorum.

"Gelmek istiyor musun?"

"Lütfen."

"Elini klitorisine koy, Ro. Kendini boşalt. Ben oradaymışım ve elim seni beceriyormuş gibi davran."

Hiç tereddüt etmiyor, elini bacaklarının arasına sokuyor ve kendini ovmaya başlıyor. Sadece otuz saniye sonra parçalanmaya başladığında hiç şaşırmadım.

"Oh, lanet olsun. *Ivan*. Evet, aynen böyle."

Daha önce yalan söyledim. *Bu* en güzel manzara, Rosie kışında bir tıkaçla ve eli amının üzerinde, adımı haykırıyor.

Pantolonuma uzanıp kendimi kurtarıyorum, uzunluğumu kavriyorum ve titremeleri onu sarsmaya devam ederken kucağıma boşalmadan önce kendime sadece üç kısa vuruş veriyorum. Son dölümü de boşalttıktan sonra, tamamen tükenmiş bir halde yatak başlığına yaslanıyorum.

Rosie hâlâ dizlerinin üzerinde, gözleri kapalı ve en az benim kadar yorgun görünüyor.

"Ro?" Yumuşakça söylüyorum.

"Hmm?" Gözlerini açıp bana bakıyor ve tembel, memnun bir sırıtış atıyor.

Ne kadar uykulu görüldüğüne gülüyorum. "Yatağına git."

Başını sallıyor, sonra kendini yukarı itiyor, bir zevk sesi daha çıkıyor. Arkasını dönüp bir kez daha kameraya bakıyor ve onun benim numaramı giydiğini görmeyi asla atlatabileceğimi sanmıyorum.

"Nasıl, um..." Dudağını çiğniyor. "Nasıldı? Senin için yani. Bu benim ilk seferimdi..."

"Benimki de öyle," diyorum ona, "ve daha iyi olabileceğinden emin değilim." Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Çok iyiydin bebeğim."

Gülümsüyor, sonra bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Teşekkür ederim." "Şimdi yatağına git. Yarın sabah erken kalkacaksın."

"Ah, biliyorum." Gözlerini deviriyor. "Yemin ederim, kendi fırınımı açtığımda sabahları erken kalkmayacağım."

"Bundan daha önce de bahsetmiştin..." Onu kimliğimle kandırdığım zamanı hatırlatmak istemediğim için sözümü kesiyorum. "Bu yakında yapmak istediğin bir şey mi?"

Bir an irkilmiş görünüyor, sonra başını sallıyor. "Evet. İşletme diplomamı almak için ders alıyorum."

"Bok yok mu? Bu harika."

"Önemli bir şey değil. Mezun olmama daha uzun bir süre var." "Hey, hayır. Yapma bunu." Ona sert bir bakış attım. "Kendini satma Kısacası. Scout'ta kışını yırtıyorsun, yayın yapıyorsun ve okula mı gidiyorsun? Bu harika bir şey. Bununla gurur duy."

"Ben... Teşekkürler," diye mırıldanıyor, dikkati ekran dışında her yerde. "Ro?" Kararsız gözlerle bana bakıyor. "Seninle gurur duyuyorum." "Yani nankör bir moron olduğumu düşünmüyorsun?"

"Ne? Hayır. Hayır. Neden böyle düşüneyim ki?"

"Scout ve Stevie kamyonu çalıştırmama izin vererek çok şey yaptılar. Bu onların yüzüne vurmaz mı?"

"Gerçekten böyle düşüneceklerini mi sanıyorsun?"

Sonunda başını sallamadan önce dudaklarını birkaç kez ileri geri çeviriyor. "Hayır."

"Evet, ben de bilmiyorum. Scout'un tüm müşterilerini çalsan bile seni sonuna kadar destekleyecekler. Bu işte harika olacaksın."

"Teşekkür ederim." Yumuşakça gülümsüyor, sonra telefonunu alıp yaklaştırıyor ve ekranın ışığında gözlerinin ne kadar parlak görüldüğüne bayılıyor. "Hey, Fitz?"

"Hmm?"

"Keşke burada olsaydın."

Derin bir iç çektim. "Ben de, Ro. Ben de. İyi geceler." "İyi geceler... Ivan."

İsteksizce aramayı sonlandırıyorum. Temizlenmek için hızlı bir duş alıyorum, sonra Rosie'nin binlerce kilometre uzakta değil de burada olmasını dileyerek tek başıma yatağa giriyorum.

Bu yolculuğun bitmesi için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

ROSIE

"Hepimizin burada olmasının şimdiye kadarki en iyi şey olduğunu söyleyebilir miyim? Öğleden sonraki maçları seviyorum çünkü herkesi buraya getirme şansımız daha yüksek."

Koridorda bize doğru sırtan Harper'a bakıyorum.

O, Ryan, Hollis, Emilia, Scout, Stevie ve ben hep birlikte oturuyoruz. Küçük Freddie ve Macie bile burada, her biri annelerinin yanında oturuyor. Hollis'in yeni bebeği henüz pist için çok küçük olduğundan büyükannesiyle birlikte evde.

Bu benim ilk Comets maçım değil ve son olmayacağını da biliyorum ama ilk kez çekirdek grubun tüm eşleri ve kız arkadaşlarıyla birlikte oturuyorum. Buna dahil olmak çok güzel ve gözlerimden yaşlar akıyor. Fitz'e olan aşkımın beni buraya, tüm bu belalı kadınlarla oturmaya getireceğini hiç ama hiç düşünmemiştim.

Kimsenin görmemesini umarak göz kırpıyorum.

"Tüm programlarımızı düzenleme zamanı gelmişti," diyor Ryan. "Senin patlayan prop işin, benim zorlu YouTube programım, Hollis'in iki çocuk annesi olması, Emilia'nın salaklarımızı hizada tutması, Scout'un kamyonunu ve yazarlık kariyerini yürütmesi, Stevie'nin tam bir baş belası olması ve Rosie'nin *kendi işini yapması* arasında..."

Hollis, dizinde şimdiye kadarki en şirin kulaklıkları takan sevimli kızını zıplatırken, "Birlikte takılmamız bile bir mucize," diye bitiriyor sözlerini.

Stevie kız kardeşine işaret ederek, "Ben hâlâ Scout'u dizüstü bilgisayarından ayırdığımıza inanamıyorum," diyor.

"Hey! Teslim tarihim geldi!"

"*Her zaman* bir teslim tarihin var." Scout onun yorumunu omuz silkerek geçirir.

"Rosie ve Fitz'in sonunda kafalarını kışlarından çıkarıp bir araya gelmeye karar vermelerine sevindim." Stevie kendi sözlerine kıkırdıyor.

"Hey!" diye itiraz ediyorum. "Tam burada oturuyorum." "Biliyorum ve söylediklerimde ciddiydim."

"Anne, kış diyemezsin, unuttun mu?"

"Haklısın, Macie. Rosie ve Fitz'in kafalarını *kıçlarından çıkarmaya* karar vermelerine sevindim demek istedim."

"Yine, tam burada," diyorum.

O beni görmezden geliyor, herkes de öyle ama doğrusu onun sözlerine kızmıyorum. Ben de birlikte olduğumuz için mutluyum.

Fitz nihayet seyahatinden eve döndüğünde yaptığı ilk şey daireme gelmek oldu. Adresimi nereden bulduğunu sorguladım ama sonra umurumda olmadığını fark ettim ve kendimi onun kollarına attım. Beni doğruca kanepeye taşıdı, dizlerinin üzerine çöktü ve içime boşalana kadar sikine binmeme izin vermeden önce beni iki kez orgazm edene kadar yiyerek beni ne kadar özlediğini gösterdi.

Gecenin geri kalanını benim yatağında geçirdik ve son üç haftayı onun evi ile benimki arasında dönüşümlü olarak geçirdik. Deplasman maçları sırasında gecelerimizi görüntülü sohbet ederek geçiriyoruz. Yine fişimi kullandım ve bir keresinde kendini serbest bırakmak için mastürbasyon yaparken izlememe izin verdi. Bu çok ateşliydi ve onun sadece arkasına yaslanıp gözlemleme arzusunu gerçekten anlamamı sağladı.

Tabii ki, videodan çıktığımızda, tavşan oyuncağımı inmek için kullandım... iki kez.

Her şey seksle ilgili değil. Son üç haftada Fitz'le onu tanıdığım son bir yıldan daha fazla zaman geçirdim ve çileklere olan takıntısının çörekleri de aştığını öğrendim. Dürüst olmak gerekirse, onları bu kadar çok sevmesi biraz korkutucu ama bu onun sorunu, benim değil.

Bana çocukluğundan, ailesinden ve annesinin hokey kariyerini ne kadar desteklediğinden bahsetti. Bir sabah onu annesiyle telefonda konuşurken yakaladım ve ona her "Baby Boy" dediğinde yüzünün kızardığını görmek dünyanın en tatlı şeyiydi.

Onunla o kadar mutluyum ki, denesem bile gülümsememi engelleyemem. Genelde huysuz bir insan değilimdir ama bu mutluluk çok daha fazlasını hissettiriyor.

O çok daha fazla bir şey gibi hissediyor.

Bana görüldüğümü ve arzulandığımı hissettiriyor ve yaptığım her şeyi o kadar destekliyor ki bazen durup ona bakıyorum ve tüm bunları hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum. Sonra hatırlıyorum... Bunu hak etmek için hiçbir şey *yapmama* gerek yok. Ben bunu hak ediyorum, nokta.

Bu çok garip bir duygu ve şimdi bunu tecrübe ettiğim için... asla bırakmak istemiyorum.

Stevie dirseğiyle beni dürterek, "Kes şunu," diye tıslıyor.

"Oof!" Göğsümü tuttum. "Bu ne içindi?"

"Aptal gibi sırtıyorsun ve bu insanları korkutuyor. Özellikle de şu çocuğu." Bize bakan, gözleri korkudan kocaman olmuş küçük bir çocuğa doğru başıyla işaret ediyor.

Ben ona el sallıyorum, o da annesinin arkasına saklanıyor ve arkasını dönüp bize ters ters bakıyor. Arkasını döndüğü anda Stevie ve ben okullu kızlar gibi kıkırdıyoruz.

"Bu çok eğlenceli," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bu arada, Macie'nin maçtan sonra gelmesine izin verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Sürekli bir evcil hayvan istediğini söyleyip duruyor ve Fitz'in bir kedisi olduğunu biliyorum. Rhodes ve onun evcil hayvanları olduğu için Ryan'ı ikna etmeye çalıştım ama..."

"Rhodes...şey, Rhodes?"

Gülüyor. "Evet. Harper ve Collin'in evlerinde o kadar ürkütücü şeyler var ki onun korkmasını istemiyorum."

"Bu adil." Harper işini evinin dışında yürütüyor. Korku dekoru işini, korku ile ilgili her şeye olan takıntısıyla birleştirdiğinde, evlerinin çocuk dostu *olmadığını* söylemek yanlış olmaz. "Hiç sorun değil. Dört gözle bekliyoruz. Fitz oyun buluşması için dışarı çıkıp atıştırmalık bile aldı."

"Ama şekerli atıştırmalıklar değil, değil mi?" "Hayır, tabii ki değil."

Bu bir yalan, tamamen yalan. Aslında, tek aldığı şeyin şeker olduğuna eminim.

Cevabımdan tatmin olmuş gibi başını sallıyor, sonra çocuklar son periyot için buza çıktıklarında ayağa fırlıyor.

Isınma turları sırasında hepsi sırayla burada kaymaya başlayınca şaşırdım. Fitz de aynısını yapınca daha da şaşırdım. Kayarak geldi ve sopasını cama vurdu, sonra bana işaret ederek eksik dişiyle birlikte gülümsemesini gönderdi.

Orada eridim.

Periyodun başında üç gol önde olmalarına rağmen ayaklarını gazdan çekmeyi reddediyorlar ve maçın sonunda başka hiçbir şeyden vazgeçmeden skor tabelasına üç gol daha ekliyorlar. Maçın üç yıldızı anons edilirken binayı tek bir kişinin bile terk ettiğini sanmıyorum: Kurtarışları için Greer, asistleri için Fitz ve attığı goller için Miller.

"Doğal bir şapka numarası mı? Benim erkeğim en iyisi! Külotumu değiştirmem lazım."

"Scout!" Stevie küçük kız kardeşine ters ters bakıyor, sonra gözlerini söylenenleri dikkatle dinleyen kızına doğru kaydırıyor.

"Külotlu çorap," diyor Scout gafını örtbas etmek için. "Külotlu çorabımı değiştirmem gerek."

Macie burnunu kırıştırır. "Neden kot pantolonla külotlu çorap giyiyorsun Scout Teyze? Annem onları sadece Paskalya ya da Noel'de elbiseyle giydiriyor."

Scout yeğenine bir şeyler mırıldanıyor, sonra salonun geri kalanı boşalırken koridordan dışarı çıkmaya başlıyor. Bir kahkahayı bastırıp onları yakından takip ediyorum.

Güvenlik ekibine rozetlerimizi göstererek arka koridorlardan geçip oyuncularla buluşacağımız otoparka doğru ilerliyoruz. Hepsi teker teker arenadan çıkıyor, her oyuncunun yüzünde bir gülümseme var ve inanılmaz galibiyetin etkisiyle hâlâ havalarda uçuyorlar.

"Eşek herif!" Macie annesinin yanından Greer'in kollarına doğru koşarak bağırıyor. "Çok iyiydin! Yani, maçın bitmesi harika olurdu ama sadece bir gol yemen harika."

Kız arkadaşının kızını sıkıca kucaklar. "Sağ ol evlat. Bana zayıf noktalarımı söylemen konusunda sana her zaman güvenebilirim."

"Rica ederim," diyor Macie, onun alaycılığını hiç anlamamış. "Hey, Rosie," diyor Greer, şapkasını kaldırıp elini şapkeyi ait olduğu yere yerleştirmeden önce saçlarını düzeltti. "Macie'nin biraz takılmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Ona el salladım. "Önemli değil, gerçekten. Heyecanlıyız."

Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Aramızda kalsın, eğer seni delirtmeye başlarsa ve *Miracle'ı* koyarsan, ilk otuz dakika içinde dışarı çıkacak. Filmi çok seviyor ama çok fazla izledi. Bu noktada temelde sinematik Benadryl."

Ona sırtarak başımı sallıyorum. "Tüyo için teşekkürler."

"Fitz!" Macie bağırıyor, hemen bizi terk ediyor. Ona doğru koşuyor ve yumruğunu onun uzattığı yumruğa vuruyor. "Carl peynirli makarna sever mi? Ona biraz hazırlayabilirim."

"Um..." Fitz'in gözleri başını sallayan Stevie'ye kayıyor, sonra tekrar Macie'ye bakıyor. "Biliyor musun? O sevmiyor ama *ben* peynirli makarnaya bayılıyorum."

"Gerçekten mi? Yani, bugün peynirli makarna gecesi değil ama acıkırsan bizim için bir şeyler hazırlayabilirim."

Neredeyse sekiz paket olduğunu bildiğim karnını okşuyor ve ona sırtıyor. "Oh, dostum. Açlıktan ölüyorum. Buna bayılırım."

"Evet!" Topuklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayıp Fitz'in kamyonetine doğru koşar.

İçimde uzun bir gece geçireceğimize dair bir his var. Gecenin bu saatinde bir çocuğun bu kadar enerjik olacağını kim bilebilirdi?

"Hey, annenin öpücüğü nerede, evlat?"

Macie dramatik bir şekilde iç çeker ama annesinin yanına giderek kollarını ona dolar ve sıkıca sarılır. Stevie başının üstünü öper, ardından Greer öne çıkar ve Macie'nin ona sarılmasını kabul eder. Huysuz Greer'i baba rolünde görmek hâlâ çok tuhaf ama ona beklediğimden çok daha fazla yakışıyor.

"Rosie ve Fitz için iyi ol, tamam mı?" Başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da eve erken gelmek istersen araman yeterli, tamam mı? Seni almaya geliriz." Sadece vurgulamak için son kelimenin üzerine tıklıyor.

Macie kıkırdıyor. "Yapacağım."

Ona bir kez daha sarılıyor, sonra da kamyonu geri dönüyor. Stevie ve Greer'a dönüp baktığımda, ikisi de sanki tüm kalpleriyle uzaklaşıyormuş gibi onun ardından bakıyorlar.

Vedalaşıyoruz ve Greer'in süslü spor arabasına doluşup garajdan çıkıyorlar.

"Kim çilekli smoothie ister?" Fitz soruyor.

"Oooh! Ben, ben, ben!" Macie kapısını açıyor. "Ama onun yerine mango alabilir miyim?"

Bana öyle bir bakıyor ki, *bu çocuğa inanabiliyor musun?* "Çilekleri neden es geçtiğini bilmiyorum ama tabii ki."

Omuz silktim, sonra arkasına tırmandım.

Evet, bu kesinlikle uzun bir gece olacak.

"Sekiz...dokuz...on...onbir...oniki! Kutsal dumanlar!" Macie ellerini çırpıyor. "Boşluğuna *on iki* ekşi solucan sığdırabiliyor musun? Bu dört pipet ve altı Twizzler'dan daha iyi."

Fitz de en az onun kadar heyecanlıymış gibi gururla sırtıyor. Onları çıkarmak için dilini kullanıyor, sonra hepsini birden çiğneyip yutuyor. "Oldukça harika, değil mi?"

"En iyi. Gün. Hiç."

Beşlik çakıyorlar ve ben onları izlerken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Bu akşamdan sonra Macie'nin herkese defolup gitmesini söyleyeceğinden ve Fitz'i en iyi arkadaşı ilan edeceğinden eminim ve açıkçası onu suçlamıyorum. O oldukça harika biri.

Fitz'in evine döndüğümüzde, onu sabırla Carl'la tanıştırdı; Carl'ın bu hiper çocuğa ısınması birkaç dakika sürdü ama sonra hızla ona bağlandı. Aslında kedi şu anda Macie'nin giydiği Fitz'in kapüşonunun içine kıvrılmış durumda. Kahverengi ve beyaz kedi hakkında öğrendiğim bir başka tuhaf şey de kapüşonların içine oturmayı sevmesi.

Tanışma faslından sonra Macie bize peynirli makarna yaptı. İçine koyacak soslu sandviç ya da kuru fasulye olmadığından yakındı ama Fitz'in Cheetos'ları ezip üstüne parçalamasına izin vermesinden sonra sonuçtan memnun kaldı.

Şaşırtıcı derecede iyiydi.

Daha sonra hızlıca fıstık ezmeli karamelli kurabiyeler hazırladım.

"Fu-"

"Fitz," diye uyarıyorum onu.

Isırığın ortasında gözlerini açıyor. "Kahretsin," diye düzeltti. "Bunlar harika.

Kendi fırını açtığında bunları menüye koymalısın!"

"Kendi fırını mı açacaksın?" Macie'nin gözleri de kocaman. "Gelip orada takılabilir miyim? Scout Teyze'ye bunu söylediğimi söyleme ama bazen çörek kamyonu sıkıcı oluyor ve bazen çörek yerine sadece kurabiye istiyorum."

"Tabii ki benimle takılabilirsin," diyorum ona. "Ama bu muhtemelen bir süre olmayacak. Ergen olacaksın ve benim için fazla havalı olacaksın."

"Artık çok havalıyım ama senden hâlâ hoşlanıyorum."

Fitz beşlik çakmak için elini kaldırıyor ve Macie avucunu

on

un. Göğsümü tutuyorum. "Ow. Bu acıttı."

"Bizi hâlâ seviyorsun." Çocuk omuz silkiyor, sonra Fitz'e bakıyor.

"Peki ya

Kuru üzüm mü? Bunlardan kaç tanesi boşluğunuza sığar?"

Gözleri açılıyor ve yüzündeki panik ifadesiyle bana bakıyor. "Bir film koymaya ne dersin?" Ben öneriyorum.

"Evet!" diye bağırır çocuk yüksek sesle. "Hiç hokey filminiz var mı?"

"Merhaba, ben hokey oyuncusu." Gözlerini deviriyor. "Tabii ki var.

dev Gel.

am

et." *Miracle*'ı yükledik ve yeteri kadar yastık ve battaniye topladık.

Sonra da kanepeye kıvrılırız.

Greer'in haklı olduğu ortaya çıktı. Filmin daha otuzuncu dakikasındayız ve Macie kendinden geçmiş. Ve horluyor, yetişkin bir adam gibi horluyor. Artık öyle olmayana kadar sevimli.

Neyse ki uzun süre dinlemek zorunda kalmadık. Stevie ve Greer planladığımız gibi saat sekizde geldiler.

Greer, Macie'yi kollarının arasına alarak Fitz'e "Tekrar teşekkürler dostum," der. Fitz onu itip kakarken Macie kıpırdamıyor bile. Bu gece kesinlikle dışarıda ve ben de onu suçlamıyorum. Maç ve Carl'la takılmak arasında onun için büyük bir gündü. "Bu birkaç saatlik yalnızlığa gerçekten ihtiyacımız vardı."

Fitz ona, "Ne zaman bir molaya ihtiyacınız olursa bize haber verin," diyor. Kalbim onun sözleri karşısında tekliyor.

Bize. Bize haber verin.

Dilinden bu kadar kolay dökülmesini seviyorum, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi.

"Yapacağız. İyi geceler." Önce bana, sonra Fitz'e baktı, sonra da sessizce eğilip, "Benim yapmayacağım bir şeyi yapma," dedi.

Ona gözlerimi deviriyorum ve Fitz kapıyı suratına çarpıyor. Diğer taraftan Greer'ın güldüğünü duyuyorum.

"Bir çocuktan ses çıkabileceğini bilmiyordum," diyor Fitz başını sallayarak ve kanepeye gidip battaniyelerden oluşan dağınıklığı toplamaya başlıyor. "Yeğenlerimden hiçbiri böyle horlamaz. Bu yeni bir şey."

"Onları sık sık görüyor musun?" Fazladan battaniyelerden birini alıp kanepenin yanındaki sepetin içine koyuyorum. Bir erkek için evi şaşırtıcı derecede düzenli ve iyi dekore edilmiş. Annesinin gelip ona yardım edip etmediğini merak ediyorum. Bu tam bir Fitz olayı olurdu.

Omuz silkiyor. "Yılda birkaç kez. Açıkçası istediğim kadar çok değil. Arizona'da yaşıyorlar, bu yüzden ne zaman orada oynasak onlara maç bileti almaya özen gösteriyorum. Geçen sezon onlarla birlikte iki gol attım.

ve ertesi gün izinli olduğumuz için onların gösterilerine katıldım. Harikaydı."

Onlar hakkında konuşurken tüm yüzü aydınlanıyor ve bu onun henüz görmediğim bir yönü. Buna bayıldım.

"Çocuk istiyor musun?" Az önce ne sorduğumu fark ettiğim anda olduğum yerde duruyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Aman Tanrım, bunu sorduğumu unut. Bu tamamen haddimi aşmaktı. Yani, sadece bir aydır çıkıyoruz. Bu bir yıllık bir soru gibi. Sana böyle sorular sormaya hakkım yok. Yani, ben kimse-"

Fitz eliyle ağzımı kapatıyor, ela gözlerini bana diyor. "Yemin ederim, eğer hiç kimse değilmişsin gibi saçma sapan bir şey söylersen, seni odama götürüp kışına şaplak atmak zorunda kalacağım."

"Ama seksi bir şekilde, değil mi? Seksi bir şaplak?"

"Bundan sonra gerçekten seksi bir şaplak hak ettiğini düşünüyor musun?" "Evet."

Gözleri şehvetle parlıyor, sırtarak ağzının bir tarafını yukarı kaldırıyor. "Sen..."

"İnanılmaz mı? Biliyorum."

Gülüyor. "Bir şey, Ro. Sen bir şeysin." Bir sırtıma daha. "Soruna cevap vermek gerekirse, evet, çocuk istiyorum. Ama birkaç yıl daha değil."

Birden bir sürü görüntü bir anda gözümün önüne geliyor. En çok dikkatimi çeken ben, Fitz ve sarı saçlı, ela gözlü küçük bir kızın mutfak tezgâhının başında birbirimize uyumlu önlükler giyip kurabiye yaparken bize gülümsemesi oluyor. Fitz kızın burnunun ucuna vuruyor ve arkasında bir un lekesi bırakıyor. Kıkırdıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bizi," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Gelecekteki bizi."

"Öyle mi?" Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Ne olduğunu anlayamadan elimi tutuyor ve beni koridordan odasına doğru sürüklüyor.

Ama başaramadık. Beni yarı yolda duvara yaslıyor, sonra ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Dili dudaklarımın arasından geçip benimkine doğru kayıyor. Fıstık ezmeli kurabiyelerim gibi tadı var ve ben bunu çilekli çörek gibi tadından daha çok seviyorum. Onlar benim değil, gerçekten değil. Ama bu? Hepsi benim.

Kalçalarını bana doğru sürüyor ve bacağıma karşı sertleşen sikini hissedebiliyorum, bu da bana...

"Bunu gerçekten yatak odasına taşımamız." Elini tuttum ve yolun geri kalanında onu sürükledim.

Kapıyı kapattığı anda saldırıyorum. Bu sefer onu kapıya doğru bastırıp ağzını kapatıyorum. Dillerimiz birbirine dolanırken inliyor ve öpücüğün içinde o kadar kaybolmuş ki kemerinin tokasını elime alıp çözdüğümü ya da fermuarını aşağı çektiğimi fark ettiğini bile sanmıyorum. Aslında, ben dudaklarımı onunkilerden ayırıp dizlerimin üzerine düşene kadar neler olduğunu fark ettiğini sanmıyorum.

"Oh, lanet olsun..." Cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Böyle çok güzel görünüyorsun."

"Öyle mi?" Kot pantolonunu bacaklarından aşağı çekiyorum, boxer külotunu da beraberinde sürüklüyorum. "Sikin o kadar mükemmel ki," diyorum serbest kaldığında. "Bütün gün onu emmeyi düşündüm."

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve bu sesi o kadar çok seviyorum ki, sadece bu ses bile amımın zonklamasına yetiyor. Öne doğru eğilip dilimi şaftı boyunca tabandan uca doğru gezdiriyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor bana bakarak. Biliyorum çünkü tüm bu süre boyunca gözlerimi ondan ayırmadım.

Onu tekrar yalıyorum, sonra tekrar, sanki bir lolipopmuş ve patlaması için kaç yalama gerektiğini bilmek için can atıyormuşum gibi.

"Korkunç bir alaycısın." Bana doğru uzandı ve ben başımı salladım. "Ellerini kapıya koy, Fitz."

Gözleri parlıyor ve bir baş hareketiyle dinliyor, avuçlarını ona doğru düzleştiriyor, talimatları takip ettiği için kendine bir yalama daha kazanıyor. Düşük bir inilti çıkarıyor ve ben de sikine karşı gülümsüyorum.

"Beni öldürüyorsun," diyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Benim onunla dalga geçmeyi sevdiğim kadar o da böyle dalga geçilmeyi seviyor. Beklenti... birikim... onun için önemli.

Dilimi şaftı boyunca gezdirmeye devam ediyorum, ara sıra sikinin başını ağzıma alıyor ve onu çıldırtacak kadar baskı uyguluyorum. Onu yaladıkça daha da sabırsızlanıyorum. Elim bacaklarımın arasına götürdüğümde sırlıklam olduğumu göreceğimden hiç şüphem yok.

"Ro..." diye sızlanıyor, kalçalarını bana doğru itiyor.

Daha fazlasına ihtiyacı var ve siktir et çünkü benim de var. Bu sefer dilimi onun üzerinde gezdirdiğimde geri çekilmiyorum. Onun yerine sikini ağzımla kapatıp doğrudan boğazımın arkasına çekiyorum.

"Lanet olsun." Tek bir kelime olarak çıktı ve kafasının kapıya çarptığını duyduğumda gülümsedim.

Nefesim kesilene kadar onu derin derin yutuyorum, sonra geri çekiyorum. Birkaç nefes çekiyorum ve sonra onu tekrar yutuyorum. Elleri kapıya doğru titriyor ve uzanıp dokunmak istediğini biliyorum, bu yüzden elini tutup başıma götürüyorum.

"Sonunda," diye homurdanıyor ve başımı ona doğru eğiyor. Gözlerimi kendi gözleriyle tutuyor. "Ağzını çok sert sikeceğim bebeğim."

Başımı sallıyorum, en kötüsünü yapması için yalvarıyorum ve o da yapıyor. Ağzımı ve beni kullanarak içime giriyor. Tekrar tekrar içime giriyor ve ben bunun her saniyesini seviyorum.

"Göğüslerine boşalmak istiyorum," dedi bana, çekerek. "Yatağa."

Ayağa kalkıp gömleğimi başımın üzerinden sıyrıyorum, iyi ki önden kopçalı bir sütyen giymişim, onu da çekiştirerek çıkarıyorum. O üzerimde durup kendini okşarken ben dirseklerimin üzerine uzanıyorum. Ben ödülümü beklerken o sıkını daha sıkı ve daha hızlı kavrayıp yumruğunu sikerken gözlerini bir an olsun benden ayırmıyor.

Tüm vücudu gerilirken boynundaki kaslar zıplıyor ve sadece iki vuruş sonra göğüslerimi dölüyle kaplıyor. Her saniyesine bayılıyorum. Beni böyle işaretlemesine bayılıyorum. Kendimi *onun* gibi hissettiriyor.

Son orgazmını sıkarak çıkardığında, uzanıp parmağımı yaptığı pisliğin içinde gezdiriyorum, sonra yalayarak temizliyorum çünkü bunun onu çılgına çevirdiğini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu beni de çılgına çeviriyor. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir ateşle parlıyor ve ben ne olduğunu anlamadan taytımı iç çamaşırlarıyla birlikte aşağı çekiyor, parmaklarını ondan arta kalanlar arasında gezdiriyor ve sonra onları zaten sıırılsıklam olmuş amımın içine itiyor.

"Kutsal..." Fısıldıyorum.

Ama işi bitmedi. Tabii ki bitmedi.

Dizlerinin üzerine çöküyor, bacaklarını iyice açıyor ve parmaklarıyla beni sikmeye devam ederken ağzını klitorisime bastırıyor. Parmaklarını içimden çıkarıp şimdiye kadar sadece benim oynadığım deliğe doğru kaydırmadan önce amıma iki vuruş daha yapıyor.

Dirseklerimin üzerinde onu izliyorum, böylece bana bakıp izin istediğinde kaçırmıyorum.

"Yap," dedim ona. "Kıçımı parmaklarınla ger."

Bana karşı hırlıyor, sonra yavaşça parmağını içimde kaydırmaya başlıyor. Tıkaçtan farklı ama aynı derecede iyi hissettiriyor. Önce bir parmağını, sonra diğerini sokuyor ve çabucak elini sürmeye başlıyorum, daha fazlası için can atıyorum.

"Parmaklarım götündeyken muhteşem görünüyorsun, Ro. Sikim içine gömülene kadar sabırsızlanıyorum."

"Ben de... yapamam," diye çıkmayı başarıyorum, bu hissin içinde tamamen kaybolmuşum, içimde onunla böyle doluyken nasıl hissettiğimi seviyorum, şimdiden onun siki olduğunda nasıl hissedeceğimi tahmin ediyorum.

Parmaklarını kıcıma sokup çıkarırken klitorisimi tekrar ağzına alıyor ve orgazmım bir anda beni vuruyor.

"Ivan!" Titremeler tüm bedenimi sarsarken onun adını haykırıyorum. Daha önce hiç böyle bir orgazm hissetmemiştim ve bu bir şey söylüyor çünkü Fitz ve ben birbirimizi görmeye başladığımızdan beri epeyce orgazm oldum.

Bu normal mi? Hep böyle mi olacak? Her seferinde daha iyi ve daha güzel mi? Son titremem de geçince parmaklarını yavaşça kıcımdan çekiyor, sonra yukarı doğru sürünmeden önce amıma son bir öpücük
konduruyor

Vücudumu. Beni öpücüklere boğuyor, bedenimi kendi öpücükleriyle kaplıyor. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Ona aynı şeyi kendime sorduğumu söylemedim.

Çünkü Fitz'le olan bu şey? Gerçek... ve asla değişmesini istemiyorum.

FITZ

"Pakı oynat, pakı oynat!" diye bağılıyor özel takım koçumuz. "Sürpriz istiyoruz. Tahmin edilebilir olmak istemiyoruz."

Topu buzun üzerinden Rhodes'a doğru kaydırıyorum, o da zar zor dokunup Wright'a atıyor, o da Miller'a veriyor. Bir açık arıyor ama bir şey bulamayınca topu bana doğru gönderiyor. Miller'a geri dönmeden önce top bir saniye bile benim sopamda kalmıyor, sonra da ağlara gidiyor.

"Evet!" Miller bağılıyor, sanki bu sadece bir antrenman değil de gerçek bir oyunmuş gibi.

"Şansın yaver gitti," diye homurdanan Greer kaleci maskesini çıkarıp başının üstüne koyarken su şişesine uzanıyor. Kendini suyla ıslattıktan sonra başını sallıyor. "Hadi tekrar yapalım."

Oyunu tekrar oynadık ve yine sayı yaptık. Sonra yer değiştirdik, ben Miller'ın yerini aldım. Aynı şey oldu. Pak doğrudan kalenin arkasına gitti.

Greer belli ki mutsuz ama takımın geri kalanı bu konuda çok iyi hissediyor.

Soyunma odasına giderken kaleci "İşte kazanan bu," diyor. "Eğer topu buzun üzerinde böyle hareket ettirebilirseniz, kaleciyi perdelemek için kalenin önünde birini bulup pakı içeri sokabilirseniz, altın değerindesiniz demektir."

"İyi de oldu, çünkü son zamanlarda PP'de çok kötüyüz. Beni yanlış anlamayın, beşte beşimiz harika ve açıkçası maçları kazanıyoruz ama PP'ye de PK'miz kadar tehlikeli ihtiyacımız var."

Miller kıs kıs güler. "PP dedin."

Herkes gözlerini deviriyor ama birkaç erkeğin sırtışını kaçırmak mümkün değil. Hepimiz yetişkin ve profesyonel sporcular olabiliriz ama aynı zamanda erkeğiz. Birisi güç oyununu PP olarak her kısalttığında güleceğiz. Bu kaçınılmaz.

"Fitzy Baby, sen ve Ro Şükran Günü yemeğine geliyor musunuz?" Rhodes soruyor.

"Senin evinde mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışma zahmetine bile girmiyorum. Lakabının Canavar olmasının bir nedeni var ve bu sadece yara izi değil. Karanlık ve ürkütücü görünen bir tepenin üzerindeki bir evde yaşıyor ve *asla*

kimseyi davet etmiyor. Ryan'a bulaşıkların konuşup konuşmadığını sormak için can atıyorum ama doğru olsa bile bunu inkar edeceğinden eminim.

"Evet. Sunuculuk sırası bende. Ryan bu konuda heyecanlı, sanırım ben de öyleyim.

"

Gülmemeye çalışıyorum, çünkü yüzündeki asık ifadeye bakılırsa bu uzaktan yakından doğru değil.

"Orada olacağız. Bir şey getirmemizi ister misiniz?"

"Belki bir turta ya da başka bir tatlı? Yani, eminim bolca yiyeceğiz, ama sonra tekrar..."

Ne demek istediğini anlıyorum. Evinde bir sürü hokey oyuncusu olacak, bu yüzden çok fazla yemek diye bir şey yok. Geçen hafta sonu Macie'nin Carl'la oyun oynamaya geldiğini ve bir kutu peynirli makarnayı tek başıma yediğim için bana bağırdığını düşünerek kendi kendime gülümsüyorum.

"Bunu yapabiliriz," diyorum ona, sonra da dolabımdan telefonumu alıyorum.

Şükran Günü için Rhodes'un evine gitmeyi kabul ettim. Sorun olur mu?

Noktalar neredeyse anında ekranda beliriyor.

Tabii ki! Ayrıca, Ryan bu sabah uğradı ve sordu bile. Ona evet dedim.

Şimdi fark ediyorum ki önce sana danışmalıymışım.

Turta getiriyoruz. Ve muhtemelen kurabiye.

Kamyondaki vardiyamdan sonra markete uğrayıp birkaç malzeme almam gerekiyor. Gelmek ister misin?

Tabii. Seni almamı ister misin?

Bunu çok isterim. :)

Kendi gülümsememin dudaklarımı çekiştirdiğini hissediyorum.

"Neye bakıyorsun sen? Porno mu?" Hayes, kendisine ait olmamasına rağmen yanımdaki kabine çöktü. Omzumun üzerinden bakmaya çalışıyor. "Bu o mu?

O gece uçakta izlediğin seksi kadın mı?" Başımı ona doğru kaldırdım.

Nasıl olur...

Omuz silkiyor. "Biraz kestirmeye karar vermeden önce seni izlerken gördüm. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama giydiği o küçük kırmızı şey çok hoştu." Alt dudağını ısıyor ve gözlerini kapatıyor, sanki o görüntüyü şimdi ve burada gözünün önüne getiriyormuş gibi.

Telefonum elimde gıcırıyor ve parmak eklemlerimin cihazın etrafında beyazlaştığını görünce şaşırarak aşağı bakıyorum. Yabancıların Rosie'nin yayınlarını izlemesinden rahatsız olmuyorum ama Hayes'in onu izlemesi fikri hiç hoşuma gitmiyor. Bu yüzde yüz onun kim olduğuyla ilgili - zampara küçük bir pislik.

"Merak etme," diyor. "Hangi kanal olduğunu falan bilmiyorum, yani senin yaptığın gibi bir şey yapmıyorum."

Ona göz kırpıyorum, onu öldürmek isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum. Sanırım hapiste iyi olurdum, ama hokeyi çok özlerdim.

"Ne?" diye sorar.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Git başımdan."

İç geçiriyor, sonra ayağa kalkmak için itiyor. "Artık eğlenceli değilsin. Hiçbiriniz değilsiniz. Hepiniz eşleştiniz, aşık oldunuz falan. Burada yalnızım dostum."

"Düşmüyorum-"

Kahkahası sözümü kesti. "Sakın deneme bile Fitz." "Neyi denemeyeyim?"

"Donut kamyonundaki o kalın kadına aşık olduğunu inkar ediyorsun."

"Rosie," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, ona karşı sabrım giderek azalıyor. "Onun adı Rosie."

"Her neyse. Ben sadece gördüğümü söylüyorum. Belli ki ondan hoşlanıyorsun." "Şey, evet. Biz çıkıyoruz."

"Hayır, dostum." Başını sallıyor. "Sen çıkmaktan daha fazlasını yapıyorsun. Ona aşıksın."

Kaşlarımı birbirine vuruyorum. "Hayır."

"Evet," diye ısrar ediyor. Başını Greer'e doğru eğiyor. "O salağın bu yılın başlarında aşık olduğunu kendi gözlerimle gördüm ve sen de tıpkı onun gibi davranıyorsun: her zaman güler yüzlü ve her zaman telefonuna bağlı, her zaman kız arkadaşınla takılmak için beni ekiyorsun. Sen aşıksın."

Rosie'yle çıkmaya başladığımdan beri çok gülüyor muyum? Evet. Beni mutlu ediyor. Telefonuma bağlı mıyım? Elbette, ama bunun nedeni her zaman onunla konuşmak istemem. Peki Hayes'i terk ediyor muyum? Evet, ama dürüst olmak gerekirse, bir süredir o çocuktan kurtulmaya çalışıyordum. Ondan hoşlanıyorum ama onun iyi vakit geçirme anlayışıyla benimki tamamen farklı şeyler.

Tüm bunlar söyleniyor, Rosie'ye *aşık* mıyım? Hayır. İmkânı yok. Sadece bir aydan biraz fazla süredir çıkıyoruz. Bu çok erken, değil mi?

Ben bir şey söylemeyince iç geçirdi ve omzuma vurdu. "Sen devam et ve bunu kendin çöz. Ben takılacak başka birini bulmaya gidiyorum." Odayı geçmeye başladı. "Hey, Ford. I-"

"Hayır," diyor yeni çocuk, kafasını kaldırıp ona bakmadan. "Seninle takılmayacağım."

Hayes omuzlarını düşürüp başını öne eğiyor, mırıldanıyor ve tamamen kederli bir ifadeyle çıkıp gidiyor. Onun için biraz üzıldüm ve Şükran Günü'nden sonra ona zaman ayıracağıma söz verdim.

Ortalık boşalmaya başladığında, herkes ya evine ya da birkaç oda ötedeki spor salonuna giderken ben de eşyalarımı çıkarmaya çalışıyorum.

"Haklı olduğunu biliyorsun," diyor Ford sessizce ve beni şaşırtıyor.

Arkamı döndüğümde onu keskin gözlerle bana bakarken buluyorum. "Ha?" "Çocuk haklı. Bu Rosie denen kıza *aşık* olduğun çok açık."

"Nereden biliyorsun?"

Bir omzunu kaldırır. "Çünkü *aşık* bir adam *aşık* başka bir adamı tanır."

"*Aşık* mısın?"

Yüz hatlarında uzaklara dalan bir ifade belirliyor, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Ah evet. Tessa sezonun başında bir anda ortaya çıktı ve şimdi ona doyamıyorum. Yola çıkmaktan nefret ediyorum, onu bırakmaktan nefret ediyorum. Hatta o istese hokeyi bile bırakabilirim."

Kabaca yutkunuyorum çünkü *siktir et beni*. Ben de aynı şeyleri düşünmüştüm.

Eskiden oyunla birlikte gelen seyahati sorun etmezdim - farklı şehirler görmek ve keşfetmek eğlenceliydi - ama şimdi? Artık her veda etmek zorunda kaldığımda içim burkuluyor. Sadece Rosie'ye yakın olmak istiyorum.

Peki ya hokey? Hâlâ seviyorum ama onunla olmayı daha çok seviyorum.

Ford alçak sesle gülerek dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "Yüzünde kendi yansımadaki gördüğüm ifadenin aynısı var ve ben kadınıma kesinlikle

seviyorum." Kıpırdayarak kabinden çıkıyor, sonra çantasını omzuna atıyor.
"Şükran Günü'nde görüşürüz," diye seslendi.

beni orada düşüncelerim ve şu gerçek dışında hiçbir şeyle baş başa bırakmadı.

Haklı olabilir.

Sanırım Rosie'ye aşık oldum.

"Şükran Günü'nde neden markete gittiğimizi tekrar hatırlatır mısın?" "Çünkü çiçeklere ihtiyacımız var."

"Ne için?"

"Um, ev sahiplerimiz." Rosie bana kuşkulu bir bakış gönderdi. "Duh." Bir kahkahayı bastırıyorum. "Doğru ya. Çiçekler. Duh."

Gözlerini bana diyor, sonra kapıyı işaret ediyor. "Sus ve benim için aç şunu."

"Evet, hanımefendi," diyorum, otomatik kapıların açılabilmesi için onun önüne geçiyorum.

Beni geçip gitti. "Teşekkür ederim."

Yüzümdeki sırtışı silmek imkansız. Saçmalıyor ve ben buna bayılıyorum. Rosie ile hayatım boyunca hiç eğlenmediğim kadar eğlendim. Ateş ve zekâ dolu ve onunla takılmak benim yeni favori eğlencem.

Ford haklıydı, ona doyamıyorum ve doyacağımdan da emin değilim.

Bizi köşedeki marketin içinden geçirip, birkaç farklı çiçek çeşidiyle dolu küçük bir soğutucunun olduğu dükkânın arkasına götürüyor. Tüm bu süre

boyunca onun kıcını izlememeye çalışıyorum ama bu çok zor. Yine o turuncu elbiseyi giyiyor ve tek düşünebildiğim onu en son giydiği zaman, tezgahımın üzerine oturup göğsüne su dökmesi ve sonra kendini parmaklaması. Ve

Tabii bu da beni bacaklarının arasının nasıl olduğunu hatırlamaya itiyor.

Saf mutluluk.

Genelde Şükran Günü'nü ve bitmek bilmeyen hindi ve karbonhidrat arzını severim ama şu anda evime dönüp akşam yemeğinde Rosie'yi ağırlamaktan gayet memnun olurum.

Manikürlü parmağını çenesine vuruyor. "Ben şahsen papatyaları çok severim ama gül gibi geleneksel bir şey mi seçsek? Onlar daha süslü."

Cevap vermeyince bana baktı.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diyorum ona.

"Bir şey var. Bana gülümsüyorsun. Ne?"

Üzerindeki suni kürk ceketi kavrayıp onu kendime doğru çekmekten kendimi alamıyorum ve ağzımı onunkinin üzerine eğip onu bakkal dükkânı için hiç de uygun olmayan bir şekilde öpmekten kendimi alamıyorum. Ellerimi beline doluyor, kıcını avuçlayıp onu olabildiğince yakınımaya çekene kadar utanmadan aşağıya doğru takip ediyorum.

Kollarını boynuma doluyor, çiçeklerin önünde aptallar gibi öpüşürken bana aynı sıkılıkla sarılıyor.

"Affedersiniz." Birisi boğazını temizler.

Geri çekiliyorum ama burnunun ucuna son bir öpücük kondurmadan, bana bakarken yüzündeki ifadeyi sevmeden önce değil.

"Biz sadece... Kahretsin. Roly-Poly Rosie?"

Kollarımın arasında yavaşça dönüp önümüzde duran çifte bakarken tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Adam sarışın, saçları çok fazla ürünle mükemmel bir şekilde toplanmış. Koluna asılan kadın uzun boylu -hatta ondan bile uzun- ve zayıf, sarı saçları adaminkiyiyle aynı tonda. İki de şık giyinmiş, sanırım akşam yemeği için bir yere gidiyorlar ve kadın adamla Rosie arasında bir ileri bir geri bakıyor.

"Levi?" diyor usulca. Bu ismin dilinden dökülme şeklinden nefret ediyorum.

Tanıdık geliyor ve midemi ağrıtıyor.

"Roly-Poly, vay canına! Neredeyse seni tanıyamayacaktım." Ben adamın ne yaptığını anlamadan kollarını kız arkadaşına doluyor ve "Bu fazla kilolarla harika görünüyorsun" diyor.

Karnını okşuyor ve ben kıpkırmızı oluyorum çünkü bu *da ne?*

Ona doğru bir adım atıyorum, bu lanet herifi pataklamaya hazırım, ama bunu yapamadan yanındaki kadın aramıza giriyor. Bir kadına el kaldırırsam annem kıcıma tekmeyi basar, bu yüzden geri çekiliyorum, yumruklarımı sıkıyorum, böylece terbiyemi unutup herifi yine de yere sermiyorum.

"Merhaba," diyor elini uzatarak. "Ben Kitty. Sizinle tanışmak çok güzel."

Gülümsemesi gerçek, sanki birlikte olduğu dangalağın söylediklerinden hiç rahatsız olmamış gibi.

"Merhaba," diyor Rosie, uzatılan eli sıkarak. "Aslında daha önce tanışmıştık."

"Oh?" Kitty omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Üzgünüm."

"Sorun yok." Rosie el sallayarak onu başından savıyor ama ben onu tanıyorum ve durum hiç de iyi değil. Sözlerimden incindi ama bunu belli etmemeye çalışıyor. "Ee, Levi, İngiltere sana nasıl davranıyor?"

"İngiltere mi? Orası geçen sene kaldı," diyor dangalak. "Biz Amerika'ya döndük. Aslında burada yaşıyoruz."

"Burada mı?" Kelime gıcırdayarak çıkıyor. Rosie boğazını temizliyor. "Ne zamandan beri?"

"Birkaç ay oldu. Kitty bir hukuk firmasında işe girdi."

"Ortak, bebeğim. Ben firmanın ortağım."

"Evet, ortak, her neyse." Levi omuz silkiyor. "Nasılsın? Seni o zamandan beri görmedim... Tanrım, ne kadar oldu?"

"İki buçuk yıl," diye yanıtlıyor Rosie ve ne kadar zaman geçtiğini tam olarak bilmesinden nefret ediyorum. "Sen gittiğinden beri."

"Gerçekten mi? Zaman uçup gidiyor. Hâlâ şu pişirme işini yapıyor musun?" Göt herif ilk kez bana baktı. "Selam dostum. Ben Levi Kane. Rosie ve ben çok eskiden tanışıyoruz."

Elini uzatıyor ve ben de onu tokatlayarak uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum ama bunun kimsenin hoşuna gitmeyeceğini hissediyorum. Ben de olgunca davranıp elini *sıkıca* kavradım. O kadar sıkı ki eli elimin altında bembeyaz oldu.

"Ivan Fitzgerald."

Gözlerini bana dikeyyor ve nihayet tutuşumu bıraktığımda parmaklarını uzatışını kaçırmıyorum. "Fitzgerald, ha? Neden tanıdık geliyor?"

Rosie, "Carolina Comets'te oynuyor," diye açıklıyor ve sesindeki gurura bayılıyorum.

"Bir bok yok mu? Bize bir maç için bilet ayarlayabilir misin?"

Bu adam ciddi mi?

"Hokeyi pek sevmem," diyor Kitty burun kıvrarak. "Tamamen fazla şiddet içeriyor."

Şu anda ne kadar şiddetli olmak istediğime dair hiçbir fikri yok ve ben buzun üzerinde bile değilim.

"Sorun değil. Brady ile gidebilirim." Rosie'ye döner. "Onu hatırlıyorsun, değil mi? Liseden? Bir süre çıkmıştınız."

Omuzlarındaki sertlik geri geldi ve bundan eskisi kadar nefret ediyorum.

"Bekaretimi aldıktan sonra başka herkesle yattığını hatırlıyorum, evet."

Vay anasını. Bana o adamdan bahsettiğini hatırlıyorum. *Benden* değil, *ShootsAndScores*'tan.

Bu adam onunla mı takılıyor? Ne sikim bir alet.

Levi, Rosie'nin sesindeki incinmişliği umursamadığı belli olan tepkisine gülüyor ve "Evet ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık kırgınlık yok. Sen bunu aştn."

Dişlerimi sıkıyorum. Aramızda kesinlikle kırgınlıklar var ve ona başka türlü hissetmesini söylemesinden nefret ediyorum.

Aslında, bu adamdan nefret ediyorum. Onu tanımıyorum ama tanımak da istemiyorum.

"Bebeğim..." Kitty onun kolunu çekiştiriyor. "Gerçekten gitmeliyiz."

"Eski bir arkadaşım ile konuştuğumu görmüyor musun?" Ona gözlerini deviriyor, sonra bana orantısız bir gülümseme gönderiyor. "Kadınlar, değil mi?"

Ellerim bu herifi yumruğumla tanıştırma isteğiyle karıncalanıyor.

"Aslında bizim de gitmemiz gerekiyor," diyor Rosie. "Akşam yemeğimiz başlıyor ve geç kalmak istemiyoruz."

"Evet, eminim oraya gidip yemek yemek için heyecanlanıyorsunuzdur."

İşaretle karnına bakıyor ve bu bardağı taşıran son damla oluyor. Ona doğru bir adım atıyorum, yumruklarım havada uçuşmaya hazır, ama bir kez daha durduruluyorum.

Bu sefer Rosie. Ceketimi çekiştiriyor, ben de ona bakıyorum. Bana hafifçe kafa sallıyor ve geri adım atmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Bir ara bir araya gelmeliyiz," diyor Levi. gerginlik. "Belki çifte randevu ya da onun gibi bir şey."

"Evet, tabii," diye onaylıyor Rosie ve bunu sadece onu yatıştırmak için söylediğine dua ediyorum. Bu adamla hiçbir yere gitmem mümkün değil - belki onu öldürüp cesedini orada dövülmüş ve parçalanmış halde bırakabileceğim bir ara sokak dışında.

Bu görüntünün ne kadar tatmin edici olduğuyla ilgilenmem gerekir ama ilgilenmiyorum.

Bu adam bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor.

"Sizinle tanışmak harikaydı," diyor kız arkadaşı. Rosie ona "Yine, daha önce tanışmıştık," der.

Kitty somurtuyor. "Hâlâ hatırlamıyorum." Omuz silkiyor, sonra soğutucuya uzanıp bir buket gül alıyor. "Bunlar iş görür."

"Biletleri bana haber ver, Ivan. Sonra görüşürüz, Roly-Poly." Levi ona

göz kırpıyor ve ben paslı bir kaşık alıp gözlerini oymak istiyorum. "Ara

bir ara bana."

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

Köşede kaybolana kadar o pisliği izliyorum, sonra Rosie'ye dönüyorum.

Bana bakmıyor. Odağı sadece çiçeklerin soğutucusunda, ama üzgün olduğunu anlamam için bana bakması gerekmiyor. O şerefsiz onu etkilemiş. Bunu vücut dilinden, omuzlarının duruşundan ve çenesindeki gerginlikten anlayabiliyorum.

O incindi, bu da *beni incitti* ve Levi'yi incitmek istememe neden oldu. Onu bulmak için harekete geçiyorum, çünkü bu saçmalıktan sonra öylece çekip gitmesine izin vermem mümkün değil.

"Bence papatyalar," diyor Rosie sessizce ve beni olduğum yerde durduruyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sanki benim onayıma *ihtiyacı* varmış gibi, bakışlarındaki endişeyle bana bakmasından nefret ediyorum. Bu o değil, tanıdığım kadın değil, *sevdiğim* kadın değil.

Ona cevap veremem. Ona ne yapması gerektiğini söylemek içimden gelmiyor. Bu benim tarzım değil. Tek yapabildiğim etraftan dolaşıp papatya buketini almak.

"Gel hadi." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Geç kalmak istemeyiz." Yol boyunca hiç konuşmadık.

OceanofPDF.com

ROSIE

Her şey değişti.

Her şey berbat oldu ve hepsi Levi'nin suçu. Eski en iyi arkadaşımla, bir zamanlar aşık olduğum kişiyle karşılaşmak beni tamamen alt üst etti. Hiçbir şey doğru gelmiyor, ne giydiğim kıyafetler, ne yediğim yemek, hatta ne de Fitz'in yanında oturmak. Bir şeyler bozuldu... ve sanırım bu ben olabilirim.

"Vay anasını, Rosie. Bu turta inanılmaz." Scout ağzına bir lokma daha atarken inliyor. "Seni öpebilirim, bu çok güzel."

Ona doğru bir gülümseme gönderiyorum, sonra da "Sana izin verirdim" diyorum, çünkü tanıdıkları Rosie böyle derdi.

Sorun şu ki, şu anda kendimi o Rosie gibi hissetmiyorum. İki yıl önceki ben gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Scout kıkırdıyor, sonra bir dilim turtayı daha mideye indiriyor.

Birbirine itilmiş üç uzun masanın etrafında yaklaşık yirmi beş kişi toplanmıştı. şimdiye kadar katıldığım en büyük şükran Günü'ydü. İkimiz de tek çocuk olan annem ve babamla birlikte büyük tatil toplantıları yapmazdık.

Etrafta koşuşturan tüm çiftler ve çocuklar arasında kaotik bir ortam var. Macie herkes tarafından şımartılmanın keyfini çıkarıyor, Freddie tüm masayı dolaşıyor ve Miller karaoke makinesini kuruyor.

Deniyor. O ve Rhodes şu anda bunun için kavga ediyorlar. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Zaten sizi burada istemiyordum. Bunu yapmak zorundayım."

Huysuz defans oyuncusu, kaşlarını birbirine sıkıca kenetlemiş, elleri her kelimede havada uçuşurken, "çizgiyi bir yere çek" diyor.

"Ah, hadi ama. Öyle demek istemedin. Bizi çok seviyorsun, özellikle de beni." "Ben kimseyi sevmiyorum, özellikle de seni."

"Hey!" Ryan yanakları anında alev alan kocasına bağırıyor. "Sen hariç. Seni seviyorum. Hem de çok." Miller'a ters ters bakıyor.

"Belki şu anda biraz daha az, ama yine de çok fazla." Ryan verdiği cevaptan memnun bir şekilde sırtıyor.

"Miller, sende 'Monster Mash' var mı? Onu kesinlikle söyleyeceğim," diye gönüllü olan Harper masadan kalkıyor.

"Tanrım." Collin başını sallıyor ama yüzünde aptal bir sırıtişla karısının ardından bakıyor.

"Ya da Queen! Ben biraz Queen yapacağım!" Hollis kız kardeşine katılıyor.

"Lütfen şarkı söylemesine izin verme." Lowell bebek Freddie'nin kulaklarını kapatır. "O korkunç bir şarkıcı ve kızımızın buna maruz kalmasını istemiyorum."

"Bunu duydum!"

"Kahretsin," diye mırıldandı Lowell. "Yeni annenin süper duyma yetisini unutmuşum."

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. Her şey çok... normal geliyor ve her saniyesini seviyorum.

Fitz'e bakmaktan bu kadar korkmasaydım her saniyesine bayılırdım. Yol boyunca hiç konuşmadık ve o eski kamyonette oturduğum her dakikadan nefret ettim. Aramızın garip olması onun suçu değildi. Hepsi benim suçumdu. Levi ile olanlardan sonra onunla yüzleşmek istemedim. Benimle konuşmasına izin verdiğim için utanıyordum, özellikle de Fitz'in önünde.

Bir daha asla o kişi olmayacağıma *yemin* ettim, ama eski en iyi arkadaşımı gördüğüm anda eski Rosie'ye, omurgasız, herkesin onu ezmesine izin veren ve asla kendini savunmayan Rosie'ye geri döndüm. O an bundan nefret ettim ve şimdi de nefret ediyorum çünkü kendimi *hala* o eski halim gibi hissediyorum ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Bitirdin mi?" Emilia hâlâ dolu olan tabağıma işaret ederek sordu. Birkaç şey seçmiştim ama marketten sonra iştahım tamamen kapanmıştı.

"Evet, ama bunu ben hallederim," diyorum, tabağıma kapıp masadan kalkarken. "Aslında, şu tabakları da bana ver."

Başını eğiyor. "Emin misin?"

"Tabii ki. Biraz ara verebilirim." Harper ve Hollis'in şu anda bir mikrofonu paylaştıkları ve Shania Twain'in "Man! I Feel Like a Woman!" şarkısını son sesle söyledikleri, Miller'ın da kendi mikrofonuna sahip olduğu ve her kelimeyi onlarla birlikte söylediği odaya doğru işaret ediyorum. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en iğrenç ve en sevimli şey.

Emilia gülüyor. "Bu grup bazen çok yorucu oluyor."

"Bana mı söylüyorsun?" Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum.

Elinden tabağı alıyorum, sonra mutfığa giderken birkaç tane daha alıyorum. Onları da diğerlerinin yanına tezgâha koyduktan sonra lavaboyu su ve sabunla doldurmaya başlıyorum. Bulaşık makineleri olduğunu biliyorum ama dikkatimi dağıtmasını hoş karşılıyorum.

Kendimi çok kötü hissediyorum çünkü ilk kez bu kadar inanılmaz insanla böyle bir şeye davet ediliyorum ve berbat bir ruh hali içindeyim. Bu sabah uyandığımda Fitz'in kafası bacaklarımın arasındaydı ve kendimi havada yürüyormuş gibi hissediyordum. Sonra markete yaptığım küçük bir gezi sayesinde her şey başıma yıkıldı.

Belki Fitz haklıydı. Belki de çiçekleri atlamalıydık.

Yalnız olmadığımı fark edene kadar lavaboda ne kadar süre bulaşık yıkadığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Odaya girdiği anı *hissediyorum*. Havada bir yük var ve kollarımda tüyler diken diken oluyor.

"Ben kurularım," diyerek yanıma yaklaşıyor.

Birkaç saniye boyunca sessizlik içinde çalışıyoruz ve geçen her saniye daha da ağırlaşıyor. Bu dayanılmaz ve bundan nefret ediyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştı ve şimdi de böyle olmasını istemiyorum.

Tam bir şey söyleyecektim ki Fitz sessizliği bozdu. "Yani, şu adam..."

"Levi," diyorum.

"Evet, bu onun için bir isim," diye mırıldandı. "O senin en iyi arkadaşındı, değil mi?"

Sesindeki küçümsemeyi duyabiliyorum. Levi'den hoşlanmıyor ve nedenini anlayabiliyorum ama Levi'yi benim tanıdığım gibi tanımıyor. Her zaman kötü biri değildi. Çoğu zaman iyiydi. Ona en çok ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı ve ailemin evinden taşındığımda arkamı kolladı. *O benimdi.*

"Evet, oydu."

"Vücudun hakkında kendini bok gibi hissettirenle aynı kişi mi?"

Bunu yüksek sesle onaylayamam. Şöyle söylediğinde kulağa çok kötü geliyor.

Bu.

Beni yanlış anlamayın, Levi'nin bana kendimi nasıl hissettirdiğinden *nefret* ediyorum,

Ama daha da nefret ettiğim şey Fitz'in sesindeki yargılayıcı ton, çünkü bu Levi'ye yönelik değil.

Bana yönelik.

"O bir pislik, Ro. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ellerim tuttuğum tabağı sıkıca kavırıyor ve dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Evet, farkındayım."

"Öyle misin? Çünkü orada öylece durdun ve herkesin önünde sana bok gibi davranmasına izin verdin."

Tabağı yere bırakıyorum, etrafa saçılan suyu umursamıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona dönüyorum. "Onun berbat biri olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun Fitz? Ben aptal değilim. Bana attığı yumrukların fazlasıyla farkındayım. Eğer gerçekten bir şey söylememin herhangi bir şeye ya da herhangi birine yardımcı olacağını düşünüyorsan yanıliyorsun. Durumu olduğundan daha kötü ve garip bir hale getirmekten başka bir işe yaramazdı."

"O zaman bir şey söylememe izin vermeliydin." Elindeki havluyu tezgâha bırakıyor. "Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Orada öylece durup bir pisliğin senin hakkında böyle şeyler söylemesine izin vermek?"

"Gerçekten mi?" Başımı sallayarak alay ediyorum. "Nasıl hissettiğin konusunda mı *endişelisin*? Senin önünde böyle şeyler söylediği için aşağılandığımı hiç düşündün mü? Birlikte olduğum adamın önünde..."

İki kaşı da havaya kalktı. "Yattığın adam mı?" Şimdi başını sallayan o. "Bu mudur yani? Sadece seks mi?"

"Ne? Hayır, hayır! Tabii ki hayır."

"O zaman neden ona bir şey söylememe izin vermedin? O pisliği yumruklamak istedim. *Hâlâ da yumruklamak* istiyorum. Neden yapmadın-"

"Çünkü bu seni ilgilendirmez!" Evdeki tek kişi olmadığımızın ve herkesin dikkatini çekmememizin mümkün olmadığının farkında olarak ona bağıriyorum.

Şu anda umurumda değil.

"Bu seni ilgilendirmez Fitz. Beni ilgilendirir."

"*Sen* benim işimsin, Rosie. Bunu anlamıyor musun? Burada her şeyim var.

Tamamen."

"Evet, o kadar içindesin ki bana haftalarca yalan söyledin ve başka biriymişsin gibi davrandın - bu kadar mı içindesin?"

Karnına yumruk atmışım gibi görünüyor.

Bu haksızlık. Haksızlık olduğunu biliyorum.

Bunun için onu affettim ve bunu aştık, ama şu anda elimdeki tek cephane bu. Levi hakkında bu konuşmayı yapmak istemiyorum ama o ısrar ediyor, ben de cephaneliğimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Haklısın," diyor sessizce. "Bunu ben yaptım. Bunu yaptım ve çok pişmanım. Keşke sana kendim olarak yaklaşacak cesaretim olsaydı ama yapmadım çünkü senin gibi cesur değilim. Senin gibi güçlü değilim. Ben-"

"Hiç cesur olmadığımı düşündün mü? Belki de bunların hepsi bir paravandır ve ben sadece utangaç, korunaklı bir kızımdır.

kim olduğunu? Bu hiç aklına geldi mi?"

"Hayır," diyor kesin bir ifadeyle. "Öyle olmadı çünkü seni *tanıyorum*. Bu sen değilsin."

"Hayır, benim bilmeni istediğim beni biliyorsun. Beni onun tanıdığı gibi tanımıyorsun."

"Peki, ne o zaman? Tüm bunlar"-elini üzerimde gezdiriyor-"hepsi büyük bir paravan mı? Sen sahte misin?"

Omuz silkiyorum. "Belki. Belki de değil."

"Hayır." Başını sallıyor, sonra bana doğru bir adım atıyor. "Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Bu sen değilsin. Bu-"

"Bana kim olduğumu söylemeyi kes!"

Duraklıyor, hem yüzü hem de omuzları düşüyor.

Nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki kaçmak istiyorum. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum çünkü ona bu şekilde bakmaya dayanamıyorum.

"Özür dilerim," diyor. "İsteyerek yapmadım-"

"Mesele de bu Fitz. Asla öyle demek istemedin. Bana yalan söylemek ve beni yönlendirmek istemedin. Yayınlarımı izlemek istemedin. Beni Slapshots'ta terk etmek istemedin ama ettin. Tüm bunları yaptın ve hepsi berbattı."

Bana doğru uzanıyor, ben de geri çekiliyorum. "Dur. Lütfen."

"Tamam." Ellerini kaldırdı ve birkaç adım uzaklaştı. "Tamam. Ben... Siktir." Burnunun kenarını sıktı, sonra bana baktı. "Ona hâlâ aşık mısın?"

"Ciddi misin sen?" Sorusuyla tamamen şaşkına dönmüş bir halde karşı çıktım.

Bana bunu sormak zorunda olması bile berbat bir

şey. "Evet, ciddiylim."

Gözlerimi kısıyorum. "Bence gitmelisin."

Tartışacakmış gibi ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor. "Tamam."

Orada ne kadar süre sessizce durduğumuzu bile bilmiyorum. Ben yere bakıyorum, o da bana bakıyor. Biliyorum çünkü *hissedebiliyorum*. Gözlerinin üzerimde nasıl hissettirdiğini biliyorum. Onlara çok sahip oldum. Daha önce de *arzulamıştım*.

Ama şu anda... şu anda, bundan başka bir şey istiyorum. Kim olduğumu bilmiyormuş gibi hissederken bizi istemiyorum.

"Biz..." Boğazını temizliyor. "Birlikte ata bindik. Sen de binmek ister misin?"

Başımı sallıyorum, hâlâ ona bakmıyorum. "Başka birinden alırım."

"Tamam." Yanımdan geçip gitmeden önce söylediği tek şey bu.

Ona ulaşmak için *yanıyorum*. Ona dokunmak için. Ona beni görmezden gelmesini ve sadece garip bir kafa yapısında olduğumu söylemek için. Kalması için yalvarmak için.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Onun yerine, geçip gitmesine izin verdim. Evin arka tarafına açılan kapıya uzanıyor ve eli kapı kolunun üzerinde duraklıyor.

"Biliyor musun," dedi alçak bir sesle, "sanırım haklı olabilirsin."

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum. Ela gözlerindeki acı girdabını gördüğümde yutkunuyorum çünkü tüm bu acıya neden olanın ben olduğumu biliyorum.

Ama *benim* de acı *çektiğimi* göremiyor mu? Hiç düşünmediğim bir şekilde sersemlediğimi?

Beni teselli etmesini istiyorum, beni hâlâ Levi'ye aşık olmakla suçlamasını değil.

"Seni tanıdığımı sanmıyorum. Şu anda tanımıyorum. Çünkü şu anda tanıdığım Rosie bu değil ve tanımak *istediğim Rosie de bu değil*. Eğer onu bulursan... aşık olduğum kadını bulursan, bana haber ver."

Kalbimi de yanına alarak kapıdan çıkıp gitti.

FITZ

Rosie'yle iki gündür konuşmuyorum ve içim dışıma çıkmış gibi hissediyorum. Bu korkunç bir şey ve bir daha asla böyle hissetmesem bile yine de çok erken olurdu.

En kötüsü de bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamamam. Hepsi onun suçu.

Ona varım dediğimde ciddi dim çünkü varım. Onu seviyorum. Onu hayatımdaki her şeyden ve herkesten daha çok seviyorum. Umarım annem bunu asla öğrenmez ama bu doğru.

Bununla birlikte, ne istediğine karar verene kadar bu konuda hiçbir şey yapamam.

"Köpeğimin bu sabah yere döktüğü bok gibi görünüyorsun."

Muhtemelen haklıdır. Calgary'yi 2-0 yendik. Kendimi iyi hissetmeliyim, bulutların üzerindeymişim gibi hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Bok gibi hissediyorum.

"Ne zaman bir köpek aldın?" Yanımda yerini alan Miller'a soruyorum.

"Onu dün aldım." Telefonunu çıkarıp bana bir fotoğraf gösteriyor. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, kesinlikle pitbull v e başka bir şeyin karışımı, ama muhteşem değil mi? Ona aşığım." Telefonu tekrar cebine sokuyor. "Macie beni tekrar en çok sevsin diye aldım onu. Carl'la oyun oynamasına izin verdikten sonra sana kafayı taktı ve ben senin gibiler tarafından gösterilmeyi reddediyorum."

Ona dişlerimi gösterip dilimi oradaki delikten içeri itiyorum. "Bu hâlâ bende, biliyorsun ve oraya ne kadar eşya sığdırabildiğimi görmeye *bayılıyor.*"

Kollarını uzattı. "Yumrukla beni o zaman. Dişimi kır. O el bombasının üzerine düşeceğim."

Başımı sallıyorum, günlerdir ilk kez sırtıyorum. "Kapa çeneni Miller."

"Endişelendiğin için böyle s ö y l ü y o r s u n . Endişelenme, Fitzy bebeğim, Macie sevmese bile ben seni hep seveceğim."

Greer odanın öbür ucundan, "Onu rahat bırak Miller," diyor.

Söz konusu adam iç çeker, sonra ayağa kalkar. "İyi ama ben sadece Scout'la buluşmam gerektiği için gidiyorum. Küçük Mooseknuckle için oyuncak falan almaya gidiyoruz."

"Köpeğinize Mooseknuckle ismini veremezsiniz."

Alay ediyor. "Bunu Carl adında dişi kedisi olan adam söylüyor."

Deli olan *benmişim* gibi başını sallıyor ve odadan çıkıp gidiyor. Bunu ona asla söylemem ama o gittiğinde onu özölüyorum. Belki de en iyi dikkat dağıtıcı o, çünkü ona gülmek çok kolay.

"Nasılsın dostum?"

Gözlerimi odada gezdiriyorum ve Greer'in kaşlarını çatarak bana baktığını görünce şaşırıyorum. Kaşlarını çatmaması gerekirdi, hele ki o galibiyetten sonra, ama tabii ki çatıyor. *Her zaman öyledir.* O böyle biri.

İçimi çektim, sonra odama geri döndüm. Ona yalan söyleyebilirdim. Ona iyi olduğumu ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirim ama içimde yalan söyleyecek güç yok.

"İyi değil, Greer. Hem de hiç iyi değil." Başını salladı. "Anladım."

"Öyle mi? Mükemmel kızınız muhtemelen eve dönüp mükemmel kızınızla mükemmel bir hayat sürmenizi bekliyordur. Benimki..." Rosie'nin ne yaptığına dair hiçbir fikrim olmadığını kabul etmek istemediğim için sözümü kesiyorum. Keşke bilseydim, ama bilmiyorum. Ona ulaşmayı o kadar çok istiyorum ki başka bir şeye konsantre olmak çok zor. Bu belirsizlikte yaşamak çok garip.

Greer bir kahkaha attı. "Mükemmel değil."

"Hayır mı? İkinizin birbirinize deli gibi aşık olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet, öyleyiz ama mükemmel değiliz, hem de hiç değiliz." İç çekiyor. "Her gün didişiyoruz. Ben huysuz bir pislğim, o ise inatçı bir kadın. Ayrıca Macie bazen çok sinir bozucu olabiliyor çünkü o bir çocuk ve çocuklar en kötüsü."

"Artık çocuklu bir kızla çıktığın için bunu söylemeye iznin olduğundan emin değilim."

Omuz silkiyor, umursamıyor. "Sadece dürüst oluyorum. İlişkiler her zaman kolay değildir. Aslında, bazen patlarlar. İşler harika gittiğinde bile öyle kalmıyor. Tıpkı hokey gibi: Her gün çok çalışıp çabalıyor ve sonucun istediğin gibi olmasını umuyorsun."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "İlişki tavsiyesi için teşekkürler. Aşka daha bu yıl inanmaya başlayan bir adamdan tam da istediğim şeydi."

Gözlerini kısar. "Belki bunu, duygularına yenik düşerek sevdiği her şeyi neredeyse kaybetmiş ve her şeyi mahvetmek üzere olan bir adamdan duymak hoşuna gider."

"Bunu yapanın ben *olduğumu* düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Ben yapmadım. O yaptı. Her şeyi yapan o... Onun ne olduğunu bile

bilmiyorum."

"Sence öyle mi? Geçmişinden biri -bir zamanlar kalbini kıran biri- geri döndü. Muhtemelen senin anlayamayacağın şeyler yaşıyordur. Belki de bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacı vardır."

Ben bir şey söylemeyince, odasındaki eşyaları karıştırmaya devam ediyor. Tekrar bana doğru bakıp sert bir bakış atana kadar birkaç gergin dakika geçiyor.

"Ne?" Aslında bu bir soru değil, çünkü bugün soruları aştım. Sadece ne söyleyecekse söylesin, sonra da beni rahat bıraksın istiyorum.

"Onu sevmediğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Bunu biliyorum."

Mesele de bu. Biliyorum. Onu unuttuğunu biliyorum. Sevdiğinin o olmadığını biliyorum.

Ama onun da kendini sevdiğinden pek emin değilim. "Tamam. O zaman seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü bunu bilmiyorum. Öyle olduğuna inanmak istiyorum, buna inanmayı o kadar çok istiyorum ki, ama şu anda bunu yapmak çok zor.

Greer iç çeker. "Ona biraz zaman ver, dostum. Onu rahat bırak. Her ne kadar berbat olsa da, buna sana olduğundan daha fazla ihtiyacı var."

Sözleri tam göğsümden vurdu, acı tüm vücuduma yayıldı.

Ah, lanet olsun. Kimi kandırıyorum ben? Bu acı günlerdir var ve Rosie'nin ne yaptığını bilmeden geçen her dakika daha da kötüleşiyor.

"Bak," diyor sırt çantasını kapıp omzuna atarken. "İyi olacaksın. Rosie ile işler yoluna girecek. Düzeleceğini biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kolunu genişçe açtı. "Şu lanet takıma bir bak, dostum. Sinek gibi düşüyoruz, her lanet günde birimiz daha aşık oluyoruz, *ben* bile. Hayatım boyunca burada olacağımı, hak etmediğime emin olduğum bir kadına deliler gibi aşık olacağımı hiç düşünmemiştim ama oldum. Wright, Rhodes, Lowell, Smith ve Miller da öyle. Tüm bu ilişkiler iyi sonuçlandı ve eğer izin verirseniz sizinki de öyle olacak."

Bana doğru yürüyor ve omzumu iki kez sıvazlıyor, beni rahatlatmaktan rahatsız olduğu belli. Şu anda kendimi bok gibi hissetmeseydim bu beni güldürürdü.

"Sana geri dönecektir. Sadece sabırlı ol."

Başımı salladım. "Teşekkürler, Greer."

"Evet, elbette. Her zaman."

Gitmeden önce bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve beni soyunma odasında hayatımı anlamaya çalışırken yalnız bırakıyor.

Her şeyin yoluna gireceğine inanmasına sevindim.

Ben mi? O kadar emin değilim... ve öğrenmeye hazır olduğumdan da emin değilim.

Son bir saattir bilgisayarımın başında oturmuş önümdeki siyah ekrana bakıyorum. Her seferinde kapatmadan önce iki kez açmayı başardım.

Şimdi, monitörümün altındaki mavi ışık benimle alay ediyor ve onu duvardan çekip pencereden dışarı atmamak için her şeyimi harcıyorum. Rosie'yi görmek için yanıp tutuşuyorum ve onu görmemin tek yolunun bu olduğunu biliyorum. Ondan haber alamadan iki gün daha geçti ve şu anda dört günü çoktan geride bıraktık.

Onsuz olmak düşündüğümünden daha zor. Elbette, o kadar uzun süredir birlikte değiliz ama bir yıldır her gün hayatımda. Birdenbire onu görmemek... yanlış hissettiriyor, sanki tüm evrenim tersine dönmüş ve hangi yolun yukarı ya da aşağı olduğunu bilmiyorum. On dört maçlık bir sayı serisinden arka arkaya oynadığım maçlarda sıfır sayıya düştüm ve Şükran Günü için yaptığı çilekli turtayı yediğimden beri bir çilek bile yemedim, her zamanki oyun sonrası smoothie'mi bile içmedim.

Her şey kapalı ve yanlış.

Hayatımla ilgili çok sıkıcı olduğunu düşündüğüm her şeyin, o yanımdayken birdenbire sıkıcı gelmemeye başlaması, kendimle ilgili sevmediğim her şeyin birdenbire en sevdiğim şeyler haline gelmesi, çünkü bunlar onun en sevdiği şeylerdi. Bana ait olduğumu, yeterince iyi olduğumu hissettirdi.

Onu çok özledim ve onu görmem gerek.

Mahremiyetini ihlal etmek istemesem ve onun alanına saygı duymak istesem de, eski hesabıma giriş yapmak onu görmek için tek seçenek gibi geliyor. Ayrıca, sadece iyi olduğundan emin olmak, onu kontrol etmek istiyorum. Bunda bir sakınca yok, değil mi?

Miyav.

Carl'ın ofisine girdiğini görmek için tam zamanında baktım. O da son birkaç gündür benden kaçıyordu. Kızlar her zaman birbirlerine destek olurlar, değil mi?

Odanın içinde ilerliyor ve bacağıma sürtündüğünde beni şaşırtıyor.

"Pekâlâ. Hadi," diyorum ona, onu kaldırmak için eğilerek.

Miyav.

"Biliyorum." Tıpkı onun sevdiği gibi çenesinin altını kaşıyorum. "Ben de onu özlüyorum."

Miyav.

"Keşke onu görebilseydim."

Carl kollarımdan kurtulup klavyemin üzerine atladı.

"Hey!" Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama her zaman yaptığı gibi beni görmezden geliyor. "İn oradan, seni küçük bok kafalı."

Aniden bilgisayarın fanları dönmeye başlar ve monitör açılır.

üze

rin *Miyav.*

de. Carl'ı tuttum, kucağıma yatırdım, sonra parmağımı üzerinde gezdirdim. klavyemdeki uyku düğmesi.

Miyav.

"Sus," dedim ona. "Seni yine kilere kilitleyeceğim." Gerçi bu sabah ona taze bir somun ekmek aldığım için buna bayılacağından eminim. Orada çok rahat ederdi.

Düğmeye basmaya gidiyorum ama uzanıp elime vuran küçük pençe beni durduruyor.

"Carl, yemin ederim ki-"

Aşağıya baktığımda kelimeler dudaklarımda ölüyor.

Yine ele geçirildim. Öyle olmak zorundayım. Farenin elimde olmasının tek nedeni bu çünkü onu tuttuğumu hatırlamadığıma eminim.

"Olabilir," diye mırıldanıyorum.

İnternet simgesine tıklıyorum, sonra Rosie'ye aboneliğimi iptal edeceğime söz verdiğim siteye gidiyorum. Teknik olarak yaptım. Onun hesabını takip etmeyi bıraktım ama benimkini silmedim. Başka kadınları izlemek için tekrar kullanmayı planladığımdan değil, sadece o ve ben bir şeyler denemek istersek diye.

Giriş yapıyorum, sonra bir elimle onun kullanıcı adını yazarken nefesimi tutuyorum ve arama çubuğuna basıyorum.

Bu kullanıcı bulunamıyor.

"Bu da ne..." Öne doğru oturup mesajı tekrar okudum.

Hayır. Hala aynı şeyi söylüyor.

"Belki de yanlış yazmışımdır."

Birkaç kez geri tuşuna basıp tekrar yazdım: R-O-P-L-A-Y-I-N-G. Git tuşuna bastım ve sayfa yenilendi.

Bu kullanıcı bulunamıyor.

Bu yanlış. Öyle olmak zorunda. "Hesabını silmediği sürece bulunmasının imkanı yok."

Miyav.

Carl'ın son seslenişinin "*Hadi oradan, salak*" anlamına geldiğine eminim.

Şimdi bana bir ödül ver.

Ama neden? Rosie neden hesabını sildi? Ve bu ne anlama geliyor?

Yayınla işi bitti mi? Benimle işi bitti mi?

Bu düşünceyle duygularım boğazımı tırmalıyor. Benimle işinin bitmesini istemiyorum. Ne istediğini bulmasını ve beni istemesini istiyorum ama bundan da öte Rosie'nin mutlu olmasını istiyorum. Eğer bu, akıntıya kapılıp gitmeyeceği ve daha önce olduğu kişiye geri dönüp bana kaybolmamı söyleyeceği anlamına geliyorsa, sanırım benim için de sorun yok.

Ama gerçekten... gerçekten, umarım beni seçer, çünkü ben kesinlikle onu seçiyorum ve bana izin verirse hayatımın geri kalanında her gün onu seçeceğim.

Sadece onun da buna inanmasını istiyorum.

OceanofPDF.com

ROSIE

Birkaç ay içinde ikinci kez işe gitmedim. Bu sefer, bütün bir hafta boyunca işe gitmedim.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama hala bir işim var. Ya Scout ona verdiğim değerden çok daha havalı ya da gerçekten iyi bir fırıncı bulmakta zorlanıyor.

Şükran Günü'nden birkaç gün sonra nihayet kendimi donut kamyonuna sürüklediğimde, kaosun içine doğru yürüyorum.

"Oh, hey!" Stevie yerdeki pozisyonundan sesleniyor. "Bastığın yere dikkat et. Biraz serpmeye düşürdüm ve o lanet olası yedek soğuk demleme sürahesi üzerime kırıldı." Başını sallıyor. "Olasılık nedir ki, değil mi?"

Oldukça zayıf, ama her şeyin berbat olmasına şaşırmadım. Bugünlerde hayatımın teması bu gibi görünüyor. Bu sabah giyinmeye gittiğimde - günlerdir pijamalarımı ilk kez değiştirdim- en sevdiğim kot pantolonumun baldırında bir delik keşfettim ve saçımı her zamanki dağınık topuzumu yapmaya gittiğimde at kuyruğu tutucum ikiye ayrıldı.

Her şey berbat durumda.

"Koşup biraz erzak alman gerekiyor mu?" "Gerek yok," diyor arkamdan bir ses.

Döndüğümde Scout'un iki elinde ikişer çantayla kamyonete doğru yürüdüğünü görüyorum.

Gün boyunca ihtiyacımız olacak her şeyle dolu. "Rosie, gelebildiğine sevindim." Sivri bir kaşını kaldırdı. Yüzümü buruşturuyorum, suçluluk duygusu anında içimi kemiriyor.

"Merhaba."

"Al." Bana yeni bir serpmeye kabı uzattı. "Bunları doldur, sonra da çilekli çörekleri krema ile kaplamaya başla."

Çilek kelimesini duymak bile midemi bulandırıyor. Bakın, Stevie pisliği temizlemeye devam ederken hemen yanında.

"Hallediyorum patron." Onun yanından geçerken başımı öne eğiyorum. Ellerimi yıkıyorum, sonra eldivenlerimi giyiyorum ve işlerime başlıyorum. Kamyonu açıp otoparka kadar uzanan kuyrukta çalışırken üçümüz önümüzdeki birkaç saat boyunca sessizce çalıştık.

Nihayet saat 10'da mola verdik. Scout hemen döneceğim tabelasını ön tezgâha koyuyor, sonra bana doğru dönüyor.

"Konuşmamız gerek." Sesi sert ve beni hemen geriyor.

İşte geliyor. Kovuluyorum.

"Bir içki al ve benimle ön tarafta buluş."

Başımı sallıyorum ve tüm zamanımı kendime taze bir soğuk demleme doldurmaya ayırıyorum. En son ne zaman su içtiğimi hatırlamadığım için aslında suyu tercih etmeliydim ama kovulacaksam elimde son bir lezzetli içeceklerle giderim, suyla değil.

Kamyonetten indiğimde, piknik masasında oturan Scout ve Stevie'yi gördüğümde midemdeki ekşi his daha da kötüleşiyor, her ikisinin de dudakları çatık.

Evet, tamamen mahvoldum.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı geriye itip başımı dik tutarak yanlarına gidiyorum. Karşılarındaki banka yerleşiyorum ve ellerimi fincanımın etrafında kavuşturup bir çapa gibi ona tutunuyorum.

"Siz bir şey söylemeden önce, burada çalışmanın benim için ne kadar büyük bir onur olduğunu söylemek istiyorum. Bana verdiğiniz bu fırsat için minnettarım ve bu benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor. Edindiğim arkadaşlar... tanıştığım insanlar..." Boğazımdaki yumruyu geri yutuyorum çünkü *insanlar onu da* kapsıyor. "Minnettarım. Hem de çok minnettarım. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ve bu toplantıyı neden yaptığımızı tamamen anlıyorum."

Scout ve Stevie bana dönmeden önce birkaç saniye boyunca çatık kaşlarla birbirlerine bakıyorlar.

"Öyle mi?" Scout soruyor. "Bu toplantıyı neden yaptığımızı anlıyor musun?"

"Şey, evet. Kovuluyorum."

Stevie'nin kaşları havaya kalktı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet?" Bu bir soru olarak ortaya çıkıyor çünkü neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Değil miyim?"

"Um, hayır. Seni seviyoruz. Seni asla kovmayız."

"Ama ben... ben geçen hafta işi ekdim. Buna kızmadın mı?"

Scout omuz silkiyor. "Bazen hayatımızda olup biten şeyler, birilerinin sabahları çörek yemesinden daha önemlidir."

Ciddi mi o? Kovulmadım mı?

"Aslında sizinle duyduğumuz bir şey hakkında konuşmak istiyorduk."

Şimdi midem bambaşka bir nedenle bulanıyor, çünkü bunun hakkında olabileceği tek şey...

"Kendi fırını açmak istiyorsun."

Fiziksel olarak arkama yaslanıyorum
çünkü *ne?* "Bunu nereden duydun?"

diye sordum. "Macie."

Aman Tanrım. Fitz'in evinde Carl'la buluştuğunda kendi fırınımı açmamdan bahsetmiştik. Annesine bir şey söyleyeceğini bilmeliydim.

"Oh. Bu."

"Evet, o." Scout masanın üzerinden bir elini uzatıyor ve şu anda bardağımın pipetiyle oynayan benimkini tutuyor. Panikle kıpırdanmamı durduruyor ve elimi sıkıyor. "Neden bize söylemedin?"

Bir omzumu kaldırdım. "Ben... Bilmiyorum. Sanırım korkmuştum. Siz ikiniz benim için o kadar çok şey yaptınız ve bana o kadar harika bir fırsat verdiniz ki... Kendi yerimi açmak isteyerek tüm bunları yüzünüze vuruyormuşum gibi hissettim."

Scout başını sallar. "Hayır. Yaklaşamadım bile. Rosie..." İç çekiyor. "Sen inanılmaz bir fırıncısın. Benden çok daha iyisin. Burayı ne kadar sevsem de senin için yeterli değil ve bu sorun değil. Seni işe aldığım ilk haftadan sonra bunu biliyordum. Sonsuza kadar kalmayacağını biliyordum ve bunu hiç beklemiyordum. Geliştiğini görmek istiyorum. Büyüdüğünü görmek istiyorum. Ve bundan da öte, açacağın her dükkânın ilk müşterisi olmak istiyorum."

Gözlerime dolan yaşları geri kırıyorum çünkü bunu hiç beklemiyordum. "Öyle mi? Fırınıma mı geldin?"

"Evet, tabii ki. Neden yemeyeyim ki? Yani, lezzetli tatlılar yemeyerek benimki gibi pes etmeyen bir kış elde edemezsiniz."

Gülüyorum. Günlerce yapmadıktan sonra çok yabancı geliyor ama iyi geliyor. *Bu yüzden*

Güzel.

"Greer ve Macie'yle birlikte eve gönderdiğiniz o lezzetli fıstık ezmeli karamelli kurabiyelerden almaya gelmeyeceğimi bir an bile düşünüyorsanız, çıldırmışsınız demektir. Onlar hayatımda tattığım en muhteşem şeydi. Greer onları kısılandı çünkü her yediğimde inlemeye devam ediyordum ve bu onu çok tehdit ediyordu."

"Neden bunu ondan tamamen görebiliyorum?"

Stevie omuz silkiyor. "Çünkü bu tam Greer'a göre bir şey. O böyle sinir bozucu biri." Gözlerini devirebilir, ama yüzündeki gülümseme onun bunu

sinir bozucu olmaktan başka bir şey değil.

Ve aynen böyle, içimdeki tüm kahkahalar ölüyor çünkü daha önce böyle bir şeye sahiptim ama şimdi... şimdi gitmesinden korkuyorum.

"Uh-oh." Scout elimi tekrar sıktı. "Fitz'le hâlâ konuşmadın mı?"

Adını duymak bile kalbimin maraton koşmuş gibi göğsümde çarpmasına neden oluyor. Tanrım, onu çok özledim. Onunla konuşmayı çok istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ne hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum çünkü hala ne hissettiğimi bilmiyorum.

Başımı salladım. "Hayır. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Yani, onu sevdiğinizi söylemek genellikle iyi bir başlangıçtır" diye öneriyor.

İnkâr etmeye bile çalışmıyorum çünkü Fitz'i seviyorum. Hem de çok. Bundan kesinlikle eminim ve bu benim sorunum değil.

Benim sorunum benim.

Artık kim olduğumu biliyormuş gibi hissetmiyorum ve dürüst olmak gerekirse hiç bildiğimden bile emin değilim. Levi ile bir kez karşılaştım ve bir daha asla olmayacağıma söz verdiğim her şeye geri döndüm. Tek yaptığı bana sert ve belalı davranmak için çok çabalasam da, hala kendini savunmaktan korkan küçük bir kız olduğumu göstermek oldu. Ne kadar denesem de, eski benliğimden kurtulabildiğimi sanmıyorum, bu kadar çok eski yara açık ve iyileşmemişken olmaz.

"Onu seviyorsun, değil mi?" Scout soruyor.

"Evet. Fitz'i seviyorum. *Ona deliler gibi aşığım ve onsuz hafiften çıldıracağım* türden bir aşk."

"O zaman... sorun nedir?"

"Benim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Nasıl hissettiğini biliyorum." "Biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet. Ben de Miller ile aynı şeyi yaşadım. Onu sevmiyor değildim ama *kendimi* sevmiyordum. Artık kim olduğumu bilmiyordum. O kadar çok çalışıyordum ve kendimi işime ve diğer her şeye veriyordum ki, yolun bir yerinde kim olduğumu kaybettim. Miller'la birlikte olmak bir şeyleri kaçırdığım gerçeğini fark etmemi sağladı ve bu sadece o değildi. *Kendimi* özlüyordum. Sen de böyle mi hissediyorsun?"

"Evet. Evet, aynen öyle." Dilimi kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Ben de böyle hissediyorum. Son birkaç yıldır kendimi çok zorladım.

iyi hissediyordum ve dürüst olmak gerekirse iyi gittiğimi düşünüyordum. Fotoğraflarım, yayınım ve okula gitmem... Bunların hepsi yapmak istediğim şeylerdi ve tüm bunlar bana kendimi iyi hissettiriyordu. Ama şimdi... şimdi bilmiyorum. Bunları bana söylenenin tam tersi olduğu için mi yaptım, yoksa gerçekten istediğim için mi yaptım?"

İkisi de bir şey söylemiyor ve bu sorun değil. Bir şey söylemelerini istediğimden emin değilim. Nasıl bir cevap aradığımdan emin değilim. Belki de biraz içimi dökmem gerekiyordur.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Stevie birkaç dakikalık sessizlikten sonra soruyor. "Az önce sana içimi döktüm, sanırım."

"Neden yayın yapıyorsun?"

"Pardon?"

"Akışlarınız, gece geç saatlere kadar süren aktiviteleriniz... Bunları neden yapıyorsunuz? Yani beni yanlış anlama, bence bu konuda çok iyisin ama *neden*?"

"I..."

Her zamanki nedenlerim dilimin ucunda, ama ilk kez doğru gelmiyorlar.

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Belki de görüldüğümü hissetmekten hoşlandığım içindir. İstendiğimi hissetmek hoşuma gidiyordu. Özgür hissetmeyi seviyordum. Ve evet, kendimi seksi hissettiriyordu. İnsanların gerçekten bakmak isteyeceği bir vücuda sahip kötü bir kaltak olduğumu hissettirdi ve kesinlikle cinsel açıdan yepyeni bir yönümü ortaya çıkardı. Ama bundan da öte, görüldüğümü hissettirdi."

"Fitz sana nasıl hissettiriyor?"

"Görüldü."

Cevap sanki tüm zaman boyunca gözümün önündeymiş gibi otomatik. Fitz beni gördüğünü hissettiriyor ve bunu sadece beni izlemekten hoşlandığı için söylemiyorum.

Bundan daha fazlası var. Beni dinliyor. Fikirlerime değer veriyor. Bana kendim hakkında sorular sorar. Kendi kararlarımı vermem için beni cesaretlendiriyor. Beni gerçek bir insan gibi hissettiriyor, bir araya getirmeye çalıştığı yapbozun eksik bir parçası gibi değil.

Ailem bana kendimi böyle hissettirdi; bir zorunluluk, yapmak *zorunda oldukları* bir şey gibi... Muhtemelen bu yüzden ben daha anne karnındayken tüm hayatımı planlamışlardı.

Sonra Levi ile de aynı şekilde oldu. Ailemin evinden taşınmamın ve benim için üniversite planlarından vazgeçmelerinin tohumlarını eken oydu. Bana kimin benim için yeterince iyi olduğunu söyleyen oydu.

banaya neyi sevip neyi sevmediğimi söyledi. Onun için her zaman sadece bir yedek planken, birlikte olma şansımız varmış gibi hissetmemi sağlayacak kadar beni ona bağlayan oydu.

Sonra o gitti ve uzun zamandır ilk kez yalnız kaldım. Kendimi yeniden arzulanır hissetmek için elimden gelen her şeyi yapmaya başladım. Kıyafetlerimi, saçımı ve tüm davranışlarımı değiştirdim çünkü herkesin istediğini *düşündüğüm şey buydu*.

Ama yle değildi ve gerçekten istediğim şeyin bu olup olmadığını bile bilmiyorum.

Belki de... belki de tüm bu zaman boyunca ihtiyaım olan şey kendime sevmeye izni vermektir... yani kendimi.

"Nasıl tamir ettin?" Scout'a sordum. "nk bu korkunç bir şey. Onunla birlikte olmayı *ok* istiyorum ama aynı zamanda..."

"Bozuk olanı düzeltmek için ve kendini ona gmererek düzeltemeyeceğini biliyorsun?"

Başımı salladım. "Aynen yle."

"Bunu duymak ne kadar berbat olsa da... zaman. Kendime zaman ayırdım ve ne istediğimi buldum. Kim olduğumu buldum. İhtiyaım olanı yaptıktan sonra ona gittim ve gerisi kendiliğinden geldi."

Bunu dünyanın en kolay şeyiymiş gibi söylüyor ve belki de öyledir.

"Ne olursa olsun," diyor Stevie, "bence sen buna çok daha yakınsın Kendine verdiğin krediden daha fazla. Belki de eski en iyi arkadaşının hayatına geri dönmesi seni darmadağın etmiştir. Belki de bir sonraki bölüme geçmeden önce bu bölümü düzgün bir şekilde bitirmen gerekiyordur."

"Hey!" Scout kız kardeşine kaşlarını çatıyor. "Ben yazarım-kitap metaforları benim olayım." Bana bakıyor. "Ama Stevie haklı. Onunla konuşmak başlamak için iyi bir yer olabilir."

Her ne kadar Levi ile konuşmak istemesem de, haklı olabilirler.

"İkinize de teşekkür ederim. Hayatımda siz olmasaydınız ne yapardım hiç bilmiyorum. Siz benim en iyi arkadaşlarım sayılırsınız."

"O zaman bir dahaki sefere en iyi arkadaşlarına, kendi pastanen için onları terk etmeyi düşündüğünü söyle." Scout gözlerini kısıyor ama sadece şaka yaptığını anlamam için elimi sıkıyor.

Kıkırdıyorum. "Yapacağım. Ayrıca, bu birkaç yıl daha gerçekleşecek bir şey değil. Burada seni delirtmek için daha çok zamanım var."

"Ve bunu hiçbir şeye değişmeyiz." Stevie masanın öbür ucuna uzanıp diğer elimi tutuyor ve sıkıyor. "şimdi, seni ne kadar sevsek ve burada olmanı istesek de, günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun, o yüzden..."

"Eve git ve iyice dinlen?"

"Lütfen. Bütün müşterilerimi korkutup kaçırmama ihtiyacım yok. Rekabet kızıışmadan önce alabileceğim tüm müdavimlere ihtiyacım var." Scout bana göz kırpmıyor. "Ben de çıkıyorum. Mooseknuckle'ı veterinerine götürmem gerekiyor."

"Mooseknuckle kim?"

"Oh! Yeni köpeğimiz." Telefonunu açtı ve bana sevimli, küçük, gri bir yavru köpeğin resmini gösterdi. "Miller'ın ona isim vermesine izin verdim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Söylemiyorsun."

Kardeşine gözlerini deviren Stevie'ye bakıyorum.

Omuz silkerek banktan kalkıyor. "Aşk insana çılgınca şeyler yaptırıyor."

Ve bunu bilmiyor muyum?

"Peki, ne yapacaksın?" Scout kamyonu doğru giderken Stevie sorar.

"Sanırım..." İç çektim. "Sanırım eski en iyi arkadaşım ile konuşmam gerekiyor."

"Roly-Poly Rosie!" Odanın öbür ucundan duyuyorum.

Sandalyemde döndüğümde Levi'nin sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla Cup of Joe'nun kafesine girdiğini görüyorum. Masaya ulaştığında bana sarılmaya çalışıyor ama ben uzanmış kollarından uzaklaşarak onu engelliyorum.

"Hadi ama Roly." Gülüp geçerek karşımdaki koltuğa oturdu. "Beni özlediğini biliyorsun."

Üzücü olan şu ki, o haklı. Küçük bir parçam Levi'yi özledi. Çocukken yaşadığımız tüm o eğlenceyi özledim. Yaptığımız çamurlu turtaları, ağaç evinde takıldığımız zamanları, onun o lanet futbol topunu duvara fırlatmasını ve benim annesinin zulasından aşırđığım bir aşk romanını okumamı. Ailesini ve beni güldürme şeklini özledim.

Ama tüm bunları kaçırmış olsam da, kaçırmadığım çok daha fazlası var. Dürüst olmak gerekirse, ona aşık olduğumu düşünürken ne halt ettiğimi merak ediyorum.

"Ee Roly, nasılsın? Bu kadar yıl geçtiğine inanamıyorum. İşler nasıl?" Önümde duran ve boş olan tabağa bakıyor.

karamelli elmalı turtamdan birkaç kırıntı için. "Görüyorum ki her zamanki gibi büyük bir tatlı hayranısın. Onu da yedin, ha?"

Gülüyor ama söylediklerinde komik bir şey yok. "Buraya şakalaşmak için gelmedim, Levi."

Kalın kaşları birbirine yaklaşıyor. "O zaman ne için buluşmak istedin?"

"Dürüstçe mi? Seni sevmediğimi ve hiç sevmediğimi söylemek istiyorum." "Um...tamam mı? I-"

"Hayır." Öne doğru oturuyorum. "Burada konuşmayı ben yapacağım, anlaşıldı mı?" Dik oturuyor. Gözleri irileşti ve bir kez başını salladı.

"Bir zamanlar, senin ayı astığını sanıyordum ve sana deliler gibi aşkıttım. Sen benim en iyi arkadaşımydın ve iyi bir adamdın - ya da ben öyle sanıyordum. Şimdi senden uzak kaldığım ve zaman geçirdiğim için, tüm bunlarda ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Sen ayı asmadın ve ben seni hiç sevmedim. Sevseydim, benimle böyle konuşmana izin vermezdim. Bana her zaman yaptığın gibi davranmana izin vermezdim, sanki ona ne yapması gerektiğini söylemene ihtiyacı olan zavallı çaresiz bir kızmışım gibi. Beni aşağılamana ya da bana şişman olduğumu söylemene izin vermezdim." Alay ettim. "Sen ve ailem arasında, bunlardan kurtulmuş olmam bir mucize. Hepinizin hayatımı yönetmesi, bana ne yapacağımı söylemesi konusunda çok iyiydim ama ne istediğimi düşünmek için hiç durmadım.

"Bu yüzden son iki yılda istediğim şeyi yaptım. Kendimin sevdiğim bir versiyonunu oluşturdum. Boudoir çekimleri yaptım. Seksi fotoğraflarımı çektim. Bana uyan kıyafetler giydim. Beni güldüren ve her parçamı kabul eden insanlarla tanıştım. Çok iyi bir fırıncı ve arkadaş olduğumu öğrendim. Ve tüm bunların ötesinde, saygı görmeye layık olduğumu öğrendim. Diğer insanların -sizin gibi insanların- bana yüklediği tüm o beklentilerden ve fikirlerden daha değerliyim. Ben olduğum gibi güzelim. Zekiyim, yetenekliyim ve sadece kendim olduğum için *sevilmeye değerim*. Kimsenin standartlarına uymak için eğilip bükülmeme gerek yok, en azından senin standartlarına. Şimdiye kadar iznine ihtiyaç duyduğum tek kişi kendimdim ve şu anda kendime seni hayatımda istemediğimi ve artık üzerimde hiçbir etkiye sahip olmadığını söyleme izni veriyorum."

Konuşmamı bitirdiğimde arkama yaslanıyorum ve çok uzun zamandır taşıdığım ağırlığın omuzlarımdan tuğla tuğla düştüğünü hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi özgür hissediyorum.

Levi sadece bana bakıyor.

Sonra biraz daha bakar.

Sonunda, birkaç dakika sessizce oturduktan sonra konuştu.

"Biliyor musun, Şükran Günü'nde seninle karşılaştığımda kendi kendime, bunun her zaman tanıdığım Rosie olmasına imkân yok diye düşündüm. Ve haklı olduğum ortaya çıktı. Sen aynı kişi değilsin. Eskisinden çok daha güçlüsün ve açıkçası seninle gurur duyuyorum."

"Benimle gurur duymana ihtiyacım yok."

Bana eskiden çok sevdiğim o gamzeli gülümsemesini yapıyor ama bu sefer aynı etkiyi yaratmıyor. "Biliyorum."

Sesi de...istifa etmiş gibi, iyi gibi, sanki onu azarlamamdan memnunmuş gibi.

"İyi bir eş olacağımızı sanmıyorum." Sesi alçak ve üzgün ve daha önce ondan duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. "Ve haklısın, sana bok gibi davrandım. Seni ikinci seçenek olarak etrafımda tuttum. Sen bunu hak etmiyordun. Sana aya asılmışsın gibi bakan birini hak ediyorsun, tıpkı bakkaldaki o adamın yaptığı gibi. O senin için benim olabileceğimden çok daha fazlası. Öyle davranmamış olabilirim ama seni arkada bırakmak berbattı. Şimdi görüyorum ki bu muhtemelen başına gelen en iyi şeymiş."

"Öyleydi," diye kabul ediyorum. "Bunu artık biliyorum."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Güzel. Buna sevindim." İçini çekti, sonra sandalyesini geriye itti. "Sanırım gitsem iyi olacak."

"Evet, muhtemelen."

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Biliyorsun, sen her zaman benim Roly-Poly Rosie'm olacaksın ve geçirdiğimiz tüm güzel zamanları özleyeceğim. Ve... Üzgünüm. Gerçekten."

Ellerini cebine sokup kafeden ve benim hayatımdan son kez çıktı.

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

FITZ

Her gün Rosie'yi görebilmek umuduyla MyFans'ı kontrol ediyorum ama hesabı hâlâ silinmiş durumda. Bir yanım benimle bile kendini paylaşamazken başkalarıyla paylaşmamasına seviniyor ama onu çok özlüyorum.

Onu iki haftadır görmedim. Scout's Sweets'e birkaç kez gittim, ama sadece orada olmayacağına dair önceden bir uyarı aldığımında. Onu görmek istemediğim için değil, yalnız kalma ihtiyacına saygı duymaya çalıştığım için.

Dürüst olmak gerekirse, evine gidip benimle konuşmasını talep etmemek her geçen gün daha da zorlaşıyor, ama her gün bunu yapıyorum. Uzak duruyorum ve o hazır olana kadar da uzak durmaya devam edeceğim. Yapmak istediğim son şey ona baskı yapmak ya da ne yapması gerektiğini söylemek. Hayatında bunu yeterince yaşadı ve benim yapmama ihtiyacı yok.

Ayrıca, Rosie'ye güveniyorum. Eninde sonunda bana geri döneceğine inanıyorum ve bu ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırım.

"Pekala, çocuklar."

Koç Heller dikkatimizi çekmek için iki kez alkışlıyor. Bu sezon bilmem kaçınıcı kez üçüncü periyotta zorlu bir mücadeleyle karşı karşıyayız. Erken goller yiyip sonra da zorlayarak çıkmanın rahatlığını yaşıyoruz. Kendimizi bir kez daha yerin dibine sokmadan ve kupa şansımızı mahvetmeden önce kendimize çeki düzen vermeliyiz.

"Bu pozisyona daha önce de geldik -bana sorarsanız çok fazla geldik ama bu, bunu yapabileceğimize dair kanıtımız olduğu anlamına geliyor. Diskleri derinlere sokun, kaleye sert gidin ve bu lanet hokey maçını kazanın."

Herkes iki kez alkışlar, sonra Koç gider.

Lowell, "Koç haklı," diye araya giriyor. "Bu iş bizde. İdeal değil ama bunu yapabileceğimizi biliyoruz. Rhodes, kenarlarına dikkat et. Wright, tahta savaşlarını kazan. Miller, Hayes, Fitzzy, kalenin önüne gidelim, kaleciyi biraz daha perdeleyin."

"Ve şut blokçusu tarafında," diye ekliyor Greer. "Bu gece o tarafta zor anlar yaşıyor. Tanrı aşkına, bana orada biraz iyi savunma yapın."

Ya?

" Bu kadar doğru olmasaydı hepimiz gülerdik.

Buza çıkmadan önce üç dakikamız var, o yüzden eğildim.
ve patenlerimi geri çekip, oraya geri dönmeye ve her şeyimi vermeye hazırlanıyorum.

"Hey." Rhodes dirseğini yan tarafıma sapladı. "Dostum, bak."

İşaret ettiği yere bakıyorum. Odanın köşesinde bir televizyon var ve ekranda gördüklerim karşısında şok oluyorum. Zamboni hâlâ dışarıda buzu temizliyor ama dikkatimi çeken bu değil.

Hayır, Zamboni'nin *üzerinde* oturan kişi.

"Rosie."

"O ne yapıyor?" Rhodes soruyor. "Ve elindeki işaret ne?"

Daha iyi görebilmek için yaklaştım.

Hey, #91, sana bir öpücüğü çilekli çörekle takas edeceğim.

Wright, "Bunun senin için olduğuna eminim," diyor.

"Sanırım senden hoşlanıyor, dostum." Miller omzuma birkaç kez vurdu.

"Ne giyiyor lan bu?" Ford soruyor.

"Dışarıdaki benim kızım olsaydı, bir grup kokuşmuş herifle soyunma odasında durmamın imkanı yoktu. Öpücüğümü almak için oraya koşardım."

Greer'in sözleri beni sersemliğimden kurtarıyor ve ne olduğunu anlamadan dışarı çıkıp tünelden buza doğru koşmaya başlıyorum. Tüm teçhizatım üzerimde değil ve patenlerim düzgün bağlanmamış. Lanet olsun, tişört bile giymiyorum ama umurumda değil.

Rosie'yi görmeliyim ve onu *hemen* görmeliyim.

Patenlerim buza çarpmadan hemen önce duruyorum. Diğer taraftaydı, hâlâ o lanet tabelayı tutuyordu. Ellerimi ağzıma götürüp ona bağıryorum.

"Ro!"

Anında bana doğru dönüyor ve dudaklarında o **g ü n e** kadar gördüğüm en büyük sırıtış yayılıyor.

"Fitz!"

Sonra kucağındaki kemeri çekiştiriyor ve makineden atlıyor.

"Hey! Hanımefendi! Hanımefendi! Bunu yapamazsınız!" diye bağıyor şoför ama onun umurunda değil ve lanet olsun, benim de değil.

Kayıyor ve kayıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok kez neredeyse düşüyor, bu yüzden buza vuruyorum, onunla yarı yolda buluşmak için kayıyorum, bunun için ne kadar belaya gireceğimi umursamıyorum bile. Umurumda değil. Şimdi olmaz, o bu kadar yakinken olmaz.

Neler olduğunu anlamaya çalıştıkça arenanın etrafındaki konuşmaların gittikçe arttığını duyuyorum. Birkaç yüksek sesli ıslık, birkaç tezahürat ve uzaktan, arkamdan ismimin söylendiğini duyuyorum ama onu da duymazdan geliyorum.

Ona doğru ilerliyorum, birkaç adım ötede duruyorum. Uzanıp ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, ama her şey onun şartlarına bağlı. İlk hamleyi onun yapmasını istiyorum.

"Rosie..."

"Burası acayip soğuk, biliyor musun? Buz olduğu için tahmin etmiştim ama *bu kadar* soğuk olacağını düşünmemiştim. Buzun üzerinde yürümek de çok zor. Düşündüğüm kadar kötü değil ama yine de zor. Biliyor musun, ben gerçekten bu iki şeyin tersine döneceğini, bu kadar soğuk olmayacağını ve yürümenin daha zor olacağını düşünmüştüm ve ben-"

"Ro." Başımı yana eğiyorum. "Her ne kadar saçmalamanı sevsem de, sen ne halt ediyorsun? Bu büyük bir sıçrama. İyi misin?"

Bana sırtlıyor. "Çok açık değil mi? Sana bir çörek karşılığında bir öpücük teklif ediyorum." Endişemi görmezden geliyor ve bana göstermek için işaretini kaldırıyor. "Yani, çörek yanımda değil, ama sana bir tane alacağıma söz veriyorum - yani, beni öpersen, ve seni haftalardır görmediğim için bunu yapmak isteyip istemediğinden bile emin değilim, ama her ihtimale karşı, ben-"

Onu bir öpücükle kesiyorum çünkü onu susturmanın tek yolunun bu olduğunu *biliyorum*. Ve tamam, aynı zamanda onu gerçekten ama gerçekten

öpmek istediğim için. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek...

hatırladığımdan çok daha fazlası. Tadı çilek, cennet ve istediğim her şey gibi. Tadı benimki gibi ve bu kadının beni öpmesine asla izin vermeyeceğim.

Git.

Sonunda geri çekildiğimde, o da benim kadar nefes nefese kalmıştı ve bunun ona ulaşmam için gereken kısa patenle hiçbir ilgisi yoktu.

Hepsi Rosie'nin.

"Merhaba," diyorum burnumu onunkine sürterek.

"Merhaba." Ağzını kısa bir süreliğine tekrar benimkine bastırıyor. "Görünüşe göre bana bir çilekli çörek borçlusun."

"Sanırım öyle."

Onu tekrar öpüyorum çünkü elimde değil. Bu sefer, önce o çekiliyor.

"Fitz, ben... Tanrım, *çok* üzgünüm. Ne oldu bilmiyorum. Levi'ı tekrar görmek... Beklemediğim kadar farklı şeyler hissetmeme neden oldu. Hayır!" Başını sallıyor. "Hayır, öyle değil, düşündüğün gibi değil."

Yüzümün hissettiğim her şeyi yansıtıyor olması gerektiğini fark ediyorum çünkü *Levi* ve *duyguları* aynı cümlede söylemesi midemi kurşun yutmuşum gibi hissettiriyor.

"Bana onu sevip sevmediğimi sorduğun zamanı hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum. Cevap vermedi ve ilk başta bu beni öldürdü ama onu hala sevmesinin mümkün olmadığını da biliyordum.

"Sevmiyorum. Onu sevmiyorum. Hiç sevmedim, hiçbir zaman da sevmedim. Sadece onun fikrine aşıktım, kapı komşunuza, en iyi arkadaşınıza, sizi herkesten daha iyi tanıyan o kişiye aşık olma masalına. Ama o..." Başını iki yana sallar. "O beni tanımıyor. Beni hiç tanımadı. Senin gibi değil. Beni neyin harekete geçirdiğini bilmiyor. Sevdiğim ve nefret ettiğim şeyleri bilmiyor. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve bunu ona söyledim. Onunla buluştum ve onu azarladım. Benimle çok gurur duyardın."

Onunla gurur duyuyorum. Hem de çok gurur duyuyorum. Bunu ona söylemek üzereydim ama o devam etti.

"Beni tanıyorsun, Ivan. *Ben* daha kendimi tanımadan sen beni tanıyordun. Taktığım her maskenin ardını gördün. Beni görüyorsun. Beni hep gördün." Ellerini yüzüme götürüyor, benim her zaman onunkileri kavradığım gibi o da yanaklarımı kavlıyor. "Yani, soruna cevap vermek gerekirse, onu sevmiyorum. *Seni* seviyorum, Ivan. Seni hep sevdim ve hep seveceğim. Umarım bunu söylemekte çok geç kalmamışımdır."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ne söylemem gerektiğinden emin değilim.

Beni seviyor mu? Rosie Calhoun bana aşık mı?

"Hey, salak! Ona senin de onu sevdiğini söyle! Oynamamız gereken lanet bir maç var!" Omzumun üzerinden baktığımda tüm takımımın yedek kulübesinde durduğunu görüyorum, hepsi bize bakıyor. Aslında, biletleri tükenen tüm salon bize bakıyor.

diğer ekip ve güvenlikten birkaç kişi. Hepsini unuttum çünkü şu anda önemli olan tek şey Rosie.

"Fitz?" diyor usulca. "Bir şey söyleyecek misin? Yani, beni artık sevmiyorsan, sorun değil. Ben sadece-"

Bu gece ikinci kez sözlerini bir öpücükle kesiyorum ve bu sefer kalabalığın tezahüratlarını ve bağırışlarını duyuyorum.

Geri çekildiğimde gülümsüyor. "Sana iki çörek borçluyum." "Ben her zaman iki çörek alırım."

Dişlerini alt dudağına gömüyor ve korkuyla bana bakıyor. "Bu aynı zamanda şu anlama mı geliyor..."

"Seni sevdiğimi mi? Evet, Ro, seni seviyorum. Sanırım sana uzun zamandır aşığım, senin kanalını bulmadan çok daha öncesinden beri. Aslında, sanırım donut kamyonuna ilk gittiğimde ve orada çilekli donut aldığım için benimle dalga geçtiğinde düşmüş olabilirim-"

"Çok daha iyi seçenekler var mı? Biliyorum. Bu delilik."

"Madem sevmiyorsun, o zaman nasıl oluyor da tadın hep çilek gibi oluyor?"

Tekrar öpmek için can attığım dudaklarına yavaşça bir sırtış yayılıyor. "Onları çok sevdiğini fark ettikten sonra belki de çilek aromalı dudak kremi sürmeye başladım. Bilirsin, ne olur ne olmaz." Göz kırpmıyor ve bu beni güldürüyor. "Ne? Kesinlikle işe yaradı."

Onu tekrar öptüm çünkü siktir et. Oyun zaten durdurulmuştu çünkü buzun üzerinde durduğumuz için devre arasını çoktan geçmiştik.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Uzaklaştığımda söyledim.

"Ne istersen."

"MyFans hesabını neden sildin?" Gözleri genişledi. "Beni mi aradın?"

Yanaklarım kızardı. "Evet... Seni özledim. Artık seni izlemememi istediğini ve izlemediğimi biliyorum ama sonra sen gittin ve... seni görmenin tek yolu buydu. Lütfen kızma."

"Kızgın değilim. Ben de seni özledim. Ve hesabımı silmedim, sadece duraklattım. Bunu doğru nedenlerle yapıp yapmadığımı anlamam gerekiyordu."

"Ve?"

"Öyleydim. Özlüyorum. Ama geri dönmezsem iyi olacağımı da düşünüyorum. Meğer bana eskiden hissettiğim her şeyi hissettiren bir adam varmış."

arıyorum."

"Öyle mi? Nasıl biri?"

"Başlangıç olarak, oldukça seksi. Dişsiz bir gülümsemesi var ve çok *tatlı*. Nazik ve zeki biri. Bana saygılı davranıyor ve beni mutlu eden her şeyi yapmama izin veriyor. Ve aramızda kalsın, yatak odasında biraz *yaramaz*."

Sırıtiyorum. "Sevimli ve yaramaz, ha? Kulağa çok hoş geliyor."

Başını sallıyor. "Evet, kesinlikle harika biri. Ve diliyle *gerçekten* hoşuma giden bir şey yapıyor, bu yüzden onu etrafımda tutacağımı düşündüm."

Kaşlarını sallıyor, ben de gülüyorum.

"Sen delisin."

"Belki, ama sen benden

hoşlanıyorsun." "Hayır,

Rosie. Ben seni

seviyorum."

İç çekiyor. "Ben de seni seviyorum,

Ivan." Ve sonra onu tekrar öptüm.

Comets maçı kazandı, benim sayemde değil. Yedek kaldım ama sorun değil, çünkü kızı da ben kaptım.

EPILOG

Rosie

Manşet oldum.

Fitz'i geri kazanmaya karar verdiğimde niyetim tam olarak bu değildi ama oldu.

DONUT GİYİNMIŞ KADIN KUYRUKLU YILDIZLARIN ÖNÜNÜ KESTİ VE ARENADAN MEN EDİLDİ

Yalan söylemeyeceğim, Zamboni'den atlamaya karar verdiğimde bu tepkiyi hiç beklemiyordum ama güvenlik tarafından buzdan çıkarılmaya ve bir yıl boyunca geri dönmeme izin verilmeyeceğinin söylenmesine değdi. Gerçekten, o kadar kısa sürdüğü için şanslıyım. Ömür boyu olmasını istediler ama Fitz onları ikna etti. Sanırım onlara biraz rüşvet vermiş olabilir ama buna değdiğimi söylüyor.

Keşke yasağımı Comets'in Stanley Cup Finali'ne kadar gitmediği bir sezona erteleyebilseydim. Ne yazık ki tüm iç saha maçlarını kaçırdım ve onları Slapshots'tan izlemek zorunda kaldım. Tüm eşler ve diğer kız arkadaşlar yanımda dayanışma içinde durdular ve bana eşlik etmek için yerlerinden vazgeçtiler.

Şimdi, Yedinci Maçın sonlarına doğru, hepimiz Playoff ceketlerimizi giymişiz ve bu bir deplasman maçı olduğu için rezerve ettiğimiz süitte oturuyoruz ve çocuklar hayatları boyunca uğruna çalıştıkları bir şeyi yapmaya, yani Stanley Kupasını kazanmaya beş dakika uzaktalar. Skor berabere ve tek yapmamız gereken pakı kalemizden uzak tutmak ve bir gol daha atmak.

"Sadece beş dakika daha," diyor Harper. "Sadece beş dakika daha dayanmaları gerekiyor."

Stevie ellerini yanaklarına götürmüş, gözlerini buza dikmiş. "Sanırım bir gol daha yerse Greer'i yumruklayabilirim."

"Kazanamazlarsa yine eşeklik edecek."

Stevie'nin yorumlarından dolayı kızını azarlayacak hali bile yok. Ayrıca, bence her iki tepki de haklı olabilir.

Fitz ve ben barıştıktan sonra Comets müthiş bir yükselişe geçti. Playoff'a kalmayı garantileyen ilk takım oldular ve hatta Başkanlar Kupası'nı evlerine götürdüler. Şimdi umalım da Başkanlar Kupası'nı kazanıp Kupa'yı kazanamama batıl inancı geri gelip onları ısırmasın.

"Külotum ıslak ve bunun iyi bir nedeni bile yok. Şu anda terden sıırıslam olmuş durumdayım," diyor Ryan, Rhodes'un bir adamı panolara çarpmasını izlerken. "Tamam, şimdi iyi bir nedenden dolayı ıslaklar."

Gülüyorum, sonra dikkatimi buza veriyorum. Pak Fitz'de ve Miller'a pas veriyor, o da kaleye doğru şutunu çekiyor. Pak onun bıçağından yuvarlanıp ağırları bir karış ıskalayınca herkes yerinden kalkıyor.

Kimse yerine oturmaya fırsat bulamadan silahı geri aldı ve bu kez ateş ettiğinde ıskalamadı. Biz kızlar da dahil olmak üzere herkes zıplıyor, o kadar yüksek sesle tezahürat yapıyor ki yarın profesörümün söyleyeceği hiçbir şeyi duyamayacağım.

Rakip ne kadar mücadele etse de bunu başaramaz ve sadece üç dakika sonra Carolina Comets tarihinde ikinci kez Stanley Cup şampiyonu olur.

Güvenlik eşliğinde buza iniyoruz ve ne olduğunu anlamadan Fitz'in kollarına atılıyorum.

"Ben çok-"

Sözlerim hayatımın en güzel öpücüğüyle kesildi ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü Fitz'i altı aydır her gün öpüyorum.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diyor ve her kelimeyi bir öpücükle nokt alıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum!" Ona söyledim.

Son birkaç aydır bunun için yorulmadan çalıştı. Her gün hokey, hokey, hokey. Onun hayalinin gerçekleştiğini görmek için burada olmak... İstediyimi bilmediğim her şey bu.

"Teşekkür ederim," diyor bana, ellerini o çok alıştığım tanıdık şekilde yüzüme koyarak.

"Ne için?"

"Sen olduğun için. Burada olduğun için. *Benim* olduğun için. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama bunu asla ve asla hafife almayacağıma söz veriyorum. Sen benim için her şeysin Ro ve hayatımın geri kalanını bunu sana kanıtlayarak geçireceğime söz veriyorum."

Ona sıırıyorum. "Sanırım bu çok hoşuma giderdi."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Güzel. Çünkü seni seviyorum. Çileklerden bile daha çok." Şakacı bir şekilde nefes nefese kaldım. "Ben asla."

Başını iki yana sallar. "Biliyordun. Her zaman biliyordun." Biliyordum da. Her zaman biliyordum.

Dört buçuk yıl önce, en yakın arkadaşşıma, yan komşum olan ve tüm hayatım boyunca tanıdığım adama deliler gibi aşık olduğumu fark ettim.

Üç buçuk yıl önce, ona onu sevdiğimi söylemeye hazırdım. Sadece doğru zamanı bulmam gerekiyordu. Bu büyük, hayat değıştiren bir şeydi. Bunu ona öylece söyleyemezdim. *Doğru zaman* olmalıydı.

Üç yıl önce, bana hayatının aşkıyla tanıştığını ve ülke dışına taşınacağını ve paylaştığımız dairenin kira kontratının yenilenmeyeceğini söylediğinde her şey dağıldı.

İki buçuk yıl önce, hayatımı kendime ait kılmaya yemin ettim.

İki yıl önce, her şeyi değıştireceğini bilmediğim bir adamla tanıştım.

Biraz kalp kırıklığı ve belirsizlikten sonra onu benim yaptım.

Ve bu gece itibariyle, ona hiç olmadığım kadar aşığım.

Beklediğim her şey buydu ve asla peşini bırakmayacağım.

BONUS EPİLOG

Fitz

Kupayı kazanmak hayatımın en güzel günlerinden biriydi ama yanımdaki kadına her baktığımda, bir gün onu resmen karım yapacağım zamanın yanında bunun sönük kalacağını biliyorum.

Parmağımı elini süsleyen yüzüğün üzerinde gezdiriyorum. Bir hafta önce, İspanya'daki ilk gecemizde, diğer tüm Comet'ler grup tatilimiz için gelmeden önce evlenme teklif etmiştim. Kupayı kazandıktan sonra bir molaya ihtiyacımız olduğuna karar verdik ve daha önce hiçbirimizin gitmediği bir yere gitmeye karar verdik.

"Bebeğim, sırtıma bakabilir misin?" Rosie bana bir şişe güneş kremi uzatıyor, sonra sandalyesinde dönüyor.

"Bebeğim, arkamı kollar mısın?" Miller yolun karşısından alay ediyor. "Kapa çeneni Miller," diyor hemen herkes ona, ben de dahil.

Bazı şeyler asla değişmez, Rosie'ye olan aşkım gibi. Playofflardan hemen önce birlikte yaşamaya başladık ve Carl yeni evinde çok eğleniyor. Ben de onun kilerde kilitli kalmasından ve seksen yaşındaki komşumu çıplak görmekten endişe etmediğim için çok eğleniyorum.

Bu bizim için bir kazan-kazan.

Güneş kreminin kapağını açıyorum, elime biraz sıkıyorum ve muhteşem nişanlımı ovmaya başlıyorum. Turuncu bikinisinin ipleriyle oynuyorum, keşke yalnız olsaydık da üstünü çıkarıp öğle güneşinde onu ne kadar sevdiğimi gösterebilseydim diyorum.

Grup tatilinin iyi bir fikir olduğunu kim düşünmüştü ki? Miller,

"Dostum, bunu hep birlikte yapabildiğimiz için çok mutluyum," diyor. Doğru ya. O.

"Burada en sevdiğim insanlarla ve en sevdiğim kızla birlikteyim."

Scout'a göz kırpmıyor. "Ve yeni bir unvanın gururlu sahibiyim: Stanley Cup Şampiyonu."

"O unvana zaten sahiptin," diye hatırlatıyorum ona, losyonu Rosie'nin yumuşak tenine sürerken.

"Haklısın. *İki kez* Stanley Kupası Şampiyonu." Birasından bir yudum alıyor, sonra iğrenç bir şekilde dudaklarını şapırdatıyor. "Ne lanet bir hayat, değil mi?"

"Oldukça güzel," diye katılıyor Lowell. "Çocuklarımı ne kadar sevsem de ara verdiğim için çok mutluyum."

"Buna içerim." Hollis içkisini Lowell'ın birasıyla tokuşturuyor. "Yine de onları özlüyorum."

"Macie'yi özledim," diye yakınıyor Greer, kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor, sanki onu kontrol etmemesi için kendini ikna etmeye çalışıyor. "Buna bayılırdı. Şu anda kumdan kaleler yapıyor olabilirdik."

"Asla olmaz. O artık bizim için fazla havalı." Stevie gözlerini deviriyor. "Eğer burada olsaydı, muhtemelen daha önce gördüğümüz çocuklarla havuzda olurdu."

"Erkekler mi? Yok artık!" Greer çocukları dövecekmiş gibi ayağa kalkar ve Stevie onu sandalyesine geri çekerek sırtını sıvazlar.

"Sakin ol. Büyükbabasıyla evde güvende. O ya da Ernesto hiçbir erkeğin ona yaklaşmasına izin vermez."

"İkiniz de delisiniz. Erkekleri kovalayacak biri varsa o da Macie'nin kendisidir. Yeğenim işleri gayet iyi idare edebilir," diyor Scout.

"Çocukların hakkında sızlanmayı bırak. Köpeklerimi özledim." Collin dudağını uzattı. "Muhtemelen bensiz çok kötü durumdadırlar."

"Büyükannemin bana gönderdiği fotoğrafa bakılırsa, bundan şüpheliyim," diyor Ryan. "Frodo ve Poe ile en iyi hayatlarını yaşıyorlar."

"Annemin tüm bu hayvanlarla ve çocuklarla nasıl başa çıktığını ve hala büyükannenle takılmak için zamanı olduğunu gerçekten bilmiyorum." Harper başını sallar.

Hollis kız kardeşine, "Çünkü annem tam bir baş belası," diyor. "Duh." "Evet, Harper," diyor Miller.

"Kapa çeneni, Miller."

Bu sefer kimin söylediğini bile bilmiyorum ama yine de beni güldürüyor. "Um, Fitz?"

"Hmm?"

"Kıçımda güneş kremine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Ha?" Aşağı baktım ve-evet, elim tamamen bikini altının içindeydi. "Oops."

Kıkırdıyor, sonra geri dönüp sandalyesine yerleşiyor. Güneş kremi bir kenara atıyorum, sonra uzanıp onu kendime doğru çekiyorum çünkü aramızdaki bir metrelik boşluk tamamen fazla geliyor.

Bu kadına bağımlıyım ve bu, hayatımı yönetmesine memnuniyetle izin vereceğim bir bağımlılık. Birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim, ona doymamın imkanı yok. Birlikte olmadan önce yapabiliyorken hepsini içime çekeceğim.

Kuzey Carolina'ya ve gerçekliğe döndüğümde ben hokeyle, o da üniversitenin ikinci yılıyla meşgul olacak.

Kıçını tekmeliyor ve buna hiç şaşırmadım. Scout, fırını için bir yer bulmaya çalışırken ona yardım bile ediyor. Hâlâ birkaç yıl var ama şimdiden plan yapmaya başlamanın bir zararı olmadığını söylüyor. Rosie artık yayın yapmıyor ve çektiği tüm seksi fotoğrafları doğrudan bana gönderiyor. Hâlâ bunu yapmak isteseydi bir sorunum olmazdı ama ona istediği her şeyi verdiğimi söylüyor.

"Hey, Ro," diye fısıldıyorum

ona. "Evet, Ivan?"

"Seni seviyorum, müstakbel eşim."

Sırıttıyor. "Seni daha çok seviyorum, müstakbel

kocam." "Aww, bu çok tatlı!"

"KAPA ÇENENİ, MILLER!"

Herkes ona gülüyor, başını sallıyor. Her zamanki gibi çok yorucu ve karaoke makinesini toplamasını fiziksel olarak engellemek zorunda kaldık ama onu hala seviyoruz.

"Hayes, ne oldu dostum? Neden suratın asık?" Smith kucağında oturan Emilia'nın saçlarıyla oynarken soruyor. "Yine Tinder'da mı takıldın?"

Hayes, buradaki tek bekar kişi, elindeki telefona bakıyor ve tamamen kederli görünüyor. Başını kaldırmadan önce birkaç saniye daha geçiyor ve ben ondan gelecek sözleri hiç beklemiyorum.

"Az önce menajerimle telefonda görüştüm. Gelecek sezon Comets için oynamayacağım."

"Ne? Nereye gidiyorsun?"

"Seattle." Sertçe yutkunuyor. "Seattle Serpents için oynayacağım."

**

NEUTRAL ZONE'u okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Umarım Fitz, Rosie ve Comets çetesinin geri kalanını beğenmişsinizdir!

Bunun son Comets kitabı olacağını söylemiyorum, ama hokeyle işimin bitmediğini söyleyebilirim. Aslında...

Seattle Serpents Serisi Eylül 2023'te geliyor!

Sırada **BODY CHECK** (Seattle Serpents #1) var!
Tek Tıkla VÜCUT KONTROLÜ Şimdi >

Daha fazla Fitz & Rosie ister misiniz?
Bonus sahne için haber bültenime kaydolun!

*Daha fazla Comets arıyor ama nereden başlayacağınızdan emin değil
misiniz?*

PUCK SHY şimdi satışa sunuldu!

OceanofPDF.com

AYRICA TEAGAN HUNTER TARAFINDAN

SEATTLE SERPENTS SERİSİ

Vücut Kontrolü

CAROLINA COMETS SERİSİ

Puck Shy

Blind Pass

Tek

Seferlik

Günah

Kutusu

Sayı Şansı

Eldiven Kurtarma

Tarafsız Bölge

ODA ARKADAŞI ROMPS SERİSİ

Komsunuzdan Nefret

Edin Komşunuzu

Sevin Komşunuzu

Arzulayın Komşunuzu

Ayartın

SLICE SERİSİ

A Pizza Kalbim Bu

Gece Seni —

Yoğuruyorum

Doughn't Let Me Go

Bir Dilim Aşk Cheesy

on the Eyes —

TEXTING SERİSİ

Metinsel Olalım

Sana Mesaj Atmak İstiyorum

[Bunu Mesaj Atamıyorum](#)

[Bana Bir Kez Daha Mesaj At Bebeğim](#)

BİRBİRİNE BAĞLI BAĞIMSIZLAR

[Siz Öyle](#)

[Diyorsanız Biz](#)

[Yıldızız](#)

SERİNİN ŞEREFİNE

[Yarının şerefine](#)

[Dünün şerefine](#)

[İşte Sonsuza Kadar: Bir Novella](#)

[İşte Şimdi](#)

Eğlenceli bir okuyucu grubunun parçası olmak, özel içeriklere ve çekilişlere erişmek ve beni daha yakından tanımak ister misiniz?

[Facebook'ta Teagan's Tidbits'e katılın!](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, bu muhteşem insanların desteği olmadan mümkün olamazdı:

Kocam. Her zaman bir numaralı destekçim olduğun için teşekkür ederim.
En çok seni seviyorum.

Laurie. Sen benim en sevdiğim insansın.

Editör ekibim, Caitlin, Judy ve Julia. Muhteşem becerilerinizi ortaya koyduğunuz ve bu kitabı şekillendirdiğiniz için teşekkür ederim.

Tümü ve Bloggerlar, Bookstagrammers, ve
BookTokers kim kitaplarımı göndermeye ve
paylaşmaya devam edin. Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Tidbits'im. SENİ SEVİYORUM.

SEN. Bu kitaba şans verdiğiniz için teşekkürler. Umarım
sevmişsinizdir.

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla, Teagan

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

TEAGAN HUNTER, bolca iğneleme ve bir parça kalp içeren ateşli romantik komediler yazıyor. Pizzayı, hokeyi ve aşk romanlarını seviyor, ancak bu sırayla değil. Yazmadığı zamanlarda onu saatlerce *Supernatural*, *One Tree Hill* veya *New Girl* izlerken bulabilirsiniz. Cadılar Bayramı'na hafif bir takıntısı var ve daha serin havaları tercih ediyor. Lise aşkıyla evlendi ve şu anda PNW'de yaşıyorlar.

www.teaganhunterwrites.com

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[İthaf](#)

[1. Fitz](#)

[2. Rosie](#)

[3. Fitz](#)

[4. Rosie](#)

[5. Fitz](#)

[6. Rosie](#)

[7. Fitz](#)

[8. Rosie](#)

[9. Fitz](#)

[10. Rosie](#)

[11. Fitz](#)

[12. Rosie](#)

[13. Fitz](#)

[14. Rosie](#)

[15. Fitz](#)

[16. Rosie](#)

[17. Fitz](#)

[18. Rosie](#)

[19. Fitz](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Teagan Hunter'dan da](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com